

69

Wason
AP 215
T924 +

tuổi ngọc

tuần báo của yêu thương

LY 212

CHỦ NHIỆM : VU MỘNG LONG
CHỦ BÚT : ĐÌNH TIẾN LUYỆN
THƯ KÝ : PHẠM ĐÌNH THỐNG
QUẢN LÝ : ĐẶNG XUÂN CÔN

TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ NĂM

Tòa soạn, trị sự : 38 Phạm Ngũ Lão Saigon — Đ.T. : 23.595

VĂN

gánh xiếc
một ngày đã qua
trưa nào, thời nào
rời cũng như nắng nhạt
như chiếc bóng chiều nay

WILLIAM SAROYAN
ĐỖ THỊ HỒNG LIÊN
DUY NGUYỄN
TRẦN MAI KHA
HOÀNG MINH

THƠ

hoàng đình huy quan — phạm ngọc lưu — bắc — lê thủy vi
tê tiêu phượng — nguyễn ngọc hoàng — mai việt — tổng
giáo tiên — nguyễn ngoan — phạm ngọc hạ

TRUYỆN DÀI

vuông cổ hạp
mộng ngoài cửa lớp

ĐÌNH TIẾN LUYỆN
NHÃ CA

MỤC THƯỜNG XUYÊN

nhìn xuống cuộc đời
chạm phò
biết một biết mười
bệnh mới lớn
ngọc thân ái

TÒA SOẠN VÀ BAN NGỌC
KIẾN VÀNG
NGUYỄN THẾ
NGUYỄN TUẤN ANH
NGỌC

BIÊN LAI SỐ 579/BTT/NBT NGÀY 24-4-1971

TUẦN LỄ 21-9-72 | SỐ 69 | MỖI | giá 60đ.
ĐẾN 28-9-1972

văn chuyện tuổi ngọc số 70

Chắc hẳn bạn ngọc sẽ thấy Tuổi Ngọc 70 mang chiếc áo mới. Chiếc áo mới cho mùa báo chí mới. Nhà văn Mai Thảo, tác giả Đề tường nhớ mùi hương, đã nghĩ xong cái tên truyện dài thiết tha nhất dành tặng riêng tuổi vừa lớn, tuổi thích ở mai. Đó là Cửa trường, phía bên ngoài. Phía bên ngoài cửa trường có gì? Nếu là khung cửa sổ, người học trò sẽ thấy con chim đậu trên cành cây. Con chim tới từ miền núi lạ. Con chim ca hát ngợi ca trời đất. Người học trò nghe rạo rức. Một thoáng băng khuâng. Một chút vui mừng. Và một niềm nhớ nhung vô cớ mênh mông dàn trải phía bên ngoài. Tuổi Ngọc mới đoán rằng Mai Thảo sẽ viết về cái niềm nhớ nhung vô cớ, niềm nhớ nhung bất chợt của tuổi vừa lớn. Hoặc Mai Thảo muốn viết về một thế giới riêng, một cõi nào đó của những tháng năm đẹp nhất một đời người. Ta hãy chờ đọc Mai Thảo. Hoàng Ngọc Tuấn, ở ngay trang đầu của truyện-dài-cam-đoan-không-dang-dở luận bàn hai chữ M và N (Em và Anh) và bảo là Tôi và Em. Tôi và Em, hai người tuổi trẻ, đôi bạn nhỏ ở vùng trời Sơn Cúc nói với nhau những chuyện gì? Mùa Thu của họ có chia phối sông núi? Bạn ngọc sẽ thưởng ngoạn những trang văn chương êm như nhung mềm như tơ của tác giả Thư về đường sơn cúc Tuổi Ngọc không giới thiệu truyện dài Văn còn tiếng chim hót vì là cây nhà lá vườn. Một nhật báo — thứ petit journal — vui nhộn, ngộ nghĩnh, tạp pí lù sẽ do Chạp Phò xuất bản đều đều làm hậu thuẫn cho Kiến Vàng dọn đường mở Siêu Thị vĩ đại nhất thế giới. Tiếng nói Kiến Vàng sẽ oang oang dựng tạo một xã hội loài vật kỳ diệu. Ê kíp Dzũng Đakao, Chương còm, Bồn lừ, Hưng mập tái xuất giang hồ trên Chạp Phò bằng truyện Mùa hạ tuyệt vời. Tuổi Ngọc số 70, số báo hay, đẹp, đánh dấu một cam kết sống mãi mãi.

tại sao anh lại ngõ ngàng hốt hoảng

Một người bạn vọng niên của tôi — cũng là một nhà văn nổi danh — nói với một người bạn trẻ của tôi : « Tôi giận Duyên Anh quá. Tại sao nó vội vàng thế ? Tôi yêu mến nó, đọc xong mẫu bài của nó tôi toát mồ hôi... » Mẫu bài ấy mang cái tựa « Tạ ơn đời, tạ ơn người » đăng trên mục *Nhìn Xuống Cuộc Đời* của Tuổi Ngọc xuất bản cách đây ngót một tháng. Hình như số 65. Sự giận hờn và ngõ ngàng vì một thái độ bầy tỏ quá sớm của người bạn vọng niên của tôi không làm tôi giận hờn hay ngõ ngàng. Nhưng tôi muốn, nhân đó, xác định thái độ của tôi. Cũng để thay cho bức thư tôi định viết đăng trang nhất kỳ này. Một tuần lễ, sau khi Sắc luật 007 ban hành, tôi viết một bức thư ngõ xin Tổng thống và Chánh phủ ban ân huệ cho 5 tờ báo : Thiếu Nhi, Trẻ em Bơ-m, Ngân Thông, Tuổi Hoa, Tuổi Ngọc. Tôi không xin cho riêng tôi. Không ai nhờ tôi xin cho họ cả. Nhưng tôi cứ đại dốt làm công việc van xin giùm thiên hạ. Rất may là

được « đền công » bằng những lời cảm ơn của anh em Ngân Thông. Tôi không xin cho riêng tôi song anh « sa đích văn nghệ » nó đã chỉ nhằm riêng Tuổi Ngọc để chơi đòn bần là gửi bài cho một tuần báo đặt vấn đề Tuổi Ngọc được miễn ký quỹ mười triệu. Tôi im lặng. Ta không nên phí thì giờ suy nghĩ tới bọn sa đích. Tôi công khai xin ân huệ Tổng thống và Chính phủ thì tôi phải công khai tri ân Tổng thống và Chính phủ khi ân huệ tôi xin đã được thỏa mãn. Điều ấy nằm trong những bài học *Quốc văn giáo khoa thư*. Điều ấy không làm tôi xấu hổ. Vì tôi thành thật xin và thành thật cảm ơn. Đi xin một ân huệ, được ban phát lấy làm cảm động và vội vàng tri ân người cho mình ân huệ có phải là hành động nịnh bợ hèn mọn ? Tôi không tin thế. Từ bao nhiêu năm nay, tôi vẫn tưởng những chế độ miễn Nam ghét bỏ tôi, ghét bỏ những người chống Cộng và có thiện chí. Riêng tôi, khi biết báo của mình được tiếp tục xuất bản, tôi mới rõ mình đã nghĩ lầm. Và tôi xác động. Tôi không coi là ân huệ chung. Tôi coi như chỉ tôi được ân huệ của chế độ. Về lý, nó là vậy. Về tình, tuần báo Tuổi Ngọc nó lạ lắm, nó không giống những tờ báo tôi đã làm. Độc giả gần bó với tờ báo. « Anh phải làm sao cho báo mình đừng chết ». Phải làm sao ? Chỉ còn cách thành khẩn cầu xin ân huệ. Độc giả Tuổi Ngọc, chắc chắn, không chê trách tôi. Tôi làm báo cho họ đọc. Họ đọc báo của tôi vì tôi, vì lý tưởng chung của chúng tôi. Tôi có nên bắt chước Lamartine khi bị các phê bình gia ốm yếu, già cằn chỉ trích thơ tình của mình không nhỉ ? » Cần gì, đã có tuổi trẻ yêu mến tôi».

vàng, cần gì, đã có bạn ngọc hiền tôi, không trách móc tôi. Anh cũng yêu mến tôi, tại sao anh phải toát mồ hôi giận trách ? (D.A.)

bán nguyệt san văn tạm biến thành giai phẩm

« Sau một tuần chờ đợi, ngày mùng 8 tháng 9 năm 1972, Văn đã nhận được thư trả lời của Bộ Thông Tin. Trong thư, ông Giám Đốc Báo Chí Trần Văn Lưu cho biết yêu cầu được miễn đóng tiền ký quỹ mười triệu của Văn đã bị bác bỏ, chỉ những tập san nghiên cứu khoa học, kỹ thuật, tôn giáo, giáo dục, mới được miễn ký quỹ và Văn không được hưởng trường hợp này.

Đề thay thế cho Văn, Tân Văn tạm đình bản, như tôi đã báo tin trong số trước, đề duy trì mối liên hệ thường xuyên với thân hữu và bạn đọc toàn quốc, đề diễn đàn này vẫn có mặt trong sinh hoạt văn học nghệ thuật, tòa soạn và bộ biên tập Văn quyết định thực hiện ngay từ tháng này, và sau số Văn này, những Giai Phẩm Văn.

Từ hình thức bán nguyệt san chuyển thành hình thức tập, phải kiểm duyệt như thể lệ đã ấn định cho những ấn loát phẩm không định kỳ, Giai Phẩm Văn sẽ được xuất bản trung bình mỗi nửa tháng một lần và sẽ đến với thân hữu và bạn đọc đều đặn một tháng hai lần, trong suốt thời gian Văn tạm đình bản.

Tôi xin lưu ý thân hữu, bạn đọc và các tác giả đã hợp tác với Văn :

— Mọi liên lạc về thư từ, tiền bạc, bài vở xin vẫn gửi về cho Văn như cũ, tại 38 Phạm Ngũ Lão Sài Gòn.

TIN VUI

Vừa nhận được hồng thiệp báo tin lễ thành hôn của hai bạn :

Trùng Dương NGUYỄN THỊ THÁI
NGUYỄN VŨ THIỆN

Thành thật chúc hai bạn hưởng hạnh phúc trọn đời.

DUYỄN ANH . MAI THẢO .
NGUYỄN ĐÌNH VƯỢNG .
NGUYỄN ĐÌNH TOÀN .
NGUYỄN XUÂN HOÀNG .
GIA TUẤN .

— Giai Phẩm Văn số đầu sẽ được phát hành vào cuối tháng này.

Nguyễn-Đình Vượng »

Trên đây là những lời ca con cá của chủ nhiệm Văn kiêm chủ nhà in (Chú ý : Nhà in khác với... Cơ sở ấn loát !) hào hoa bậc nhất Việt Nam. Hào hoa vì dám đồ chữ cũ hoài hoài đều đều, đồ chữ theo tinh thần thừa thắng xông lên. Còn hào hoa ở chỗ nếu in sai là in lại, dù in cả nghìn trang vẫn cứ in lại. Văn tạm biến thành giai phẩm. Dĩ nhiên, Văn không được đánh số. Vậy Văn số vừa xuất bản là số 210, số kế tiếp xuất bản cuối tháng 9, bạn đọc của Văn hiểu giùm là số 211. Tuổi Ngọc có bồn phạn loan báo Giai phẩm Văn. Cũng hào hoa. Nghĩa là không lấy tiền quảng cáo. (Kiến Vàng)

chấm dứt vuông cổ hện

Số này, dành thêm trang để đăng dứt truyện dài *Vuông Cổ Hện* của Đình Tiến Luyện. Do đó, mục *Bạn Ngọc và Tuổi Ngọc* đành phải gác. Thành thật cáo lỗi cùng bạn ngọc.

MỘT NGÀY ĐÃ QUA

ĐỖ THỊ HỒNG LIÊN

Buổi sáng, tôi thức dậy cùng lúc với tiếng hót của một con chim quen thuộc nào đó. Tiếng hót riu rít nghe vui như bản nhạc mà M thường hát cho tôi nghe. Trời sớm nên còn mờ mờ tối, tôi tung chăn ngồi dậy xỏ chân vào đôi dép lạnh ngắt. Hôm nay là ngày chúa nhật, ngày mà M vẫn thường đến thăm tôi vào khoảng chín giờ sáng. Tôi không muốn M thấy con mèo con dễ thương của M vẫn còn cuộn tròn trên giường. Và chắc là M sẽ bảo. Cô hư ơi là hư, nhé. M nheo mắt cười với tôi, tôi cười lại. Cả hai đứa cùng cười, trong mắt tôi M bỗng đứng trở nên dễ thương kỳ lạ.

Tôi mở cánh cửa sổ nhỏ trông ra vườn và đứng tí tay bên thành cửa. Gió sớm mai lùa vào phòng làm bay tung tóc tôi. Không khí thơm mùi đất, mùi lá mới, tôi nhào người ngắt một cánh hoa sứ gần đó. Hoa trắng và thơm. Tôi dắt dừa lên tóc và lại bỏ nó xuống bàn học. Căn phòng nhỏ của tôi hôm nay như vương đầy hương hoa và dịu dàng làm sao. Tôi cười một mình trầm lặng, mắt vẫn ngó những hàng lá xanh non ướt đẫm sương đêm. Tôi muốn hứng được một ít sương trong tay và được nếm mùi của nó. Trời vẫn còn sớm và tôi không biết phải làm gì cho hết giờ ngoài việc đứng đó mơ mộng. Phòng bên có tiếng chị N húng hắng ho. Chắc bà ấy lại quên tối ngủ không đóng cửa rồi. Và tôi lại quay về cửa sổ

có tiếng cây lá chạm nhau xào xạc ngoài vườn, tiếng sột soạt trong đồng lá khô. Những tiếng động êm ái, quen thuộc làm sao. Tôi nhắm mắt mơ màng. Có phải không, những bước của thời gian thật vô cùng kỳ diệu.

Tôi yêu chiếc bể con nằm bên gốc cây sứ vô cùng. Mỗi buổi sáng tôi thường kiểng chân một chút nhìn vào bể ngắm bóng mình trong ấy. Và vục hai tay vào nước nghe cảm giác lạnh lạnh chạy khắp người một cách khoan khoái. Tôi cười với bóng mình trong đó, cả những cánh lá vàng bay chưa kịp héo nữa. Tôi thu chúng lại trong một hốc cây, vui mừng như giữ những kỷ vật quý báu. Với chúng, tôi có cảm tưởng chúng là của riêng tôi, chúng thuộc về tôi hoàn toàn với rất nhiều mơ ước. Có lần tôi nói với M về điều này, M cười và bảo là cô ích kỷ lắm. Có lẽ tôi ích kỷ thật đấy, lúc nào tôi cũng sợ bị mất, bị quên lãng trong lòng người khác. M vẫn nói tôi đa nghi, yếu đuối và nhát như một con thỏ đấy thôi.

Không biết vì sao, sáng nay, lúc đứng lên cái bể con tôi bỗng dưng nhớ M kỳ lạ. Một chút nữa đây, khi tan sương mù trên những ngọn cây không hiểu là M có đến? Tôi rửa mặt một cách chậm chạp uể oải, những giọt nước lạnh rỏ xuống trên nền xi măng đầy rêu xanh nghe buồn buồn. Cây sứ dạo này bắt đầu rụng hoa, ngập trắng cả nền đất và trong bể nước. Anh có nhớ em không, hở M?

Chị N rủ tôi sáng nay xuống phố mua ít cuốn sách, chị nói thêm đi chơi mà đi một mình buồn quá. Lúc đó tôi đang dọn bữa ăn sáng. 7 giờ 45. Trời mờ sương ngoài kia, không khí có vẻ dịu dàng của một ngày mùa đông. Tôi lo lắng trả lời không đi, cúi mặt xuống nhìn những tấm bánh vàng thơm ngát. Mùi cà phê bốc lên thơm thơm, tôi nghe rõ từng giọt một nhỏ xuống đáy bình, tiếng động đều đều xui tôi nhớ đến những đêm mưa buồn thường có vào mùa hạ ở đây. Đêm mưa thường làm tôi buồn nhiều nhất, khi nhìn những đồ vật ẩm ướt lạnh tanh trong phòng tôi có cảm giác cô đơn sao đâu. Và cả đêm, nằm trong chăn ấm, tôi lắng nghe từng giọt mưa rơi xuống từ mái hiên, lắng nghe nỗi buồn nào đó vừa trôi dậy menh mang. Ôi! tôi nhớ làm sao môi cười của M. Nhớ và nhớ. Nhớ không cùng đến phát khóc, ở đâu cũng bàng bạc ánh mắt, giọng cười của M. Tôi để đèn ngủ, lôi hình M ra xem hàng giờ, xem cho vui bớt nỗi buồn, cho đã cơn nhưng nhớ. M sẽ không biết là tôi thương M tới đâu, và nhớ M tới đâu vì tôi không bao giờ nói với M câu đó. Tôi không thể nói được với M một câu ra hồn nào hết khi gặp mặt nhau. Tôi cũng không thể gửi được cho M những lá thư đầy ắp nhưng nhớ. Tôi nghiệp những lá thư bé nhỏ không bao giờ tới tay người nhận, chúng nằm đầy dẫy trong hộc tủ của tôi. Cái hộc tủ trong đó chứa toàn thư M, những cuốn sách bé bé M tặng và vô số đồ vật làm cảm của con gái. Tôi cất kỹ chúng náu chúng vô cùng, giam chúng nằm yên trong hộc tủ bằng một chiếc chìa khóa xinh xắn, nhỏ chỉ bằng ngón tay út của tôi. Ngón tay út thương mến vô cùng của ta.

Chị N dành lấy con dao nhỏ trên tay tôi, nhẹ giọng :

— Cô này hôm nay lạ nhỉ, cắt bánh không cắt, cà phê nguội cả rồi kìa. Chị nhìn tôi tỉnh quá! Nhớ ai đó cô nương.

Tôi gương gạo cười với chị. Có gì đâu. Chị N. nhìn tôi rất nhanh rồi cúi xuống cắt bánh, tiếng bánh vỡ nghe ròn rã, tôi bắt đầu thấy đói bụng. Một ngày đã lên tiếp nối những ngày buồn chán khác rồi đó M.

Áo dài xanh quần quít gót chân mềm và tóc dài bay lả lơi theo chiều gió, trông chị N xinh xắn dịu dàng lắm sao. Buổi sáng vẫn nồng nàn hương hoa lá và thơm mùi của đất khi chị N khép cửa đi ra, mắt long lanh nhìn tôi :

— Ở nhà đừng buồn nghe nhỏ.

Tôi nghiêng đầu bối rối, hất nhẹ mái tóc dài vương vãi :

— Có gì đâu mà buồn. Chị tính đến nhà ai vậy ?

— Không rõ nữa, chị định đến nhà nhỏ N. Sáng đẹp trời thế này không hiểu cô nàng có nhà không nữa. Có gửi gì không ?

Tôi lắc đầu nhẹ nhẹ :

— Thôi, em lười lắm mà cũng chẳng có gì để gửi nữa. Chị đi đi, nắng lên rồi đó.

Nắng lên rồi đó, nắng óng ánh mịn màng trên từng hàng lá, nắng phá vỡ sương mù trên cao. Và bóng chị N nhòa dưới con dốc quen thuộc, xanh um những ngọn cỏ non.

Tôi quay trở vào nhà lòng bỗng dưng buồn mênh mang. Ngôi nhà nhỏ vắng lặng hơn bao giờ hết. Tất cả mọi vật đều lặng lẽ một cách đáng sợ, cái cô ngồi buồn trong tôi là xon xao, chat ngát vô cùng. Tôi đi từ nhà trên xuống nhà dưới, lướt qua những căn phòng trống không, chân đặt trên nền nhà âm âm lạnh tanh. Tôi nhìn mình trong gương thấy mình xa lạ vô cùng, thấy mình như muốn khóc. Không, tôi sẽ chẳng khóc đâu, rồi mắt sẽ mờ và môi sẽ run ngán lệ. Tôi lại sẽ thấy mình yếu đuối bé nhỏ và lạc lõng vô cùng. Như một con chim non run rẩy giấu đầu giữa hai cánh. M vẫn bảo không thể chịu được khi thấy con gái khóc và tôi vẫn ràn rụa sức cho M đừng trông thấy những giọt nước mắt vô tội đó khi chúng lăn tròn trên má trên môi, làm ấm buồn những ngón tay bé nhỏ. Ừ, M yêu quý của tôi giờ này đang làm gì đó, ở một chỗ quen thuộc hay một nơi xa lạ nào tôi chưa hề biết đến. Nhưng chắc chắn là M phải biết tôi đang ngóng đợi M nơi ngôi nhà này chứ, M hẳn phải biết lòng tôi nôn nóng biết bao nhiêu. Một tuần xa nhau và một tuần để nhớ nhau. Giá chúng ta đừng bận rộn gì cả, giá chúng ta không phải vùi đầu vào sách vở cho mùa thi sắp tới. Giá mỗi ngày tôi mỗi thấy M hiện ra dưới chân con dốc nhỏ, cười với tôi bằng mắt, lòng

(Xem tiếp trang 63)

chiến tranh

Làm thế nào em giải thích cho bà chị «cổ hủ» biết rằng tình yêu học trò không có tai hại chi hết.

TRƯƠNG THANH (An Xuyên)

Cũ và mới luôn luôn mở những cuộc chiến tranh bất phân thắng bại. Cái cũ của chị em chưa hẳn là «cổ hủ» đâu. Có lẽ vì thương em thật nhiều đó. Tình yêu nào cũng có thể dẫn đến một kết luận buồn thảm và «tai hại». Em nên nhớ điều đó. Nhớ điều đó. Nhớ kỹ. Trừ khi «tình yêu học trò» em quan niệm như mối tình của cậu Chương và cô Phượng trong *Phượng Vĩ*. Nhưng yêu thì khó giải thích, với bà chị. Em nên vâng lời bà chị «cổ hủ» tốt hơn là giải thích. Bởi Ngọc thoáng hiểu em muốn đùa với tình yêu. Tình yêu mà đùa bỡn nó, nó sẽ làm em khổ sở.

tình yêu nơi nào

Chỉ gặp người ta một lần. Rồi nghĩ đến người ta khi ngồi một mình, đồng

thời mang ý nghĩ người ta là người yêu của mình, Ngọc ơi, đó có phải là tình yêu không ?

KHANH (Đà Lạt)

Chưa phải là tình yêu đâu. Muốn được thỏa mãn câu hỏi này, Khanh chờ đọc cuốn *Về yêu hoa cúc* của Duyên Anh sắp phát hành. Bởi câu trả lời sẽ dài hàng 100 trang sách. Khanh sẽ hiểu tình yêu ở đâu, ở bên kia dốc mơ, ở bên trong cửa mộng hay ở một miền bí ẩn không có dấu chân những người yêu nhau.

nhân sắc

Phượng thường nghe nói nhân sắc không tạo được sự nghiệp gì cả từ xưa đến nay, nhưng... mỗi khi soi gương Phượng lại thấy lòng buồn ghê gớm. Làm cách nào để hết buồn vậy hỡi chị ?

BẢO PHƯỢNG (CL)

Đừng soi gương nữa là cách hay nhất để em hết buồn. Vì gương chỉ soi được mặt ta và không soi rõ hồn

ta. Với lại, cái ta tưởng là xấu, với người khác nó đẹp vô cùng. Cái đẹp không bao giờ ta thấy. Cái mà ta thấy chưa chắc đã đẹp. Nhan sắc cũng thế. Có chi mà em phải buồn.

em gửi gì không

Ngọc thân ái ơi, làm ơn cho em biết hai câu thơ :

Mai chị về em gửi gì không

Mai chị về nhớ má em hồng

Ở trong bài thơ nào, của ai và có thể chép hết giúp em được không ?

NINH KIỀU (Cần Thơ)

Hai câu thơ ấy trong bài *Kể ở cửa thi sĩ Quang Dũng*. Sau đây là nguyên văn trọn bài :

« Mai chị về em gửi gì không

Mai chị về nhớ má em hồng

Đường đi không gió lòng sao lạnh

Bụi vương ngang đầu mong nhớ

Quê chị về xa tít dặm xa

Rừng thu chiều sao xác cạch gà

Hoa rơi khắp lối sương xuân ngả

Ngựa lạc cảnh hoang qua lướt

qua

Ngựa chị dừng bên thác trong

veo

Lòng chị buồn khi nắng qua đèo

Nơi đây lá giạt vương chân ngựa

Hươu chạy quay đầu theo ngó

theo

Rừng đêm nhòa bóng nhớ hoang

mang

Ngựa chị dừng bên thác sao vàng

Sao trời đầy nước rơi chân ngựa

Buồn dâng đôi mi hàng lại

hàng »

Muốn biết thêm về thi sĩ Quang Dũng, em hãy đến (nếu lên Sài Gòn) hoặc viết thư hỏi tạp chí Văn Học mua số báo đặc biệt viết về Quang Dũng

quỳnh dao

Thưa chị Quỳnh Dao viết tiểu thuyết có phải là Quỳnh Dao nhỏ bé ca sĩ không ?

TUYẾT (Phủ Thọ)

Không. Quỳnh Dao viết tiểu thuyết là người Trung Hoa, hiện đang sống ở Đài Loan. Còn Quỳnh Dao ca sĩ, « một loài chim nhỏ bé » là ái nữ của danh ca Minh Trang. Muốn rõ Quỳnh Dao viết văn, em nhớ đón đọc *Gai phẩm Văn số Hiện tượng tiểu thuyết Quỳnh Dao*. Số báo này, báo Văn sẽ lột mặt nạ một số lái buôn chữ nghĩa đã thuê người viết truyện tương tự « hơi hương » của nữ sĩ Quỳnh Dao để tung ra thị trường sách vở ở đây và đang hốt bạc. Đồng thời cũng đang « giết » Quỳnh Dao !

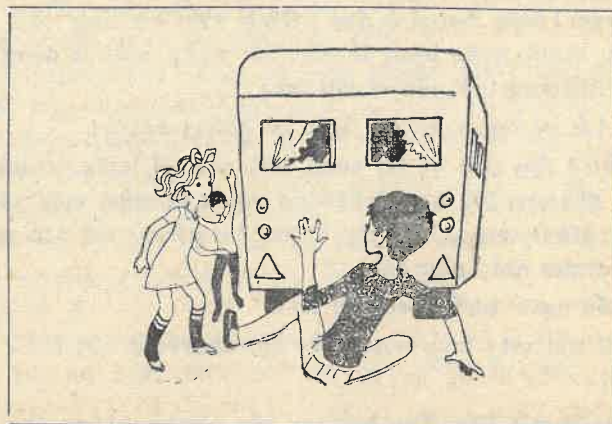
nhớ Lê Trạch Lựu

Có phải nhạc sĩ Lê Trạch Lựu, tác giả hai nhạc phẩm *Em Tôi và Nhớ chỉ làm có hai bản rồi thôi không ? Tại sao ?*

THU (Nguyễn Bá Tông)

Hình như thế. Vì nhà xuất bản Tinh Hoa của Lê Mộng Bảo chỉ in có hai bản. Từ đó, vắng tiếng Lê Trạch Lựu. Nghe kể : Nhạc sĩ Lê Trạch Lựu yêu một o Huế. Rồi chàng từ giã quê hương sang tận Paris. Chàng sáng tác bản *Em Tôi*. Chàng bảo « ngày về xa quá người ơi » và còn dặn nàng « Đường đời anh muốn em còn mơ ». Rồi ngày về xa quá. Xa thành vĩnh biệt. Xa như vĩnh biệt. Lê Trạch Lựu không về được. Chàng sáng tác thêm bản *Nhớ*. Và chấm dứt một đời nhạc.

GÁNH XIẾC

- Nguyên tác WILLIAM SAROYAN
- Bản Việt văn : ĐÌNH NGUYỄN

Mỗi lần gánh xiếc về tỉnh, tôi và Joey, người bạn thân nhất, cũng chạy vắt giò lên cổ (như cách người ta thường nói) chỉ để xem những tấm bích chương quảng cáo được gắn lên các hàng rào và dán trên cửa sổ của những kho hàng bỏ trống. Lại thêm một lần chúng tôi bắt đầu bê bối xao nhãng việc học hành. Tất cả những gì trong đầu nhỏ bé của chúng tôi chỉ là gánh xiếc đang trên đường đến tỉnh rồi bán khoản tự hồi học hành vở vắn thì giúp ích được gì cho mọi người.

Sau khi gánh xiếc đến nơi, chúng tôi chẳng làm được điều gì hay ho ngoài cái việc suốt ngày la cà ở nhà ga xem họ chuyển thú vật xuống, lang thang trên đường Ventura theo những toa xe chở sư tử, cọp và lẵng xăng quanh khu đất dành cho gánh xiếc để giúp một tay cho những người nuôi thú, công nhân, tài tử nhào lộn và những anh hề khi họ cần đến.

Với chúng tôi gánh xiếc là tất cả, tất cả những thứ khác chẳng là cái thống chế gì hết. Đó là : phiên lưu, mạo hiểm, du lịch, tài năng, tâm tiếng, lẵng mạn, khôi hài, lạc rang, bắp nướng, kẹo cao su và nước ngọt. Chúng tôi thường mang nước cho voi uống, sau đó quanh quẩn khắp nơi y như chính mình đang tham dự vào cái công việc tuyệt vời ấy, chẳng hạn như giúp một tay dọn cái lều vải lớn, xếp đặt đồ đạc cho thú tự lại, và chờ đợi người ta đến tiêu tiền như rác.

Một hôm Joey nhào vô lớp trễ mười phút (chúng tôi học lớp năm trường Emerson) không lột mũ trên đầu ra cũng không giải thích với cô giáo tại sao trễ, thấy tôi hăn la tướng lên :

— Ê ! Aram ! mày làm gì ở đây ? Gánh xiếc về tỉnh rồi.

Dĩ nhiên là tôi quên bồng đi mất. Tôi nhẩy lên và đồng ra khỏi lớp trong khi cô Flibety la hét rên rĩ sau lưng :

— Aram ! ở lại lớp ngay. Có nghe cô không Aram !

Tôi nghe rõ lắm chứ và tôi cũng biết nếu tôi không ở lại lớp học thì việc gì sẽ xảy đến cho tôi. Sự bỏ học có nghĩa là thêm một trận đòn bằng roi da của ông già Dawson, biết vậy nhưng tôi không thể nào ngồi lại được vì mê xem xiếc như điên như dại.

Khi ra đến ngoài phố, Joey hỏi tôi :

— Tao đi tìm mày lung tung, mày kệt chuyện gì vậy ?

Tôi nói :

— Tao quên mất tiêu. Tao biết họ đến nhưng không nhớ là hôm nay họ đến. Họ tới lúc nào thế ?

Joey bảo :

— Năm giờ sáng tao ở ga rồi. Tới bảy giờ thì đến bãi. Này nhỏ ! Tao ăn điểm tâm với họ. Ngon ác !

— Thiệt hả ? Họ ra sao Joey ?

Nó nói :

— Họ đều ngon lành cả. Họ bảo tao vài năm nữa tao mới theo đoàn được.

— Mà mày làm cái gì mới được chứ ? Dạy sư tử hả ? Hay việc gì giống như thế ?

Joey nói :

— Chắc người ta không cho tao dạy sư tử đâu. Tao đoán là mình phải làm chân chạy cờ, kéo màn rồi học làm hề, hay việc gì đó, mấy lại tao biết tao không thể dạy sư tử ngay được.

Chúng tôi ra đến đường Ventura, hướng về phía đoàn xiếc dựng lều ở gần phường Fairground, ngay phía bắc của phường Hospital.

Joey lại nói :

— Này nhỏ, bữa điểm tâm hết sảy. Bánh ngọt nóng hồi nê, thịt bằm nê, trứng nê, súc sịch nê, lại cà phê nữa nhỏ ơi !

Tôi tiếc rẻ :

— Sao mày không nhắc tao ?

Joey nói :

— Tao tưởng mày nhớ và cũng xuống ga đón họ như năm ngoái. Nếu tao biết mày quên tao nhắc mày rồi. Tại sao mày quên ?

— Không có gì cả ! Tao cũng không biết tại sao tao quên bồng đi mất.

Tôi đã dối lòng nhưng thật ra lúc ấy tôi không biết. Tôi không quên như tôi nói với Joey nhưng có điều khác bắt tôi phải nhớ đến nhiều hơn cho nên tôi đã không dám trốn học. Đó là trận đòn roi da của ông già Dawson năm ngoái cũng vì cái tội trốn học hôm gánh xiếc đến tỉnh, vì thế tôi đã ngủ luôn cho đến gần giờ đi học thay vì bốn giờ rưỡi sáng thức dậy, mặc quần áo chạy đến ga xe lửa đón đoàn xiếc.

Lúc ấy tôi không biết là tôi dối lòng nhưng chính thật tôi không bỏ học vì nhớ đến trận đòn ông già Dawson đã phết vào đít tôi. Trường hợp bọn học trò bị đánh bằng roi da là do hội đồng kỷ luật của trường ấn định dành cho những học sinh bỏ học không lý do, vì thế chúng tôi phải chịu nhất của họ. Chúng tôi vẫn cứ trốn như thường. Họ cũng thường đe dọa sẽ gửi tụi tôi đến trường giáo hóa thiếu nhi nhưng chỉ dọa thôi, chẳng thấy đứa nào bị gửi đi cả.

Ông già Dawson thường lầm bầm :

— Xiếc hả ? Tôi hiểu rồi ! Cho các cậu xiếc ! Nào bây giờ cúi đầu xuống nhỏ !

Cứ như thế Joey trước, tôi sau, cong lưng xuống và ông già Dawson khện tụi tôi y như ông đang tập cho bầy thịt vai nầy nớ, trong khi chúng tôi cố cắn răng để khỏi gào tướng lên vì đau. Năm sáu roi thì chúng tôi còn cố chịu không rên la nhưng sau đó chúng tôi gào lên như mọi da đồ xuất trận. Tiếng gào la của chúng tôi lớn đến nỗi cả trường có thể nghe thấy, Ông già Dawson, sau sự viếng thăm thường lệ của chúng tôi, bảo chúng tôi rằng : nên lễ độ, đừng có rên la lớn quá, trường học cần sự yên tĩnh vì mọi người đang cố gắng học hành.

Ông nói thêm :

— Đối với những người khác như thế là bậy. Họ đang cố học hành cho nên người.

Joey nói :

— Nhưng chúng con chịu không thấu. Đau quá !

Ông già bảo :

— Tôi biết chứ nhưng theo tôi thì bị đòn như thế cũng chỉ là cái việc thường thường thôi đâu đến nỗi nào. Tôi nghĩ rằng một đứa con nít la hét lớn quá vì chẳng bao giờ nó biết nghĩ đến người chung quanh. Các cậu vận nhỏ cái giọng gào khùng khiếp của các cậu lại một tí. Tôi tin là các cậu có thể làm được điều ấy.

Rồi ông nện Joey hai mươi roi trước. Nó trần mình cố gắng hết sức để đừng phải rên la lớn tiếng. Sau khi bị đòn mặt Joey đỏ gay như quả gấc chín và ông già Dawson thì mặt phờ người.

Joey nói :

— Thưa cụ như thế được không ạ ?

Ông già bảo :

— Lần này khá hơn rồi. Từ trước đến giờ lịch sự nhất lần này. Cậu đã tự chủ được.

Joey nói :

— Con cố gắng hết mình mà.

— Tôi hài lòng vì cậu.

Ông cụ mệt đứt hơi. Đến phiên tôi tiến lên chỗ cái ghế đặt trước mặt ông, ông cho rằng chiếc ghế giúp chúng tôi trút được cơn đau lên đó trong khi bị phạt. Tôi vào đúng vị trí thường lệ và ông nói :

— Chờ một tí đã Aram ! Cậu đề cho người ta thở đã chứ ! Tôi đau còn hai mươi ba tuổi. Tôi sáu mươi ba rồi. Cho tôi nghỉ một tí đã.

Tôi nói :

— Thưa cụ vắng, nhưng con muốn mau xong cái vụ này đi cho rồi.

— Đừng có la to đấy nhá ! Kéo người đi lại ngoài đường lại tưởng đây là phòng tra tấn. Có thật đau đến thế không ?

Tôi nói :

— Cụ hỏi thẳng Joey xem !

Ông già Dawson hỏi Joey :

— Sao Joey ? có phải như thế không ? hay là nhóc tí các cậu phóng đại ra một tí, có lẽ đề gây sự chú ý của người nào đó trong lớp ? Đưa con gái nào chẳng hạn.

Joey nói :

— Thưa cụ Dawson, chúng con không rên la để ai chú ý cả. Chúng con không la đâu, nếu chúng con chịu nổi. Rên la như thế xấu hổ lắm chứ cụ. Phải không Aram ?

Tôi nói :

— Sau khi phải rên rĩ kiểu ấy, về lớp xấu hổ muốn đập thộp, tốt hơn mình đừng rên la nếu chịu được.

Ông già nói :

— Tốt lắm ! Không phải tôi nói thế là vô lý đâu, nhưng tôi chỉ yêu cầu các cậu hạ bớt giọng xuống một tí thôi.

Tôi nói :

— Thưa cụ con sẽ cố gắng hết mình. Cụ khỏe lại chưa ?

— Chờ tôi thêm một chút nữa Aram !

Khi ông già hết mệt rồi ông nện tôi hai chục roi. Tôi rên la lớn hơn Joey một tí, sau đó chúng tôi trở lại lớp học. Mọi người trong lớp đều ngược nhìn bọn tôi làm tôi xấu hổ muốn đập thộp cho rồi.

Joey tức nói :

— Ê ! tại mày ngó cái gì. Tại mày mà bị hai chục roi như bọn tao là tại mày ngã xuống chết luôn. Chết luôn nghe chưa ! chứ không được đủ sức rên la một tí tí đâu.

Cô Flibety bảo :

— Nói như thế đủ rồi đó, nghe chưa ?

Joey nói :

— Em nói thật đó. Tất cả chúng nó đều sợ run. Gánh xiếc đến tỉnh và bọn nó đi học, không dám đi coi xiếc.

Cô Flibety :

— Cô nói như thế đủ rồi có nghe không Joey ?

Joey vẫn tiếp tục :

— Tại nó tưởng tại nó là cái thống chế gì mà nhìn tại em bằng con mắt bần thiêu như vậy ?

Cô Flibety dơ tay phát một cử chỉ buộc Joey im tiếng.

Giờ đây gánh xiếc lại về tỉnh. Một năm đã trôi qua. Tháng Tư lại đến và chúng tôi đang trên đường đến đoàn xiếc. Tuy nhiên lần này tệ hại hơn tất cả mọi lần bởi vì chúng tôi đã có mặt ở trường và mọi người đều biết tại tôi trốn học đi coi xiếc.

Tôi hỏi Joey :

— Này ! liệu họ có sai lão Stafford đi bắt bọn mình không ?

Lão Stafford là nhân viên trách nhiệm canh chừng bọn học trò trốn học.

Joey bảo tôi :

— Nếu lão đến tại mình dợt. Tao chạy một đường, mày chạy một ngã, như thế lão không thể săn được cả hai đứa, ít nhất một trong hai thằng cũng có một đường thoát.

Tôi hỏi Joey :

— Như thế thì được rồi, nhưng lỡ có một đứa bị bắt thì sao ?

Joey tính toán :

— Xem nào ! bây giờ theo mày nghĩ đứa chạy thoát nên đầu hàng hay phá hỏng cái xe Ford của lão ?

Tôi nói :

— Tao đề nghị phá xe.

— Tao cũng chịu như vậy.

Đến khu đất trống dành cho đoàn xiếc trình diễn, chúng tôi thấy vài ba cái lều nhỏ đã được dựng lên và người ta cũng đang chuẩn bị dựng chiếc lều lớn. Chúng tôi đi quanh quần xem họ làm việc. Cách thức họ dựng lều thật tuyệt diệu. Chỉ với một dúm người trông y như dân du mục mà làm nổi cái việc người ta tưởng phải cần đến cả trăm người. Họ cũng làm theo một kiểu cách, thứ tự nhất định nữa.

Bỗng nhiên một người trong bọn, mọi người thường quen miệng gọi là ông Tóc Đỏ, réo gọi chúng tôi :

— Ê ! lại đây mấy chú bé Ả Rập, giúp chúng tôi một tay coi !

Tôi và Joey chạy về phía ông ta :

— Thưa ông vắng !

Ông ta thấp người nhưng với đôi vai rộng, hai bàn tay to lớn kềnh càng nên trông ông đã không có gì thấp mà lại thấy lực lưỡng, cộng thêm mái tóc dày đỏ hoe trên đầu làm cho ông Tóc Đỏ giống như một loại người không lồ từ đời xưa còn sót lại.

Ông đưa cho chúng tôi một đầu giây thừng, đầu kia buộc vào tấm vải bạt đang cuộn trên mặt đất. Ông Tóc Đỏ nói :

— Cái này dễ lắm ! Các cậu nhớ tiếp tục kéo sợi dây này đừng có buông bất tử trong khi mấy chú kia dựng cây sào đó lên và đặt vào đúng chỗ, như thế tấm vải lều sẽ được kéo lên cùng với cây sào.

Joey nói :

— Thưa ông vâng ! Tụi cháu nhớ rồi.

Trong khi tất cả mọi người đang bận rộn với công việc thì lão Stafford là lù xuất hiện.

Tôi hết hoảng :

— Chết cha ! Tụi mình hết chạy được rồi !

Joey bình tĩnh nói :

— Thầy kệ, mặc lão ! Mình đã hứa với ông Tóc Đỏ mình giúp ông ta một tay thì mình phải làm cho xong.

Tôi bày kế với Joey :

— Tao tính thế này mày xem có được không nhé. Mình nói dối với lão là mình sẽ theo lão về trường sau khi dựng xong lều, nhưng khi xong rồi thì mình chạy luôn.

Joey đồng ý. Lão Stafford vác người cao lớn. Mặt lão đỏ như miếng thịt bò sống. Lão lại diện đồ lớn trông như thể lão phải là luật sư hay là gì gì đó ghê lắm. Lão tiến đến chúng tôi nói :

— Nào hai thằng du đãng ! Đi theo tao chứ ?

Joey nói :

— Tụi tôi hứa giúp họ một tay. Ông đề tụi tôi dựng xong cái lều này rồi theo ông về ngay.

Chúng tôi kéo hết sức mình, trượt lên, trượt xuống, té tới, té lui, và những người knac cũng vất vả không kém. Còn ông Tóc Đỏ thì gằn cổ hét to ra lệnh cho mọi người. Cuối cùng chiếc lều cũng được dựng xong. Riêng chúng tôi dù mệt mỏi nhưng đã có làm tròn phần việc của mình.

Quảng kịp đề ông Tóc Đỏ nói lời nào cũng như chờ họ mời ăn cơm trưa, Joey tắm hàng trước đông một đường còn tôi vọt chạy đi một ngã khác. Lão Stafford rượt theo tôi. Tôi nghe những người trong đoàn xiếc cười rần rần và tiếng ông Tóc Đỏ reo hò :

— Chạy mau nhỏ ! Chạy mau nhỏ ! Hắn không bắt được cậu đâu. Cho cái lão béo bệu chạy chết luôn. Hắn cần tập thể thao lắm !

Tôi cũng nghe tiếng lão Stafford nữa. Lão tức giận cảnh hông. Cuối cùng tôi chạy thoát được và ẩn kỹ một nơi cho đến khi nhìn thấy lão lái chiếc Ford đi mất dạng mới trở lại chiếc lều lớn tìm Joey. Gặp tôi Joey nói :

— Lần này thì tụi mình « dính » rồi !

Tôi lo lắng báo Joey :

— Tao đoán tụi mình dám bị gửi đi trường giáo hóa lắm nghe mày.

Joey lắc đầu :

— Không đâu ! Tao đoán ba mươi roi là cùng, nhưng nếu bị ba mươi roi chắc bọn mình phải rên la vang trời lên mất, chịu gì thấu. Ba mươi roi đủ làm mình chết giấc dù cụ Dawson sáu mươi ba tuổi. Mày biết không, cụ ấy không yếu thật đâu đấy nhé !

Tôi nhăn mặt :

— Ba mươi roi ? Trời đất chắc là tao khóc quá mày.

Joey cũng bảo :

— Tao cũng vậy, nhưng này mày, hình như mọi lần mười roi đủ làm mình khóc rồi. Mình cố chịu đến roi thứ mười một, rồi mười hai, rồi mình tưởng mình sẽ khóc vào roi kế tiếp, rồi mình cũng chịu được. Trước giờ tụi mình chưa khóc lần nào nhưng bây giờ ba mươi roi có thể mình chịu hết nổi.

Tôi an ủi bạn :

— Thôi kệ nó, mai biết chứ gì.

Ông Tóc Đỏ nhờ chúng tôi làm vài công việc lật vật khác sau đó để chúng tôi ngồi cạnh ông trong bữa ăn trưa. Điều đó làm bọn tôi khoái trí lắm. Chúng tôi cũng chuyện trò với mấy tài tử nhào lộn người Tây Ban Nha và với cả một gia đình người Ý Đại Lợi chuyên nghề biểu diễn cưỡi ngựa. Chúng tôi xem đủ cả hai buổi trình diễn : Một vào buổi chiều và một vào buổi tối, sau đó chúng tôi lại giúp họ tháo gỡ lều trại, sắp xếp vật dụng rồi theo họ đến tận ga xe lửa rồi đưa nào về nhà đưa nấy. Tôi về đến nhà đã quá khuya nên sáng hôm sau đến giờ phải dậy đi học tôi vẫn còn buồn ngủ rũ người.

Ở trường người ta đang đợi chúng tôi. Cô Flibety không chờ chúng tôi đặt đít xuống ghế cũng như diêm danh đã bảo chúng tôi phải xuống trình diện văn phòng ngay. Ở đó ông già Dawson đang chờ sẵn. Lão Stafford cũng có mặt và vẫn còn tỏ ra rất tức giận. Tôi nghĩ thầm thôi lần này thì chắc chắn đi trường giáo hóa rồi.

Cụ Dawson nói với lão Stafford :

— Đây chúng nó đây ! Nếu ông muốn thì ông cứ đem chúng đi.

Rõ ràng là họ đã bàn cãi với nhau trước khi chúng tôi đến và coi bộ có nhiều trục trặc bất đồng trong câu chuyện. Ông Dawson có vẻ do dự còn lão Stafford hình như bức tức với ông Dawson.

Ông già nói :

— Trong trường này tôi là người duy nhất được phép thi hành mọi biện pháp trừng phạt, tuy nhiên tôi không thể cản ngăn ông đem hai đứa này đi trường giáo hóa.

Lão Stafford lặng lẽ bỏ ra khỏi văn phòng.

(Xem tiếp trang 49)

NGUYỄN THẾ

bretton woods

1) Xin cho biết về hệ thống tiền tệ Bretton Woods.

2) Tại Hoa Kỳ có những nơi gọi là USO. Xin cho biết đó là những chữ gì viết tắt? Nguồn gốc thành lập?

TÀI (Gia Định).

2) Tiền tệ là vấn đề phức tạp, rắc rối, nhất là trên lãnh vực quốc tế trong thời đại chúng ta khi mà sự thông thương bành trướng, kỹ nghệ mở mang, thương mại giữa các quốc gia ngày một phát triển, vì tiền là phương tiện thanh toán. Mà đồng tiền lại không thống nhất, mỗi nước có tiền riêng của mình và muốn bảo vệ đồng tiền của mình. Vì vậy không thể nào trình bày được đầy đủ về hệ thống tiền tệ Bretton Woods ở mục này.

Nói một cách khái quát thì các nước Đồng Minh (trừ Nga) sau khi nắm chắc phần thắng về mặt quân sự đối với Phe Trục (Đức, Ý, Nhật) hồi Đệ II Thế Chiến, đã nghĩ tới

xây dựng và duy trì hòa bình hậu chiến trong đó một trong những khía cạnh quan yếu là vấn đề tiền tệ quốc tế, đặt trách nhiệm của các nước trước sự điều hòa nền giao thương giữa các quốc gia mà tiền là phương tiện trao đổi. Họ đã tổ chức một Hội Nghị Tài Chánh tại Bretton Woods, một thị trấn thuộc tiểu bang New Hampshire (Hoa Kỳ) vào tháng 7-1944 và đi đến quyết định như sau:

— Thiết lập một cơ quan tín dụng quốc tế (Fonds Monétaire International) để giúp các quốc gia hội viên quân bình được cán cân chi phó bị kết thiếu.

— Thiết lập Ngân Hàng Quốc Tế Tái Thiết và Phát Triển để giúp các quốc gia bị chiến tranh tàn phá và các quốc gia kém mở mang có thể vay tiền để tái thiết và phát triển.

Hai cơ quan quốc tế nói trên sẽ là phương tiện điều hòa và bảo đảm cho hệ thống tiền tệ quốc tế có thể tóm lược như sau: «Đề ổn định tiền tệ quốc tế, các quốc gia thỏa thuận ấn định trị giá tiền tệ của mình trên căn bản vàng, và không được thay đổi trị giá đó nếu không tham khảo quỹ Tiền Tệ Quốc Tế (FMI) trước».

Hệ thống tiền tệ Bretton Woods với cơ cấu tổ chức và điều hành như trên đã giúp các quốc gia lâm chiến tái thiết và phát triển, do yếu tố chính là hồi đó Hoa kỳ là quốc gia giàu mạnh nhất, hầu như một mình đóng vai chủ nợ, và đồng Mỹ Kim không có đối thủ. Về sau, nhất là mấy năm gần đây, các nước Đức, Nhật, Pháp... đã phát triển mạnh mẽ đồng Mark, Yen, Franc vững vàng, cán cân chi phó của Hoa kỳ bị thiếu hụt (vì nhiều lý do), địa vị độc tôn

của đồng Mỹ Kim không còn nữa. Tình trạng đó đã tạo nên những cuộc khủng hoảng tiền tệ quốc tế, nhưng may nhờ ý thức về nguy cơ xảy ra, nên các quốc gia đã cố gắng thu xếp ổn thỏa mặc dù chưa tìm được những phương thức giải quyết lâu dài và dứt khoát.

2) U.S.O là United Service Organizations. Đó là cơ quan tổ chức những trung tâm giải trí cho các quân nhân Hoa Kỳ. Vì quân đội Hoa Kỳ hiện trú đóng tại nhiều quốc gia nên ta thấy USO tại nhiều nơi (tại VNCH có nhiều trung tâm giải trí do USO tổ chức). USO được thành lập hồi 1941, khi Hoa kỳ tham gia Đệ Nhị Thế Chiến.

kbc

Xin cho biết về nguồn gốc chữ KBC mà dân kaki đang dùng và nếu được, xin nói rõ về kiếp «luân lưu» của «đương sự».

NGUYỄN (Qui Nhơn)

KBC là chữ viết tắt của «Khu Bưu Chính». Dùng làm địa chỉ ẩn tề cho các đơn vị quân đội mà vị trí trú đóng cần phải giữ kín và thường phải thay đổi vì lý do hành quân.

Trước năm 1954, khi còn lệ thuộc quân đội Pháp, các quân nhân trao gửi thư từ phải ghi S.P tức là Secteur Postal có nghĩa là Khu Bưu Chính. Có thể thôi, KBC chẳng còn «kiếp luân lưu» nào khác.

b.b.c

1) Muốn biên thư về đài B.B.C phải biên về địa chỉ nào?

2) Những nhà văn ngoại quốc nổi tiếng hiện nay là những ai?

MƠ (Cam Ranh)

2) Đài B.B.C có hộp thư ở Bưu Điện Việt Nam. Cháu có thể viết về địa chỉ:

«Đài BBC — Hộp thư 810, Saigon»

Nếu muốn viết thẳng qua Anh Quốc, cứ ghi trên bao thư «British Broadcasting Corporation, London» thế nào cũng tới.

2) Câu này khó trả lời vì có nhà văn nổi tiếng với độc giả này nhưng lại xa lạ với những độc giả khác. Vậy sau đây chỉ là ý kiến riêng của chú: Ian Flemming, George Simenon, Alexandre Solzhenitsyn, Jean Paul Sartre, Lawrence Durrell, Gunter Grass, J.D. Salinger, Norman Mailer, Alberto Moravia, Arthur Koestler, André Malraux, Yukio Mishima, Par Lagerkvist,... và Kim Dung (ở Đông Nam Á).

trương mục tiết kiệm

1) Muốn mở Trương Mục Tiết Kiệm ở Ngân Hàng, phải làm thế nào?

2) Phải gửi bao nhiêu tiền họ mới nhận. Tiền lời ra sao?

VŨ TRỌNG LƯỢC (Phước Tuy)

1) Các Ngân Hàng sống được là nhờ tiền gửi của các khách hàng. Em không thấy họ tranh nhau quảng cáo, mời mọc sao? Vì vậy em chỉ việc đem theo căn cước (và sổ tiền muốn gửi, dĩ nhiên) tới một Ngân Hàng nào đó (nên chọn Ngân Hàng lâu năm và có uy tín), họ sẽ làm đủ mọi thủ tục cho em, khỏi lo gì hết.

2) Sổ tiền tối thiểu phải gửi lần đầu tùy theo Ngân Hàng. Có nơi đòi phải gửi tối thiểu 500\$, có nơi đòi 2.000\$. Các lần sau, muốn gửi bao nhiêu thì gửi, nhưng nếu muốn tham gia các cuộc xổ số thì mỗi trương mục chỉ được gửi tối đa 1 triệu đồng (mỗi người có thể mở nhiều trương mục tiết kiệm). Gửi trương mục tiết kiệm được lời 19 phần mỗi năm (tùy Ngân Hàng). Nếu muốn tham gia xổ số chia lời thì chỉ được 12 phần một năm.

chuyện lòng

đang ngồi học nhớ nhau
trời mưa hay em khóc
kiềng tan trường đã lâu
chờ anh gom vở học

mưa đùa trên ngôi
rớt xuống lòng bàn tay
mưa qua hồn bối rối
ngỡ rợn tình — nên say

che dùm em cuốn vở
ngăn mưa rào hỏi thăm
nói một lời bờ ngõ
cho em đỏ má thắm

mưa đọng giữa kẽ môi
một giọt tình xanh ngắt
em đừng nói nửa lời
kẻo tình rơi đi mất

mưa quăn quít bước chân
ngại ngừng không dám thở
nghe con chim nhỏ nhỏ
hót vụng về dưới hiên

em cây sứ trở hồng
trắng một đời thiếu nữ
mưa xuống xanh tóc rừ
mưa khơi chuyện riêng tư

chuyện lòng ta mới tỏ
em má đỏ hây hây
LÊ THỤY VI

trên thân lá vô cùng

đường mưa nào nữ làm biên giới
để hồn người lữ thứ mang mang
để còn lại sân ga im vắng
để con tàu còn mãi lang thang
còn đây sợi khói mơ màng
trong đêm thu lạnh mênh mang nhớ
người

còn dấu tiếng hát câu cười
trên vóng tròn nhỏ biêng lười nằm yên
còn dấu giấy phút thần tiên
một đời sương khói triền miên nhả sầu

còn đây ngàn nỗi lo âu
đan hoài đan mãi một màn nhớ nhung
ngoài kia lá nhẹ rung
năm nhớ nắng mỏng lung
khi giọt sương nhẹ lắng
trên thân lá vô cùng
BẮC

nơi đây ngày nào

Các em đến, lặng như đêm tối
Sao lòng tôi rất dỗi rợn ràng
Nghe như nhạc ngựa ngân vang
Rơi ngáy ngất trên đường đá sỏi

Các em đến, cụm hoa hồng vừa nở
Màn cửa da và cọng cửa tay người
Thơm ngan ngát buổi chiều vô vị
Tôi ngẩn ngơ, ở tuổi hai mươi

Các em đến, hồn tôi bỗng lạc
Mơ hồ theo cánh nhạc bay xa
Các em hồn nhiên và quá thật thà
Chân ướt dẫm màn trắng mới lớn

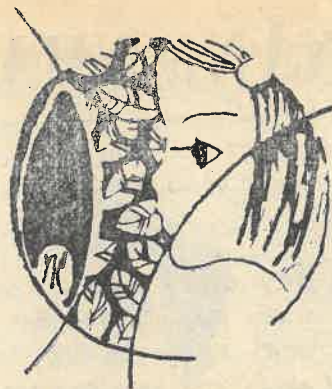
Các em đến, mối tình ngàn dặm
Bỗng gần nhau như khói với mây
Mây với khói quện hai thành một
Và mở ra tràn cuộc vui này

Các em đến rồi đi, tôi biết
Còn gặp nhau, ở rất mỏng lung
Ta như tháng với ngày mãi miết
Đuổi theo trong trời đất vô cùng
TỔNG GIAO TIỀN

người em cứu long

tình em dâng nước cửa long
ta người duyên hải mưa hồng giấc mơ
bóng phù sa nở ven bờ
biều dương rực rỡ đời tha thiết tình
hồn xuôi trên tóc mỏng mênh
mắt xanh ngoài biển con thuyền chơi
vời

gêu em đầy hết nửa đời
trong quê hương với dòng hơi thở buồn
NGUYỄN NGỌC HOÀNG

bên khung cửa mặt

hôm qua người đến chiêm bao
thả bóng hoa lạ đầy ao tối hồng
hôm qua người đến với lòng
đợi đêm chờ sáng mở lòng muốn nắm
từ khi người bước về thăm
là từ khi đứng khi nằm không yên
dưới tay tôi mộng ngoan hiền
hôm nay người đến ngoài hiên cỏ mềm
ai về trên nhánh sông đêm
đừng khuya dậm nước cho thêm gương
chao

cho trăng non tới bên rào
ướp hương bóng cuội thả màu nền tươi
mai chưa lấp kín khung trời
mà nghe thành cũ nhạc hời vọng xuân
MAI VIỆT

xanh mơ

Môi hồng ngậm lá xanh mơ
Nghe trong tim nhỏ lời thơ nặng tình
Ngó ra thấy triệu hoa xinh
Thấy đời xanh với bình minh tuyết với
Gió vô duyên cuốn lá rơi
Chao nghiêng cánh mỏng giữa trời
sương thơm

em về trong cơn mưa

Em về chao nhẹ hạt mưa
Buồn trong anh cũng nghe vừa xa bay

Em về tóc dầm mưa phai
Anh nghe giọt vẫn giọt dài trong tim
Em về mưa đổ chiều nghiêng
Hồn anh khơi động dáng hiền xa xưa
Em về gót mỏng như thơ
Tình trong anh vẫn nghe vừa thương
gêu

NGUYỄN NGOAN

oanh và những ngày hạ xưa

về phố cũ tóc tôi mềm trong nắng
đường quanh co đầy lá mục như lòng
trời tháng tám nắng ru buồn với vơi
hoa giấy nhà người giờ chắc lên
bóng?

mùa hạ cũ tóc người ngời màu nắng
bóng tối nhòa sân cỏ cổng trường xưa
ngồi trông ngóng thấy lòng mình muốn
khóc
thấy thương đời chân vắng với tay
thưa

giờ về phố chắc người còn áo trắng
nón trong tay và e ấp chân hồng?
đường đầy lá me vàng bay trong gió
có còn ai đưa đón với thỉnh không?

tôi vẫn thể lãng đã đời biển biệt
quê nhà xưa là đêm khóc thương mình
lần về phố tự nhủ lòng im tiếng
người thanh thanh đời tôi vắng bình
minh

PHẠM NGỌC HẠ

chớm nụ

con đường lá me bay
ru đời ta một thuở
những nụ hồng vừa nở
trong lòng ta, có hay
xoay những vòng chong chóng
tình quay vút muốn vòng
lòng ta đang gợn sóng
những chuyện tình mênh mông
TỪ TIÊU PHƯỢNG

RỒI CŨNG NHƯ NẮNG NHẬT

TRẦN
MAI
KHA

ngày . . . tháng . . . 1972

Buổi sáng thức giấc thì cánh cửa sổ đã bị bật tung tự bao giờ và gió lùa tung cánh màn. Em nghe cả tiếng lá khô chạy trên hành lang nhỏ dọc theo những căn phòng trên tầng lầu này. Một con chim lạ bay đến đậu trên ngọn cây đào của mảnh vườn bên kia, sau lưng nhà em, hót vang. Em dõi mắt nhìn « loài chim bé nhỏ » đó đang nhảy nhót mà chợt rùng mình vì giọng ca quá lạ lùng sâu thẳm.

Mây giăng chùng thấp. Không dung em nghĩ đến nơi xa xôi ấy. Tuyết đã tan tự bao giờ, lá chẳng còn non vì đã đến mùa hạ nắng cháy hoe vàng mái tóc bạn em. Hàng sao ngày cũ không còn những cành khảnh khiu ôm nhau, không còn lá đỏ trút xuống ngập vĩa hè như hôm nào còn bạn em bên cạnh. Bây giờ chỉ còn lại mình em với cảnh vật đổi thay. Ánh Dung đã cách xa muôn trùng mang theo nghìn nỗi vui buồn để em mỗi sáng gõ giày trên lộ vắng một mình cùng nỗi nhớ khôn nguôi.

Chiếc đồng hồ nhỏ xíu có quả lắc như trái trứng gà ngan lên những nhịp trầm đục làm ấm căn phòng bé bỏng của em. Sáu giờ mười lăm. Em hơi thẳng thốt. Nghỉ hè rồi phải không? Mọi hôm giờ này em phải bước xuống giường sửa soạn cho một buổi sáng bù đầu trong lớp và một buổi chiều ngồi ở bàn thờ dài thườn thượt... Rồi em đến trường khi sương chưa tan. Giờ đó chắc anh còn đang ngủ. Giấc ngủ thật bình thường không mộng mị. Có chăng chỉ vương vài làn khói thuốc, phải thế không anh? Em đã từng khua vang đánh thức những hàng cây còn say ngủ. Chúng bỏ ngỡ lao

xao đến tội nghiệp. Mẹ vẫn thường bảo em không biết mình đáng tội nghiệp mà cứ lên giọng thương hại kẻ khác. Hôm nay, bây giờ, em có quyền xếp những con số, những bài học dài bốn, năm trang giấy vào lãng quên thật lẹ, không nhìn lại một lần. Đó có phải là một thói hư của em? Em vói tay mở nút của chiếc cassette trên bàn. Cái cassette nhỏ chỉ Yên cho đã hai năm, là nguồn an ủi đến thật đúng lúc khi em vừa biết khóc mỗi đêm chợt giật mình thức giấc. Có những buổi tối thức gần đến một giờ sáng để đón nghe những ca khúc tiền chiến. Có những lúc hai ba giờ sáng hoảng hốt ngồi dậy thần thờ rồi không ngủ tiếp được nữa... Nhạc, nhạc là nguồn an ủi vô tận, là con đường hé mở dẫn dắt muộn phiền ra khơi thay dòng nước mắt ngày nay cạn trong em.

« Hãy cứ vui như mọi ngày dù chiều nay không ai qua đây hỏi thăm tới một lời »... Độ trước em chẳng thích bài này tí nào. Nhưng bây giờ, ôi sao nghe thương lạ. Vâng, em vẫn cứ bình thần như mọi ngày dù đã bao chiều qua, chiều nay và ngàn buổi chiều tới sẽ không còn ai qua đây, dù để chỉ hỏi thăm một lời. Và em sẽ yên chờ đêm tới... Yên lặng cam nín suốt đời em, bằng lòng chưa anh? Có lẽ em phải kêu lên « Je ne me reste rien » thật rồi. « Người đi qua đời tôi không nhớ gì sao người, mưa nào lên mấy vai gió nào lên mấy trời »... Khúc ca anh đàn hôm nào đó giờ còn lại mấy dư âm? Anh ơi...

Em nhẩy xuống giường thu xếp chăn màn. Một bao thư dưới gối nơi vai. A! Tổ Nguyên. Tổ Nguyên. Cái thư gửi đã lâu rồi. Với em, bạn bè là một phiền phức vậy mà không dung gặp Tổ Nguyên tại em thân nhau thật bất ngờ. Nhưng hôm nay mùa hạ đến để em rời xa Tổ Nguyên và Ánh Dung thì thêm một màu hè nơi xứ lạ... Tất cả đều quên em mà em thì nào quên được gì đâu? Ồ! nói thế chứ có lẽ mọi sự khởi đầu do em, sự mệt mỏi chán chường em bơi lội trong đó khiến em chẳng thiết gì nữa cả. Thật lâu rồi em không viết thư cho Ánh Dung. Cái thư gần đây nhất gửi cho em, Dung bảo em nhớ gửi đôi mắt sang ngắm tuyết rơi cuối đông, mà nay thì đã... Dầu sao với một tâm hồn hay cảm xúc và đôi mắt hay khóc... em chẳng làm được cái gì để đổi thay mọi chuyện theo ý muốn. Có lẽ Thượng Đế muốn em suốt đời lẻ loi một mình, rất lạnh lùng thanh thoi, cho nên mãi hoài em đơn độc chống chọi tất cả mọi mặt, không người thân yêu bên cạnh...

Ồ! cuốn nhật ký mở đầu thật bất chợt vội vàng. Em viết đã khá dài rồi đó chứ? Viết miên man. Liệu cuốn nhật ký này kéo dài được bao năm, bao tháng hay bao tuần? Liệu em có chán nản vất bỏ, như những việc làm khác, mau lẹ? Người ta đã chẳng từng nói em có nhiều đam mê nhưng mau nhàm chán đó hay sao? Tuy nhiên em vẫn tin rằng mình sẽ viết hoài... vì bắt đầu hôm nay nỗi buồn phiền đó đã đến, chắc hẳn không khi nào vui, và cũng không khi nào ai hiểu em.

ngày . . . tháng . . . 1972

Trưa ngủ dậy ngắm mình trong gương ơi sao xa lạ, tội nghiệp vô cùng... Buổi chiều về... Ôi trời mưa. Em khóc, người ơi.

Trên cỏ trên cây trên mây ai khóc

Trên nghĩa trang này em khóc chiều nay

Một tuần cách xa cây ngọc lan nơi ngôi mộ đó đã rụng hết hoa. Buồn quá. Đến nhà nhỏ bạn không thân mấy, nhưng được đi qua mấy con đường, ôi những con đường yêu dấu ngày xưa. Con đường HTT, BHIQ mượt xanh kỷ niệm. Một chiều nào mình đã qua đây phải không anh? Giờ chỉ còn chút hương xưa rêu rắt trong tim em, vôi lá xoay tròn trên cao, chút mưa hồng trên tóc. Đã cạn tự bao giờ dòng nước mưa chiều cũ, mà nước mắt mặn thấm qua kẽ răng cắn chặt môi em từ hôm đó vẫn hoài không vơi.

Anh đã quên em, quên lối về có hàng sao reo vui trên cao. Anh đã quên em, quên em thật rồi phải không anh? Quên thật bình thường lặng lẽ, quên thật tình cờ. Quên, bởi vì anh không hề nhớ tới. Còn riêng em, quên không đành mà nhớ thì rất buồn, anh ạ. Càng nhớ càng buồn càng thấy mình nhỏ nhoi tầm thường. Một cuộc sống không quan trọng, không gây nổi nhớ cho ai, không làm xúc động ai, phải không?

Thôi. Cuối cùng em trả anh về cuộc đời bình lặng đã qua vì chính em cũng đang tìm cho mình một sự bình lặng, cho dấu vết em bình lặng chính là nỗi chết của tâm hồn, cũng như khi cố quên anh.

Kh. yêu dấu

Cuối cùng mình còn gì cho nhau? Kỷ niệm duy nhất Kh. cho Dung là cuốn nhật ký dang dở. Viết chỉ hai ngày... Kh. của Dung lúc nào cũng thế: mau chán, buông trôi mọi việc. Chao ơi, Kh. yếu đuối mơ mộng, Kh. lạnh lùng độc ác... Kh. mất bình thường. Kh. dị kỳ... Dung yêu hết thấy « những con người » mang cái tên Thérèse Kh. đó Nhưng cuối cùng còn gì nữa đâu, Kh..

Kh. ơi.

Đã sáu năm qua bây giờ Ánh Dung trở về đây, tìm hình ảnh Kh. trên bãi cát, tìm kỷ niệm chúng mình trên ngọn sóng ỉ ảm. Nhưng Kh. ạ, đã bao bước chân dẫm nát hình Kh., ngọn sóng đã bao lần xóa nhòa cuốn đi tất cả, luôn kỷ niệm chúng mình cũng chìm sâu với rong rêu mục nát kể từ hôm ấy. Hàng dừa vắn lá bay dạt dào, vẫn khúc ca ngày xưa ru Kh. ngủ giờ nghe đến nỗi lòng. Những lọn tóc dài cong ngang vai ngày xưa lộng gió giờ đã mục nát ở nơi nào? Kh. đã cắt như đứt bỏ luôn tình bạn chúng mình sau lưng mà ra đi.

Buổi tối tiễn đưa năm xưa, giọt nước mắt của Kh. đã rơi xuống bàn tay Dung. Tóc Kh. đã bay đập vào mặt Dung và hai chiếc bóng đồ dài trên sân bay đưa tiễn đầy ngậm ngùi.

Hàng cây trơ cành khẳng khiu từ ngày Dung đi hôm nay vẫn chỉ cành

gầy ôm ấp nhau. Có phải hàng cây bắt đầu héo chết từ ngày Dung đi đến trời xa ấy hay đã trải qua sáu mùa mọc lá xanh non và bây giờ thay lá úa như khóc tình bạn tội mình?

Này Kh. Sáu năm rồi Dung vẫn không thay đổi. Nếu Kh. còn đây Kh. sẽ thua cuộc đấy. Nhưng Dung không bắt Kh. khao châu thạch H.K. đâu, Dung sẽ đứng sấp hàng mua pâtés-chaud xé T.Đ.C, Dung sẽ đãi Kh. tất cả những món trước cổng trường cho đến khi Kh. khóc lên vì no thì thôi. (Trường Kh. đi học lại đã hai tháng rồi. Không biết cô bé Tố Nguyên nào đó Kh. hay kể trong thư có nhớ gì Kh., có đi tìm Kh. không nhỉ?) Nhưng tất cả đều trong chữ nếu. Giờ thì trái lại lời Kh. nói năm xưa. Dung không thay đổi mà chỉ Kh. đổi thay. Đổi thay đến độ không còn thấy được nữa. Dung đã lang thang bao chiều ngắm con gái Saigon ăn diện nhưng hoài vẫn không tìm ra khuôn mặt đặc biệt của Kh. với một tâm hồn... cũng đặc biệt!

Bây giờ Dung đang buồn mà nào ai có hay? Mất rồi M.K.H yêu dấu ngày nào với « đôi mắt thần » soi thấu tâm can Dung, an ủi mỗi lúc Dung vừa... bắt đầu buồn. Mất rồi giọng ca nhẹ mềm run rẩy. Ánh Dung hết đàn mỗi chiều tối. Tấm khăn màu tím nhạt có đóa hoa vàng lớn thuở xưa Kh. cùng Dung đi mua giờ vẫn còn đó, vẫn nằm mãi trên mặt đàn đóng kín che dấu những phím ngà từng làm Kh. khóc khi nghe những khúc ca yêu quý hôm xưa.

Đây này, lá chết trải đầy vỉa hè Ánh Dung đang bước đó. Nếu cả hai cùng đi thì đi thì thế nào Dung cũng nghe « les feuilles mortes ». Mortes! Thôi Kh. ạ, ngàn đời Kh. không còn nhắc nhở động từ đó nữa. Như một ước mơ thất thiết, giờ đã thành hình.

Tố Nguyên đã quên Kh. rồi phải không? Dung thì vẫn nhớ tới Kh. với muôn ngàn kỷ niệm. Hai đứa bạn thân nhất trong đời Kh. đã xa rồi một người cũng như Dung giờ mất Kh. Cuối cùng tất cả chúng mình lại trở về đơn độc như từ thuở chưa quen.

Kh. ơi.

Dung đến thấp cho Kh. một nén hương và hát cho Kh. nghe « Hoài cảm » nhé. Còn Tố Nguyên thì đã quên Kh. rồi hay tìm Kh. hoài mà không gặp, như Dung?...

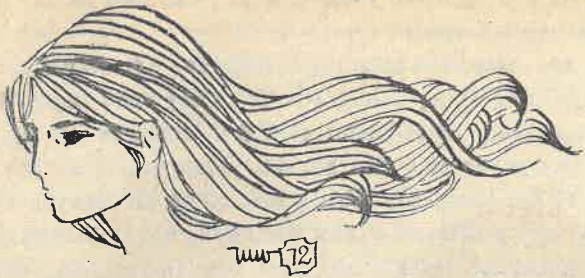
... Chờ nhau hoài cổ nhân ơi. Sương buồn che kín nguồn đời... Sương mù buồn bã giăng khắp nơi Dung tìm Kh. Kh. yêu dấu ơi, Dung vẫn nhớ Kh... muôn đời.

THẦN MAI KHA

Hãy tìm đọc một tác phẩm mới của QUỲNH DAO

MỘT SÁNG MÙA HIÈ

ĐỒNG NAI tổng phát hành

PHẠM NGỌC LƯU • HOÀNG ĐÌNH HUY QUAN

bên vườn hương ngọc lan

tặng Trần Huyền Ân

Em về bóng nhỏ đường che
Cây nghiêng mấy lá chùng nghe rất
chiều *

Tôi về chân ngã hồn xiêu
Về đâu hỡi bóng trắng treo cao ngày
Hoa lan vừa nở đầu dây
Hương trinh không rượu mà say quá
chừng

Ra về lòng có băng khuôn
Sao tay vịn dậu sao chân dừng dẫu
Nhớ rồi quên áo quên khăn
Ê tình lãng đãng cầm bằng khối
sương

Mai người đi dạo trong vườn
Hái hoa lan thả mùi hương lên trời
Hương bay giạt đến phòng tôi
Nghiêng nghiêng mấy cánh, chao
oi bề bâng

Mai người tựa gốc hoàng lan
Vỗ tình hoa rụng xuống vàng áo hoa
Tình tôi mấy cánh xót xa
Rụng theo cánh bướm lạc qua vườn
người.

PHẠM NGỌC LƯU

(*) thơ Lương Trinh

nắng vườn chanh

Em còn nhớ nắng vườn chanh
Ngày xưa hai đứa vịn cành làm quen
Ngày xưa em thật dịu hiền
Tóc thề xanh tóc làm duyên lạ lùng
Trao anh một mùi chanh cốm
Chanh còn non lại đắng hơn bồ hồn
Rút đầu, hai đứa cười dòn
Mùi chanh trong miệng biết dành
cho ai

Làm gan anh hái hoa cài
Hoa chanh trắng dãi trên đài tóc em
Quay đầu, em dớm đôi hôn
Chạy đi để ngẩn ngơ buồn cho anh...
Nắng vườn chanh, hoa vườn chanh
Mười năm đẹp tựa bức tranh đa tình
Mười năm còn một bóng hình
Đắng cay cay đắng mùi chanh thừa
nào

Nắng vườn chanh, nắng ghen ngào
Hoa vườn chanh nở đủ sâu mười
năm

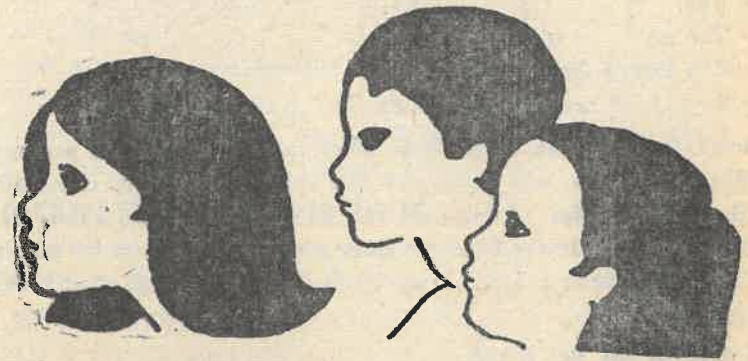
Em vườn chanh dứt ruột tâm
Anh vườn chanh để đau lòng nhớ
nhau

Hương ban đầu, vị ban đầu
Có thương nhau có qua cầu mới hay
Nắng vườn chanh, nắng riêng tây
Hoa vườn chanh rụng để cài tóc ai?

HOÀNG ĐÌNH HUY QUAN

MỘNG NGOÀI CỬA LỚP

truyện 4 kỳ

NHÃ CA

kỳ 4

— Sau ban này là đơn ca lớp đệ tứ. Rồi sau đó mới tới lượt anh Hoàng Văn.

— Anh có ngâm thơ không?

— Không, chỉ hát một bài.

— Minh yêu cầu đi.

Đạm Tuyết lắc đầu:

— Khỏi. Anh ấy không muốn hát nhiều. Anh nói muốn nghe, hôm nào tự mình họp lại, bắt gì anh làm đó.

— Liên Hạ sao đứng yên vậy? Không thích ban này hả?

Chị Bích Đào vuốt má Hạ:

— Cưng quá.

Chị vuốt má Hạ vì tâm tính chị hồn nhiên thôi, nhưng Hạ đỏ mặt, ngượng chín người. Ở trên sân khấu, bao kích động nhạc đã rút lui và một cô bé đang hát bản: *Mộng dưới hoa*. Cô bé làm điệu ghê, làm điệu tới bọn lớn phải khó chịu, xầm xì. Rồi tới lượt Hoàng Văn anh bước ra sân khấu tiếng vỗ tay tán thưởng đã rào rào. Năm ngoái cả trường đã biết tài anh. Anh hát một bản nhạc của Phạm Duy, phổ nhạc bài thơ của một thi sĩ. Giọng anh tươi trẻ, rộn rã, nao nức như tâm tình bài hát... Anh gheu em vì em biết

nói. Đã biết thưa, em còn biết gọi. Buổi sáng trời mưa khiến anh nhớ em. Bảy giờ trời nắng anh nhớ em hơn... Ngồi xuống đây đi nghe chim nó hót...

- Trời ơi.
- Chẳng đá lông nheo ai vậy ta?
- Đá lung tung.
- Tao.
- Tao nè.
- Còn khuya. Tao.
- Suyt ! Đề mà nghe chớ.

Bích Đào nhăn mặt. Đạm Tuyết bỗng kéo Hạ lùi lại phía sau một chút, cô tựa đầu lên vai Hạ, mắt không rời sân khấu. Liên Hạ có cảm tưởng như có lúc Đạm Tuyết mềm nhũn, bất tỉnh bên vai mình. Cô không dám nhúc nhích, tiếng hát của Hoàng Văn như giòng nước kéo cô ra xa bờ mãi, và nhận chìm cô vào con nước xoáy tít. Đạm Tuyết lắc đầu bên vai cô, rồi thẳng đầu dậy, sững sờ :

- Hết bài rồi. Sao ít thế.
- Và cô nói, giọng như tiếng nấc :
- Trời ơi, anh Hoàng Văn.

Rồi như chợt nhớ ra mình đã quá lỗ bịch trước mặt Liên Hạ, cô nhìn bạn, gượng một nụ cười, xong đưa tay vuốt tóc, cổ lấy điệu tự nhiên :

- Chắc chưa bao giờ anh hát hay thế.

Đôi mắt của Hoàng Văn như tìm về chỗ Liên Hạ. Nhưng Liên Hạ hiểu ra rồi. Không bao giờ là Hạ đâu, mà là Đạm Tuyết. Đạm Tuyết, Hoàng Văn, hai cái tên như cột chặt với nhau rồi. Anh yêu em vì em biết nói. Đã biết thưa em còn biết gọi. Tiếng lòng của Đạm Tuyết chẳng gọi tới Hoàng Văn là gì. Trời ơi, anh Hoàng Văn. Và nụ cười tuy gượng gạo nhưng đã nở hết tuổi trăng tròn của Tuyết đã nói lên đầy đủ quá, rõ ràng quá. Liên Hạ có ngu mới không hiểu. Hôm nay Hoàng Văn hát bài đó chẳng vì Đạm Tuyết là gì? Và câu cuối cùng với ánh mắt, anh không trao Đạm Tuyết thì còn trao cho ai nữa. Ác nghiệt thay, đôi mắt tìm kiếm Đạm Tuyết lại lơ dưng vào Liên Hạ.

Sau đó, vở kịch nói gì Liên Hạ không còn hiểu nữa. Nhìn mà không thấy gì hết. Liên Hạ cười theo các bạn mà không hiểu đầu hiểu đuôi. Vở kịch hết, tiếng vỗ tay tàn. Liên Hạ bị Đạm Tuyết lôi lên sân khấu, rồi chị Bích Đào xếp chỗ cho đứng. Lúc đó Liên Hạ mới chợt tỉnh. Nhưng cô cũng không còn hoảng hốt gì nữa. Cô hát theo bạn, và không khó khăn gì khi bắt kịp với bạn.

Dưới cánh gà, Hoàng Văn đứng nhìn. Liên Hạ biết thế. Nhưng cô không còn hy vọng gì nữa. Anh ấy không để ý tới mình mà cũng không để ý tới ai ngoài Đạm Tuyết. Chắc anh ấy đang mỉm cười, phải mỉm cười, phải vui sướng chứ. Ai mà không thấy đời vui hơn khi ngắm cái núp đồng tiền rất sâu của Đạm Tuyết.

Hết bài, Liên Hạ lầm lũi đi xuống. Hoàng Văn tiến tới liền, Đạm Tuyết như chặn hết bạn bè, chen trước :

- Được không anh.
- Hay lắm. Bất ngờ đấy nhé.

Bích Đào :

- Anh nói thật hay khen lấy lòng đó.
- Nói thật chứ.

Và mắt Hoàng Văn hướng về phía Liên Hạ :

- Sao hát bài vui mà giọng Liên Hạ buồn vậy?

Liên Hạ càng cúi đầu thấp cho khuất sau lưng chị Bích Đào.

- Chắc dở lắm. Hạ đâu biết hát.

- Không, buồn nhưng mà hay lắm.

Chàng khéo léo quá, chàng không muốn mất lòng một người nào dù âm hồn chàng đã đặt trọn vào Đạm Tuyết. Bích Đào vẫn vui tươi, Hồ Thủy vẫn sáng ngời hy vọng. Chỉ có Liên Hạ là hiểu rõ nỗi lòng của Đạm Tuyết. Anh ấy thật dễ thương. Đã có một lần Đạm Tuyết nói với Liên Hạ như thế, gần như thổ lộ tâm sự của mình.

Cuộc vui lại tiếp tục với màn xổ số và bán đấu giá. Mọi người nhộn nhịp, cười nói, vỗ tay tưng bừng. Toàn làm hoạt náo viên, chị Bích Đào đứng bên kiểm soát cuộc xổ số. Liên Hạ thấy mình đứng đây thật thừa thãi. Hoàng Văn và Đạm Tuyết cứ đứng liếc nhau, chuyện trò to nhỏ như không lúc nào muốn dứt. Hoàng Văn cũng như các bạn mua rất nhiều vé số. Trên sân khấu Toàn vẫn còn ba hoa, cổ kéo dài cuộc vui cho thêm hồi hộp, hào hứng. Anh tuyên bố :

— Lô độc đặc sẽ xổ sau cùng hết. Sau cả vụ bán đấu giá. Mời các bạn tham dự cuộc bán đấu giá sắp tiếp theo đây. Các bạn nam sinh thân mến đầu rồi. Các vị giáo sư khả ái đầu rồi. Mời các giáo sư, các bạn nam sinh hưởng ứng nồng nhiệt cho. Có nhiều món của các cô gửi tặng quỹ cứu trợ rất đáng giá. Mua về giữ kỷ niệm suốt đời. Ai mua được sẽ may mắn suốt đời...

- Như tên bán đấu cù là.
- Trông dương dương như gà đợi đá.

Hoàng Văn cười :

- Anh Toàn cũng hoạt bát lắm. Anh cũng là một nghệ sĩ.

Hồ Thủy bĩu môi :

- Kinh tài thì có. Chừng đó đã vô hạn kích động đi kiếm tiền.

Thề Tần :

- Nhưng các bạn có công nhận hấn hết lòng với bạn bè không?

- Điều đó có.

- Hấn làm tài xế cho chị Bích Đào.

- Hấn hạnh chớ bộ.

Hoàng Văn lôi ra một tập vé số chia cho mọi người, kể cả Liên Hạ :

— Mong các bạn may mắn nghe. Nhất định trong bọn mình phải có người trúng lô độc đắc, lô cuối cùng.

Liên Hạ cầm chặt tấm vé trong tay. Không bao giờ cô trúng lô độc đắc hết. Lô độc đắc đã chắc chắn về phần Đạm Tuyết thật xứng đáng để lãnh. Làm sao Liên Hạ có thể ghét bạn được, khi bạn nắm tay cô đưa qua đưa lại :

— Anh Văn. Liên Hạ dễ thương không anh. Nó hiền lành nhất bọn.

Hoàng Văn gật đầu :

— Đúng. Liên Hạ ít nói nhất bọn.

— Không như Hồ Thủy phải không ?

— Tôi sợ Thủy rồi. Ai mà không sợ Thủy.

— Anh sợ tôi thật không ?

— Nói rồi mà.

— Được rồi. Tôi sẽ bắt hờn anh, nhốt xác anh. Tôi sẽ nhai anh không còn cái xương. Đạm Tuyết coi chừng nghe, tao ghen rồi đó.

Hồ Thủy cười lớn. Cả bọn cũng cười. Nhưng trong tiếng cười của Đạm Tuyết như có nhiều khúc gãy. Thề Tần nghĩ ra chuyện gì, trợn mắt :

— Ê. Phải cho anh de ra khỏi nhóm mới được.

— Chuyện gì vậy. Tôi làm lỗi gì ?

— Nghe đâu trên đê nhất cũng có một bà muốn nhai xương tụi này. Xương tụi này mềm lắm, mềm như xương gà.

— Nhưng coi chừng mẻ răng, vì da cá sấu đó.

Hoàng Văn nhăn nhó, ra điều oan ức :

— Các bạn đồ vạ cho tôi. Tôi còn con nít thấy mỡ, tội nghiệp.

Liên Hạ không biết nói gì, cô chỉ đứng yên lặng nghe thôi. Đợi mọi người không ai để ý, cô lên ra sân. Sân trường vắng lặng vì cuộc xô số và bán đấu giá bên trong hấp dẫn quá. Tiếng la hét vang ra có lúc Hạ tưởng như bốn bức tường sắp sập hết. Liên Hạ đi về phía tầng phượng vĩ. Xung quanh chỗ cô đứng, rụng đầy những cánh phượng đỏ tươi. Những giọt máu hồng tiếc thương mùa tan trường đến sớm đó. Hoa phượng ơi, đỏ đến như tấm lòng son của cô nữ sinh mười bảy tuổi mơ mộng này là cùng. Phượng hiểu cho tôi không mà rụng bên chân tôi nhiều thế.

Liên Hạ đứng tựa vào gốc cây. Buổi chiều có gió, gió lùa trên tầng phượng, xui những đốm lá vàng nhỏ đùa rờn trên tóc cô, trên vai cô, dưới chân cô. Liên Hạ quay lưng về phía tiếng cười nói ồn ào. Cô nhìn về phía lớp học bỏ trống, những ngày vui vừa mới đây mà đã trở thành kỷ niệm miễn thương. Từ hôm nay, Liên Hạ không bao giờ còn trở về lớp cũ, bàn cũ nữa. Sang năm, cô phải vào một lớp học mới và chiếc tên nhỏ bé nằm trên mặt bàn sẽ bị một cô nhỏ khó chịu nào đó hủy đi.

Bụi hay gió, hay màu hoa phượng đỏ chói làm Liên Hạ cay mắt. Lòng cô còn rối rắm vì những lý do khác nữa, xa lớp học nhưng đâu đã xa mái trường, Chỉ có Hoàng Văn chàng xa biệt mái trường này đây chứ. Liên Hạ mím môi. Thôi thế cũng xong, dù chàng có ở đây thì chàng cũng thuộc về

Đạm Tuyết, thuộc về Hồ Thủy, thuộc về bất cứ người con gái nào chờ không bao bao giờ là Hạ được.

Những bài thơ chàng đọc hôm sinh nhật bạn như còn văng vẳng bên tai.

Ai hẹn mà trao nhau ước hẹn

Hạ về hoa phượng đỏ rung rung

Tâm sự đó phải là của mình mới đúng. Tại sao lại của chàng ? Biết bao đôi mắt đẹp đang chờ chàng ước hẹn. Ừ, còn mình, còn Liên Hạ đáng thương này, biết ai mà hẹn hò. Mùa hè đã về thật rồi, và hoa phượng đỏ rung rung.

— Liên Hạ.

Một tiếng gọi nhẹ nhàng cất lên từ phía sau lưng cô. Hạ bàng hoàng, cô biết giọng ai rồi. Hạ quay lại, Hoàng Văn đang đứng đó, gần gũi với cô bằng nụ cười, ánh mắt.

— Sao ra đây đứng một mình. Mơ mộng gì đó Hạ ?

Một vạt nắng chiều chớm sáng ở mảnh tường vôi trắng xa và cơn gió nhẹ kịp tới, nhẹ nhàng lay lắt những tầng phượng. Đất êm như nhung dưới chân cô. Nhưng chỉ một phút thôi, cơn bàng hoàng vụt biến. Hạ gượng cười :

— Mơ mộng gì đâu anh. Ở trong đó nóng quá.

— Lúc nào tôi cũng thấy Hạ thích cô đơn một mình. Tại sao thế Hạ ?

Hạ chớp mắt. Giọng chàng êm ái quá. Hạ sợ hãi. Mình sẽ không chống chọi lại được, mình gục mất. Cô nhìn về phía giảng đường, nơi đang nhốt cả nghìn người với giọng cười, tiếng nói, niềm vui.

— Thôi để Hạ vào coi tiếp tục xô số.

Nhưng Hoàng Văn vẫn đứng yên. Hạ cũng đứng yên. Lời nói của họ như bay lên, núp kín trong tầng phượng và rình hoài ở đó. Giọng Hoàng Văn bỗng buồn hẳn lại.

— Sang năm Hạ còn học ở trường này không ?

— Hạ cũng không biết nữa.

Không hiểu sao Hạ lại buột miệng :

— Nhưng anh thì chắc chắn là xa đây rồi.

Hoàng Văn đi đi mũi giày trên đất, anh tránh một cánh phượng đang nằm cạnh mũi giày anh.

— Hình như Liên Hạ thân với Đạm Tuyết lắm không ?

Tìm ơi, đừng vỡ tung ra nữa. Hạ gật đầu, cô thấy cần phải nói thêm một câu gì đó để tay chân được tự nhiên.

— Tuyết dễ thương và tốt với bạn bè lắm.

— Còn Hạ thì sao ?

Nụ cười của Hoàng Văn dí dỏm. Hạ đỏ mặt, ấp úng :

— Hạ thì dở đủ thứ. Học dốt, nhà nghèo. Hạ thi...

Liên Hạ không nói tiếp được nữa nhưng nụ cười vẫn đậu mãi trên môi Hoàng Văn. Anh cúi nhặt một cánh phượng, nâng niu trong bàn tay.

— Hạ tươi tắn như màu phượng vĩ.

— Tươi tắn như một cánh phượng đã lia cánh, phải không anh?

Hoàng Văn bỗng ngừng cười. Anh bỏ cánh phượng vào túi áo bên trái, ngay phía trái tim của anh, và anh cúi xuống, như muốn sát gần Hạ hơn nữa:

— Hạ à. Tôi có nhiều chuyện muốn nói với Hạ lắm. Được không?

Máu hồng lại rộn rã nhưng rồi im lìm ngay với muôn sợi bần thần chạy rần rật trong mạch. Hạ ngược mắt nhìn Hoàng Văn. Đầu Hoàng Văn vẫn cúi xuống gần cô, và đôi mắt đen nhánh, rất sâu, nồn nao đợi chờ. Hạ muốn mỉm cười nhưng thề cười nổi. Không thề làm gì nổi ngoài mắt nhìn vừa rộn ràng vừa tủi hổ. Đề coi phút này cứ thế bao lâu nữa?

Như cái chớp mắt, Đạm Tuyết, Hồ Thủy đã ào ào chạy ra. Hai cô nắm tay nhau tủa tới bên hai người. Đạm Tuyết níu vai Liên Hạ:

— Đứng làm gì đây bồ. Vô dò số đi. Lô độc đất đang xỏ trong kia. Đi và cô cấu nhẹ vào tay bạn:

— Ghét. Tuyết phải bắt anh Hoàng Văn đi kiểm bả đó nghe.

Không có gì hết. Chỉ là một giấc mơ. Liên Hạ vội vã bước theo các bạn. Đạm Tuyết đang đẩy lưng Hoàng Văn dục dã: Đi nhanh, xỏ số trời. Nhanh.

Như định mệnh đã xếp đặt, vé số Hoàng Văn tặng Đạm Tuyết trúng được lô độc đắc và Hoàng Văn reo vui như trẻ con. Hồ Thủy bĩu môi:

— Thôi, lô độc đắc lọt vô tay con Tuyết rồi.

Thủy đâm vào lưng Hoàng Văn, giọng nửa như đùa, nửa như thật.

— Anh làm tôi thất vọng. Tôi sẽ mua bún tự tử vì anh biết không?

— Tôi sẽ tặng Thủy sợi dây thừng cho chắc.

— Hừ! Khi chết rồi, dây thừng cũng mềm như sợi bún. Trước khi chia tay. Liên Hạ lại gặp riêng Hoàng Văn mấy phút. Anh nhắc tới lời hẹn và hỏi lại:

— Được không?

Liên Hạ đoán ra rồi. Chắc anh sẽ nhờ mình giúp đỡ trong cuộc tình của hai người. Hoàng Văn, Đạm Tuyết. Tại sao từ chối. Cứ nhận lời đi. Hoàng Văn nói:

— Chủ nhật tới này tôi sẽ tới đón Liên Hạ. Tôi sẽ nói chuyện với Liên Hạ, sau đó, chúng ta tới nhà Đạm Tuyết

Không còn nghi ngờ gì nữa rồi. Thôi mình làm một bà mối. Một bà mối đàu khổ cười ra nước mắt. Nhưng mình nhớ cười hoài nhé.

— Hứa nhé. Khoảng bốn giờ tới tới đón. Tôi vào nhà được không?

— Khỏi. Tôi sẽ đợi anh ở đầu đường. Đứng bốn giờ.

Liên Hạ cười thực tươi, chào từ già. Nhưng khi quay mặt đi, cô ứa nước mắt. Tất cả đã qua giấc mơ. Một giấc mơ.

CHƯƠNG V

Buổi chiều hẹn gặp Hoàng Văn, lòng Liên Hạ đã bình tĩnh lắm rồi. Giấc mơ đẹp mấy rồi cũng trôi qua. Sẽ có lúc tỉnh lại. Sau buổi kịch tan trường, Liên Hạ nghỉ học ở nhà, cô bận rộn túi bụi với công việc, với các em. Cô đi ra đi vào căn nhà, ngồi bên những chậu thau quần áo, rửa những chén bát rẻ tiền sứt mẻ, đối diện với những mâm cơm nghèo nàn. Thực tế đã giúp đỡ Liên Hạ nên được những ý nghĩ viển vông, cam phận với hoàn cảnh của mình. Đôi lúc cô tự trách mình đã đua đòi nhiều quá, sống với ảo tưởng nhiều quá. Nhưng cứ nhớ tới khuôn mặt, tiếng cười, giọng nói của Hoàng Văn là cô nồn nao rồi tủi hổ. Mấy ngày đầu, Liên Hạ ngần ngại, lười biếng, chềnh mảng công việc, bị mắng lút đầu. Sự chịu đựng quen dần, nỗi buồn con gái chìm sâu, lẫn vào máu, tan vào da, thành một nỗi buồn làm dáng.

Tới giờ hẹn với Hoàng Văn, Liên Hạ không còn thắc mắc vì sự ăn mặc nữa. Làm sao có thể dẫu mãi sự nghèo hèn của gia đình mình, mà dẫu để làm gì nữa. Lúc Liên Hạ từ con ngõ đi ra, xe Hoàng Văn đã đậu đầu đường phố. Đưa ra tới phía đầu đường này, Liên Hạ đã đi loanh quanh vào con hẻm ngoằn ngoèo, lách qua bao nhiêu cổng rãnh của những căn nhà lẫn nhau từng phần một. Tới đầu con đường này chẳng ai biết Liên Hạ hết, và Liên Hạ yên tâm, đi thẳng tới xe Hoàng Văn.

Hoàng Văn chưa trông thấy Liên Hạ. Anh ngồi để tay trên bánh lái, miệng hút thuốc lá, nhả những làn khói đặc lên không. Đây là lần đầu tiên Liên Hạ trông thấy Hoàng Văn hút thuốc. Khi hút thuốc anh có thêm một dáng dấp đặc biệt nữa làm Hạ lại rung động. Nhưng cô trấn an ngay, tới đứng bên cửa xe.

— Hạ.

Anh liệng điều thuốc, nhanh tay mở cửa xe. Hạ leo lên ngồi, lúng túng không đóng cửa được. Hoàng Văn nhào người qua giúp cô. Cho xe chạy từ từ, Hoàng Văn vui vẻ:

— Giờ Hạ muốn đi đâu?

— Tùy anh.

Hoàng Văn nhìn đồng hồ tay:

— Hạ trễ năm phút nhé. Tôi tới từ lúc bốn giờ kém mười lăm. Kể được hẹn bao giờ cũng sốt ruột.

Giờ này có kẻ khác còn sốt ruột hơn. Đạm Tuyết. Đã bình tĩnh thế mà nụ cười của Hạ cũng đại đi. Xe lách sát vào lề rồi vòng ra, Liên Hạ bị xóc mạnh, Hoàng Văn tránh một ổ gà. Khi xe đã lấy tròn, Hoàng Văn cười:

— Xin lỗi Hạ. Đường xấu quá. Nào, bây giờ chúng ta đi đâu. Hạ dám vào quán nước không?

Nghĩ tới bọn trẻ mỗi chiều thứ bảy, chủ nhật đồ dờn ra phố, chạt như nằm trong những quán nước. Liên Hạ ngần ngại:

— Thôi anh ạ. Quán nước chiều chủ nhật đông lắm.

— Vậy mình ra xa lộ đi. Ra xa lộ ăn buổi, uống nước dừa.

Liên Hạ làm thính. Cũng được đi. Mình chỉ còn gặp Hoàng Văn một buổi hôm nay nữa rồi không còn bao giờ. Hoàng Văn sẽ mãi mãi thuộc về Đạm Tuyết. Hình ảnh Hoàng Văn chỉ còn là một ảo ảnh buồn, một kỷ niệm êm ái trong tuổi học trò. Giờ đây, bên Văn, cứ tưởng như còn người yêu. Cũng không, trái tim Liên Hạ chưa nghĩ tới tình yêu. Tình yêu là cái gì ghê gớm lắm chứ đâu nhẹ nhàng thế này. Chỉ mới là những xúc động, những băn khoăn, những tình cảm vu vơ của tuổi mới lớn.

Xe ra tới xa lộ, gió lồng lộng. Mái tóc Liên Hạ bay lòa xòa che cả mắt. Cô lấy khăn tay buộc tóc lại. Mái tóc dài của Hoàng Văn cũng bay bay, tạo cho nét mặt anh một vẻ lãng đãng mơ mộng. Xe chạy với tốc độ khá nhanh, thính thoảng hai người cũng trao nhau vài câu, vu vơ chẳng ăn nhập chuyện gì, họ quên đi và gió cũng thổi mất.

Hoàng Văn ghé xe lại lề đường mua mấy quả bưởi đã bóc vỏ sẵn. Xe lại đi nữa rồi Hoàng Văn cho xe dừng lại trên một bãi cỏ sạch sẽ cạnh đường. Phía xa xa là những gian lều cỏ, trước những gian lều cỏ đậu đầy xe hơi và xe gắn máy. Từng cặp đã đưa nhau vào đó tâm sự.

Hoàng Văn xuống mở cửa xe cho Liên Hạ :

— Ngồi trong lều cỏ đâu có thú bằng ngồi ở đây. Ở đây là thiên nhiên. Tôi mê thiên nhiên, cỏ cây lắm.

Hai người ngồi tựa vào thành xe. Liên Hạ ngồi trên chiếc khăn tay của Hoàng Văn trải sẵn. Trước mặt hai người là ruộng lúa, ngay trên bờ ruộng, ba con trâu đang gặm cỏ. Liên Hạ mở khăn cho tóc tự do bay, rồi không biết làm gì, cô xoắn mãi chiếc khăn mùi xoa, như thể không có chiếc khăn đó, cô không tự nhiên được.

— Ở đây cảnh đẹp quá hử, Hạ ?

— Chắc anh lên đây nhiều lần.

— Những ngày nghỉ tôi thường lên đây ngồi một mình. Ở trong thành phố ngột ngạt quá. Lúc nào mình cũng có cảm tưởng như bị chôn sống trong bụi bặm và tiếng động. Phải không Hạ ?

— Anh nói như nhà văn.

Bắt đầu từ những ngày tới anh sẽ không còn lên đây một mình nữa mà có Đạm Tuyết. Hạ nghĩ tiếp và muốn nói câu đó ra. Nhưng Hoàng Văn đã nói trước.

— Từ nay trở đi, tôi không còn dịp để lên đây nữa.

Liên Hạ giật mình :

— Tại sao vậy ?

— Tôi sắp đi xa.

— Anh đi ngoại quốc hả ? Sung sướng quá. Đó là cái mộng sau cùng của đời học sinh.

— Tôi không bắt được cái mộng đó, Liên Hạ. Tôi phải vào quân trường nay mai. Tôi đã được lệnh gọi rồi. Thời buổi này đi lính là phải, tôi không

ân hận gì. Chỉ có trong lòng còn những điều chưa nói ra được. Chàng bỗng nhìn Liên Hạ, nụ cười đã xóa hết vẻ buồn bã vừa rồi :

— Mà sao mới tới đây tôi đã nói chuyện đi xa làm gì. Bây giờ chúng ta hãy ăn buổi, ngắm thiên nhiên và nói chuyện những ngày vui vừa mới qua của chúng ta đã.

Những ngày dưới mái trường tư thục đó, đối với Hoàng Văn là những chuỗi ngày vui, còn đối với Liên Hạ là những kỷ niệm buồn. Nhưng Hạ cũng cố gắng cười :

— Anh làm như anh lưu luyến trường mình lắm.

— Thật đó Hạ. Ở trường này tôi có nhiều kỷ niệm nhất.

— Đạm Tuyết nó nói tâm hồn anh luôn luôn gửi ở trên mây.

— Thật à. Đạm Tuyết nói xấu tôi vậy sao ?

Chàng đứng dậy với tay vào xe lấy bưởi. Chàng tách ra mấy múi chia cho Liên Hạ.

— Hy vọng bưởi hôm nay sẽ không chua như dấm.

— Hãy để dành lát nữa đem về cho Đạm Tuyết với.

Hoàng Văn chăm chú :

— Hình như không lúc nào Liên Hạ ngừng nhớ tới Đạm Tuyết. Không ngờ hai người thân nhau tới vậy.

— Anh cũng thân với Đạm Tuyết ?

— Tôi biết nhiều Liên Hạ qua Đạm Tuyết đó. Tôi muốn được thân với Liên Hạ như Liên Hạ thân với Đạm Tuyết vậy. Được không ?

— Bao giờ Hạ cũng muốn được làm bạn thân của hai người.

Tiếng thở dài được ngăn chặn lại sau câu nói đó. Hạ nhìn ra ruộng xa, mạ lúa non đã lớn, vươn lên mạnh mẽ. Những thoáng buồn hiện ra ở cuối chân trời, sẵn sàng bầu bạn với Hạ.

— Có phải Hạ định nói Đạm Tuyết.

Liên Hạ gạt đầu, một sợi tóc nhỏ theo gió bay vương vào mắt, cay sè. Hạ đưa tay hất cả mái tóc ra phía lưng, ngồi thẳng lại. Cô muốn nói với Hoàng Văn một điều, điều đó, nói ra được cô sẽ nhẹ nhõm :

— Hạ thấy Đạm Tuyết rất xứng đáng với anh.

Hoàng Văn xoay hẳn người lại như để nhìn Liên Hạ cho rõ hơn. Hình như anh chưa tin vừa nghe rõ câu nói đó.

— Hạ nói sao ? Tôi với Đạm Tuyết.

Hạ cắn môi, nói không suy nghĩ :

— Đạm Tuyết mến anh lắm. Chắc anh biết điều đó.

Đôi mắt Hoàng Văn mơ màng, anh lặng yên nhìn xuống khoảng ruộng xanh. Tay anh ngắt vụn những vỏ bưởi thả xuống cỏ. Hạ chờ đợi nặng nề. Anh ấy đang nghĩ gì ? Đôi mắt đó có phải dành cho Đạm Tuyết không ? Đúng là Hoàng Văn đang xúc động. Liên Hạ quay mặt đi dấu tiếng thở dài. Bây giờ, Liên Hạ là cái bóng cô đơn bên cạnh Hoàng Văn. Liên Hạ đã nói ra rồi, nói giùm cả Hoàng Văn và cả Đạm Tuyết. Thôi không còn nghi ngờ

gi nữa. Liên Hạ bỗng cười khan, nửa vui cho bạn, nửa dẫu nỗi tuyệt vọng của mình. Cô nói, không biết sao miệng cô tự nhiên buột ra lời nói, và chính cô đang hết sức phiền giận cô nữa.

— Anh Văn. Anh biết rồi chứ. Đạm Tuyết rất mến anh. Trong nhóm, ai cũng mến anh. Cả Hồ Thủy, cả Thê Tần, cũng có thể cả chị Bích Đào nữa. Nhưng theo Hạ, Hạ thấy Đạm Tuyết xứng đáng hơn cả. Mà Hạ cũng đoán ra nữa, anh cũng có cảm tình đặc biệt với Đạm Tuyết. Có phải hôm nay anh đưa Hạ ra đây để dò về Đạm Tuyết không? Để Hạ nói với Tuyết không? Anh khỏi nói gì hết. Hạ sẽ giúp anh. Lát nữa anh đưa Hạ tới nhà Tuyết, Hạ sẽ cầm tay anh đặt vào tay Tuyết. Như vậy, bằng ngàn vạn lời nói rồi phải không? Anh Hoàng Văn, Hạ chỉ mong được làm bạn thân của hai người, làm bạn thân mãi mãi... Anh đừng nói gì nữa, đừng giải thích. Hạ hứa là Hạ sẽ giúp anh mà. Hạ hứa.

Hạ không khóc. Là chưa? Vậy mà trong lúc nói, có lần Hạ tưởng chảy nước mắt ra rồi chứ. Mà sao Hoàng Văn không nói gì hết vậy. Chàng vẫn ngồi im lặng, mắt vẫn ở cuối chân trời. Ôi, cái dáng ngồi ấy, suốt đời Liên Hạ không bao giờ quên. Hoàng Văn đó, người con trai trẻ tuổi hồn thơ nổi loạn trong lớp học, người mà: *Chiều mới vừa ngơ ngẩn gót hài. Hồn ra cửa lớp dỗi theo ai...*

Cả hai đứa ngồi im lặng một đồng. Như bài hát mới hôm nào đây chàng hát: *Hai đứa ngồi đó, như hai hôn bi.* Chàng có điều gì khó nghĩ? Hay những lời Hạ nói ra đã làm phiền lòng chàng. Hạ không chịu nổi sự yên lặng đó nữa, giọng Hạ run lên:

— Hạ xin lỗi. Hạ đã sỗ sàng quá. Nếu những lời Hạ nói ra làm phiền lòng anh, Hạ ân hận vô cùng.

Hạ muốn khóc. Nếu sự vụng về của Hạ làm cho Hoàng Văn không còn dịp tâm sự với Hạ về Đạm Tuyết, không còn dịp để nhờ Hạ bắt nổi nhịp cầu, Hạ sẽ làm sao đây. Hạ sẽ khổ sở, ray rứt và xấu hổ với Đạm Tuyết như thế nào. Nhưng Hoàng Văn đã quay lại. Cả khuôn mặt của Hoàng Văn nhốt đầy trong mắt Hạ. Một ánh mắt sâu ơi là sâu, giếng sâu tâm hồn của chàng như không có đáy và vẻ mặt của chàng tràn đầy vẻ lãng đãng say sưa.

— Hạ.

Hạ rung mình. Ánh mắt của Đạm Tuyết hay của tôi đây? Một giọt nước mắt tràn ra mí. Một giọt nước mắt nữa. Hạ bỗng đưa tay ôm lấy mặt. Như thế là nghĩa lý gì. Sao tôi không hiểu gì cả. Sao tôi không hiểu gì cả. Một cái chong chóng khổng lồ mơ hồ quay mãi trước mặt Liên Hạ.

Hoàng Văn đưa bàn tay bằng quơ trên mái tóc dài của Hạ, nhưng anh không chạm một sợi tóc nào. Anh nâng mặt Hạ lên, nhìn thật gần vào đôi mắt đầy lệ của Hạ:

— Ha. Liên Hạ.

Hạ lắc đầu, những sợi tóc ướt mềm chạm vào tay Văn. Liên Hạ không ngừng được suối nước mắt.

— Anh thương hại Hạ làm gì.

Không còn dấu diếm gì nữa. Hoàng Văn đã hiểu hết. Lòng Hạ tái tê. Hạ ơi, mây đã phản bội bạn. Mây không thể nhìn mặt Đạm Tuyết được nữa. Và chính Hoàng Văn cũng sẽ coi thường mi. Liên Hạ nức nở:

— Anh cho Hạ về đi.

Hoàng Văn vẫn ngồi yên, nâng khuôn mặt đầy nước mắt của Hạ, nhìn Hạ bằng ánh mắt thương yêu. Giọng anh nhẹ như gió:

— Đừng khóc. Hạ.

Hạ mím môi, nuốt nước mắt:

— Bây giờ chắc anh không cần Hạ giúp đỡ anh nữa.

Hoàng Văn mỉm cười, chỉ một nụ cười nhỏ thôi cũng đủ làm tan biến mất nét đăm say trên mặt. Anh nói:

— Nghe đây Hạ. Hôm nay tôi định nói với Hạ một chuyện. Chuyện của Hạ và tôi chứ không phải Đạm Tuyết. Đây là năm học cuối của tôi ở trường Hạ học. Tôi cũng không tiếp tục học lên được vì phải thi hành nghĩa vụ công dân. Tôi muốn Hạ hứa với tôi một điều.

Liên Hạ ngược mặt đợi chờ.

— Hạ hứa đi. Khi tôi vào quân trường, Hạ gửi thư cho tôi nhé. Mỗi tuần ít nhất một lá thư. Lúc đó, tôi sẽ tâm sự nhiều với Hạ, và Hạ sẽ hiểu tôi hơn.

Hoàng Văn ngồi sát vào Liên Hạ hơn, anh say sưa:

— Tôi đã quyết định xong rồi. Tôi không sợ cuộc đời lính chiến. Kỷ luật quân đội sẽ giúp tôi trưởng thành. Chắc chắn tôi sẽ thành người lớn rất chóng. Trước khi đi vào quân ngũ, tôi cũng muốn có một người bạn thân để có thể tâm tình được. Tôi đã chọn Hạ. Hạ hứa với tôi không? Hạ mở lớn mắt. Ruộng lúa xanh một màu, bầu trời xanh một màu, mà hy vọng còn xanh hơn, non hơn nữa. Hạ mỉm cười trong lúc nước mắt vẫn tiếp tục rơi.

— Thật không anh?

— Thì Hạ hứa đi.

— Hạ hứa.

Hai người đã giữ tay nhau. Hoàng Văn kéo Hạ đứng dậy. Hạ ngơ ngác:

— Bây giờ có tới nhà Đạm Tuyết nữa không?

— Bây giờ có còn sợ quán nước đông nữa không?

Liên Hạ lắc đầu. Hoàng Văn sung sướng:

— Không tới Đạm Tuyết. Tôi mời Liên Hạ đi ăn kem ở phố. Từ bây giờ thiên nhiên chế chúng ta rồi.

— Không cần tới Đạm Tuyết nữa à?

Liên Hạ dường như chưa tin. Dường như còn ngủ mê. Cho tới lúc lên xe, Hoàng Văn lái xe chạy như bay mà Liên Hạ vẫn chưa thấy tỉnh. Cô cứ tự hỏi hoài: Chuyện thật đây ư? Ra không phải là giấc mộng à.

Xe chạy miết. Nổi nao nức theo, hai trái tim cùng đuổi theo tốc độ.

đoạn kết

Buổi tối hôm đó, chờ cho cả nhà đi ngủ hết thật là một cực hình. Mà niềm vui của Liên Hạ lớn quá, rục rờ quá làm cô cứ hát hoài. Bà mẹ chịu không nổi : Hát hỏng gì hoài vậy con quý. Cứ hai đứa cái gì mà như hai hòn bi. Khùng ở đâu. Câm miệng đi không ?

Cô em gái đành đã chốc chốc lại kêu ầm lên :

— Trời, khuya rồi, làm ơn giết nhanh lên rồi còn đi ngủ chứ, bà nội. Hoặc :

— Má ơi. Coi chị Hạ đổ dầu vào bếp mà tràn tùm lum. Rồi mai đồ cho người ta. Vô ý thấy mờ.

— Hồn chị để đâu vậy ? Đạp chân người ta đau muốn chết.

Liên Hạ không để ý gì hết. Hồn cô đã đặt vào lá thư lúc chia tay Hoàng Văn đưa cho cô, mà lúc nào nhà cũng đầy người, cô chưa có dịp đọc. Chờ mong mãi rồi cũng tới tối chớ. Lũ em ngủ say như chết, Liên Hạ ngồi dậy, vào trong góc vắng đốt một ngọn đèn cây, xé thư ra đọc.

....

Liên Hạ.

Tôi viết trước lá thư nhỏ này để nếu gặp Liên Hạ mà không có đủ can đảm để nói, tôi sẽ đưa. Nhưng nói được tôi cũng đưa. Tôi sắp rồi bỏ học đường để nhập ngũ. Tôi mong những ngày trong quân trường tôi sẽ đọc được thư Hạ. Hạ sẽ viết cho tôi chứ ? Tôi van nài Hạ đấy. Tôi muốn mượn hai câu thơ của thi sĩ Đinh Hùng để giải bày với Hạ. Hai câu ấy là :

*Hỡi thành đô với linh hồn bách thảo
Có nhớ ta chàng tuổi trẻ tóc bay.*

Tôi muốn được đổi lại :

Xin nhớ ta chàng tuổi trẻ tóc bay...

Và niên học tới, Liên Hạ nhớ thỉnh thoảng mộng ra ngoài cửa lớp cho một người rất thương mến Hạ với nhé.

HOÀNG VĂN

Ta có còn mơ không ? Ngọn nến lúc lắt, giọt nước mắt trong veo rơi cùng giọt nến hồng. Liên Hạ tới mở cửa sổ nhìn ra ngoài trời đêm. Gió ngập ngừng và ngọn nến tắt. Trên tấm thảm nhung đen làm nền trời, có rất nhiều vì sao nhấp nháy. Liên Hạ ép lá thư lên ngực, trong nỗi sung sướng đến tê dại, cô bỗng gọi thầm : Đạm Tuyết.

NHÃ CA

GỬI BỤI HOA VIOLETTE ĐÃ CHẾT

HIỀN THY HỌA MY

Bây giờ thì em ngồi đây với giọt nước mắt đang đọng ướt khoé mi. Chiếc chậu sành vàng con vỡ tan hoang giữa mặt đất. Cụm Violette mới nhú được mấy chiếc lá non nằm tả tơi rơi nát một bên. Thôi rồi chậu Violette đã vỡ tan. Nỗi mong đợi, hi vọng em ấp ủ mấy hôm nay giờ theo hương khói bay đi lạnh lùng ! Con Loulou ác hại đã phá đi « công trình vĩ đại » của em. Chiều thứ bảy tuần trước. Diêu Hồng đem đến cho em một bụi Violette và em đã lên Ba mà « nuôi dưỡng » loài hoa thân yêu bé nhỏ đó của em. Em đã lên Ba không phải vì Ba không cho em trồng hoa nhưng em muốn đem đến cho Ba một nỗi ngạc nhiên bất ngờ khi kết quả « nuôi hoa » của em đã thành tựu. Nghĩa là khi khóm hoa tím của em mọc xum xuê những chiếc lá xanh dờn óng mượt và chen vào đó là những cánh hoa tím bé nhỏ vươn cao lên nó còn « hiện diện » giữa vườn hoa tuyệt vời của Ba. Và hai ngày đầu tiên trồng hoa em đã buồn bã mà nói với Diêu Hồng như thế, và Diêu Hồng đã bảo em hãy kiên nhẫn vì Violette rất khó trồng và rất chậm phát triển. Em đã hân hoan hồi hộp đợi chờ từng ngày. Và ngày nào em em cũng tưới nước cho hoa. Cứ mỗi giọt nước thấm vào đất hoa là em có cảm tưởng như hoa đang « đâm chồi nảy lộc ». Em sung sướng nghĩ đến ngày mà những cánh hoa tím nở dài vươn cao giữa khóm lá xanh tròn óng ả đó. Em sẽ đem khoe Ba cái « công trình » đó của em, khoe với bạn bè và nhất là chị Dạ Minh. Em sẽ hái một chùm hoa thật xinh buộc giải nơ tím vào bỏ trong hộp giấy bóng gương để gửi vào Nha Trang cho chị. Để Dạ Minh không còn viết trong thư là « chờ đến dài cả cổ » nữa. Nhưng giờ thì hết rồi. Mộng ước vỡ tan như chiếc chậu sành. Khói chiều mùa hạ vương vào mắt em cay xót. Thôi rồi Violotte đã già từ em. Em đã mất Violette. Em xa nỗi mong ước rồi. Loulou ơi, chỉ một bước nhảy của mi để rượt bắt con Mimi mà đã làm hại cả « công trình vĩ đại » của ta. Chiều hôm với giọt nước mắt đọng ướt bờ mi em tiễn Viollette sang một thế giới khác và tiễn đi những ngày buồn vui mong đợi của em.

Violette thân yêu ơi, xin giã biệt...

NGUYỄN TUẤN ANH

NGUYỄN THỊ HỒNG (Nha Trang)

1.— Cháu hơi nhẹ ký thật đấy. Hãy uống Biotone Dianabol trong một tháng. Uống sữa nhiều và ăn thịt, cá trứng để lên cân.

2.— Cháu hãy mua PH22 để rửa mặt hàng ngày.

3.— Năm nay học thi mà cứ buồn ngủ không khéo thì vô chuối mất. Vậy hãy uống Gammalon Fort hay Actiphos Amphetamine vừa tầm bổ trí óc vừa tỉnh ngủ để gao bài.

4.— Lỡ cạo mất một dúm lông mày, cháu đừng nên lo lắng quá, ít bữa nữa chúng sẽ mọc trở lại tươi tốt như xưa.

NGUYỄN LÃNH (Bình Dương)

Bệnh lé mắt (Strabisme) của cháu có thể là một tật bẩm sinh cũng có thể do sự tê liệt thần kinh vận động gây ra. Tốt hơn hết là cháu nên về Sài Gòn tìm đến một danh sư về mắt để khám nghiệm và điều trị cho.

HOÀNG VŨ THỰC LINH (Sài Gòn)

Với 1m53 cháu mới nặng 40kg thì

có gì quá đáng mà cháu phải la bải hải như vậy. Cách tốt nhất là nhịn đói dần dần, ăn ít đồ mỡ, thịt. Uống thêm Lipolysine F cho tiêu mỡ thừa. Chịu khó bách bộ sau bữa ăn chiều. Nhớ uống ít nước. Không bơi lội được thì cháu nên leo và nhảy dây.

TÔN NỮ ĐAM THỦY (Huế)

1.— Bệnh « đấm dãi » có rất nhiều nguyên nhân. Có thể do hệ thần kinh bị bệnh kinh phong gây ra. Phải thử đồ PH của nước tiêu để điều trị cho đúng cách. Ăn ít thịt, uống ít nước, nhất là sau bữa chiều. Tránh các trò chơi mạnh, gây mệt. Nằm giường cứng, tắm nước ấm.

Rỏ 5 giọt :

Sulfate Neutre d'Atropine 0,01
Eau Bouillie 10

vào một miếng đường để ngậm. Uống Bellafoline rất tốt.

2.— Cháu hay bị mệt và cảm vì cơ thể suy nhược quá.

3.— Nên chích Strychnal B1 Fort cho bớt tê chân và uống Bétalgine hoặc Aspirine cho bớt nhức.

VI BĂNG (Huế)

Các mụn mặt làm mất vẻ « đẹp giai » của cháu chính là bệnh trứng cá của tuổi dậy thì. Không ăn ớt, hạt tiêu, ít thịt, cá, trứng, nhiều rau. Tránh táo bón. Uống trụ sinh như Cotracyn. Rửa mặt bằng PH22 hay dung dịch Denisoline.

ĐỒNG THẢO (Pleiku)

1.— Dù là con gái thì nặng 39kg không bao giờ là đủ cả. Cháu nên uống Biotone và uống sữa, ăn nhiều thịt, cá, trứng.

2.— Chính vì gầy yếu nên cháu hay bị cảm, cúm, ho mỗi khi bị lạnh.

Đó cũng là triệu chứng của bệnh sưng cuống phổi kinh niên. Nên dùng Calcium Corbière để chích mạch máu.

3.— Cháu hãy uống Cardioritmon Épanal 5, chích Hapt-A-Myl để khỏi chóng mặt. Dùng thêm Calmalone Plus cho khỏi nhức đầu.

4.— Mỗi khi kỳ kinh sắp tới cháu hãy uống Hémagène TAILLEUR, các chứng đau lưng, đau bụng sẽ bớt. Có thể dùng Méliomène cũng được.

TÔN NỮ THÙY MAI (Sài Gòn)

1.— Thiếu sinh tố H còn gọi là Biotine Acide Paramino Benzoïque lông và tóc thường bạc màu. Nên chích thịt hay mạch máu Paraminan.

2.— Muốn tóc khỏi rụng cháu hãy chích Bépantène trong ít lâu.

3.— Cháu hay bị ngứa có lẽ là gan yếu do biến ứng gây ra. Nên uống Incidal và Cholagol sẽ bớt.

4.— Mùa nóng trẻ em hay bị nổi nhọt. Phải uống trụ sinh như Chloramphénicol hay Auréomycine. Cháu nói với ba má cho em cháu uống một chút an thần cho dễ ngủ. Thí dụ như Sirop Belle Nuit.

5.— Cháu hơi thấp đấy. Tạm dùng Calcigénol Vitaminé.

KIM YẾN (Gò Dầu)

1.— Hay tức ngực có thể do tim hay phổi yếu gây ra. Điều tốt nhất là chụp một hình tim phổi. Tạm uống Camphophylline, chích Neutraphylline và Calcium Sandoz.

2.— Rửa mặt bằng PH22 sẽ bớt mụn mặt.

3.— Khạc đờm hơi luôn miệng có lẽ cháu bị viêm cuống họng kinh niên hay viêm xoang mũi. Nên đi khám bác sĩ chuyên khoa. Tạm dùng

giphédrine Huileuse, uống Propiocine ngậm kẹo Solutricines và súc miệng bằng Septyl.

4.— Cháu hơi gầy một chút, vậy có thể uống Dianabol và Biotone cho mau lên cân.

NGUYỄN KIM NGÂN (Sài Gòn)

1.— Cháu hơi nặng kí một chút sù. Ăn bớt, uống ít, kiêng đồ mỡ, thịt, dùng nhiều rau, năng vận động sẽ giúp cháu có những đường nét thân hình ưa nhìn.

2.— Răng hơi khềnh có thể sửa chữa được bằng dụng cụ riêng của nha sĩ nhưng phải ở tuổi thơ. Dù là phải yếu răng khềnh cũng không xấu có khi còn duyên dáng là khác đừng buồn nghe cháu !

VÂN ĐẠI (Phước Nhuận)

Ở tuổi 17 mà chỉ cao 1m42 thì quả là lùn quá. Với 52kg cháu lại quá thừa về số cân. Hãy mau mau uống Calcigénol Vitaminé (thuốc vôi) hay Vitaminérais, bơi lội, leo dây cho cao hơn.

NGUYỄN VŨ HỒNG NHUNG (Sài Gòn)

Cháu mua ngay một ống PH22 để rửa mặt hàng ngày cùng với một chai dung dịch Denisoline các mụn cháu tả sẽ lặn dần. Nhớ tránh táo bón bằng cách ăn nhiều rau.

HOÀNG THỊ HẠNH (Sài Gòn)

1) Theo chú, cháu nên mua 1 ống thuốc mỡ Laccoderme Soufré để thoa các vết nám trên tay sẽ mất đi.

2) Cháu hay bị nóng lạnh, vậy cháu phải coi chừng. Nên chụp hình phổi xem có bị lao không và thử máu để tìm trùng sốt rét. Tạm uống Cortal.

CỬA TIỆM BÁN TỪ CÂY KIM ĐẾN CHIẾC PHI THUYỀN

chuyện lạ

—Theo 1 tờ báo chuyên về ảo thuật ở Pháp, một sinh viên y khoa rất có khiếu về giải phẫu, có tài nói trong bụng và hay bông đùa, một hôm chứng kiến một cuộc giải phẫu. Khi giáo sư vừa rạch bụng bệnh nhân, người ta kinh ngạc khi nghe có tiếng nói «ngừng tay đi cha nội, nhột quá»

—14 cặp sinh đôi từng học tại trường Highlands ở Salisbury làm cho giáo sư phải điên đầu. Họ phân biệt hai anh em bằng giọng nói hay bằng những tiếng nào đó mà một đứa thường dùng trong câu chuyện.

nước hoa

Bà Pompadour, một phụ nữ quý tộc của thời quân chủ Pháp, được coi là một trong những người sành nước hoa. Mỗi tháng bà mua tới 200.000đ. nước hoa (tính theo tiền Việt Nam)

Còn Catherine de Médicis, vợ của vua Henri đệ II, đi đâu cũng phải có một chuyên viên nước hoa tháp tùng.

Trong số đàn ông, Hoàng đế Napoléon là người thích dùng nước

Cologne, mỗi tháng hàng mấy chục chai.

HUỲNH THỊ NGUYỆT XUA (ghi)

đàn bà và tình yêu

Những người đàn ông nhìn bộ đàn bà nhiều nhất là những người mà trong thâm tâm họ khinh bỉ người đàn bà ấy nhất.

MEILLIAN

Tôi thích một mộng ảo nếu nó làm cho tôi hạnh phúc hơn là một sự thật làm cho tôi đau khổ.

Người đàn ông lương thiện yêu như một người điên nhưng không yêu như một người ngu.

LA ROCHEFONCAVLD

Được người ta yêu đó là hạnh phúc của con người, yêu mà không cần được yêu lại là hạnh phúc của thần tiên.

CHARLES POUGER

Không gì đáng thương hại và buồn cười bằng thấy một triết nhân mà lấy vợ.

J. JOUBERT

Đ.T.T.Đ (Sưu tầm)

thăng cảnh

Du khách : (đứng trên đỉnh núi cao) : Chà ! ở đây thấy xa quá nhỉ.

Hướng dẫn viên : Vâng, ông sẽ thấy rất xa.

Du khách : Xa đến Phi Luật Tân chắc ?

Hướng dẫn viên : Còn xa hơn thế nữa, ông đợi một chút, khi đám mây kia tan ra, ông sẽ thấy được mặt trời.

trong tiệm bán dầu được

Cô bán hàng: Xin ông nhớ kỹ cho, những viên đỏ là thuốc đau tim, những viên xám là bổ thận, còn những viên trắng là thuốc đau dạ dày.

Khách hàng : Thưa cô, nhưng một khi uống rồi thì chúng làm thế nào mà biết để đến đúng chỗ đã chỉ định ? ! !

KIM THÁNH (ghi)

cây sống lâu 6.200năm

Đó là cây Cypres Chapultepec ở Mexique. Thân cây có đường kính 12,73m và người ta tính ra nó phải sống 6.200 năm rồi.

Ngoài loại cây cổ thụ này, các cây khác sống hàng thế kỷ như cây thông có thể sống 1.500 năm, cây hạt dẻ 600 năm.

hoa hồng xanh

Lần đầu tiên trên thế giới người ta đã đem trình bày tại Southport một loại hoa hồng màu xanh.

Đây là kết quả của ông Savuel Gredy sau 10 năm nghiên cứu. Ông đã phải tốn đến 1.500.000 đồng quan Pháp mới chế ra được thứ hoa hồng kỳ lạ này.

GIANG THANH BÌNH

CHẠP PHÔ

ĐẠI TỰ ĐIỀN

KIẾN VÀNG chủ biên

với sự đóng góp của các bạn vàng

con gái

HẠT TI

NƯỚC MẮT : Là những viên thuốc màu trắng trong, do các nữ dược sĩ « mè nheo » sáng chế, hương vị ngọt đẳng tùy theo tâm trạng lúc bào chế. Chuyên trị các chứng : buồn, làm nũng, đòi quà và đe dọa.

NỤ CƯỜI : Là một đóa hoa biển thề, hàm tiếu lúc làm duyên ; toe toét lúc hải lòng, và búp măng lúc hôn giận.

ĐÔI MẮT : Là một máy ảnh gồm hai ống kính xanh to, dùng để thu hút và xua đuổi ; cũng là nơi sản xuất các viên thuốc nước mắt mau chóng.

CHÓP MẮT : Hành động có thể làm điên đảo đôi phương và biểu tỏ lòng mình. Cũng như muôn nơi : Em cảm động lắm cơ.

TÓC : Là tấm màn kín đáo, làm tăng vẻ đẹp cho các nương và làm « tuyên phòng thủ » cái nhìn lên lút của mấy đấng húc cua. Cũng như để dấu một nụ cười chẳng hạn, những khi vờ làm mặt giận với người ngồi bên cạnh.

VƯỢT TÓC : Hành động tự nhiên khi bắt gặp húi cua đang nhìn mình. Cứ chỉ thuần túy con gái.

Tù phạm trạo phu

Trạo phu (galérien) là những tội phạm bị đẩy đi chèo thuyền galère, một loại thuyền dài, chạy bằng sức người chèo và bằng buồm. Cứ năm người một được xiềng vào một cây chèo dài, cử động theo nhịp còi hay nhịp trống và nhịp roi. Bất cứ một trạo phu nào muốn đào ngũ thì hẳn liền bị cắt ngay một vành tai theo tiếng còi. Nếu còn tái phạm thì bị chặt một chân. Họ chỉ được nghỉ tay khi buồm xuôi, gió thuận,

Những chiếc Galère có những trạo phu này có từ thế kỷ XVI ở Thổ Nhĩ Kỳ. Sau du nhập vào Âu Châu. Những trạo phu sống cuộc đời cực khổ: áo không đủ ấm, ăn toàn là cháo, thỉnh thoảng được ăn tí cơm hay rau đậu. Đau yếu mới biết đến mùi vị của thịt, tắm rửa và được cạo đầu tại chỗ, lại còn bị khớp mỗ bằng một hàm cây có dây buộc ở đằng sau.

Mãi đến cuối thế kỷ XVIII chế độ tù phạm trạo phu mới chấm dứt.

Đàn bà và con ma men

Theo ông Sarah A. Boyd thuộc ủy ban chuyên trách về rượu ở tiểu bang Pennsylvania, những bọm-nhậu phái đẹp ở vào hạng tuổi 36-50: một phần lớn là gái góa còn hay đã tái giá, phần khác vì buồn phiền gia đình. Đàn bà uống rượu để nguôi bệnh hơn đàn ông.

Các bạn con cháu Eve nghe rõ chưa?

Cấp bằng cho ma thuật

Đầu tháng 6-1970 có một chàng sinh viên Mỹ lãnh bằng cử nhân Ma thuật (duy nhất trên thế giới!). Từ

thuở nhỏ chàng ta đã chơi với cái đầu lâu thu nhỏ. Chương trình học để lấy cấp bằng nói trên gồm có tâm lý học, nhân chủng học, xã hội học, tôn giáo học, dân tộc tính và thần thoại.

YẾN DUNG TỬ

Ảnh ương dưng trong những cuộc thám hiểm không gian

Hai con ảnh ương đã được cơ quan NASA cho « tháp tùng » chuyến bay Scout mục đích là để tìm ra nguyên nhân gây « chứng bệnh không gian » bí mật hầu kiểm cách trị liệu. Người Mỹ cũng như Nga đang sửa soạn thiết lập những trạm quỹ đạo thường trực và họ sẽ cư ngụ trên đó một thời gian lâu. Nhiều lần các phi hành gia đã thấy chóng mặt và mất cả óc định hướng. Những rối loạn này nằm trong lỗ tai do tình trạng mất trọng lượng gây ra. May mắn thay phần bên trong lỗ tai của những chú ảnh ương này giống phần bên trong lỗ tai con người: trong chất đông đóng trong lỗ tai của chúng ta, có những hạt otolith là những hạt đá vôi. Chúng ở trong tư thế bất động là nhờ có trọng lượng. Nếu thân thể chúng ta chuyển động bất ngờ, những hạt otolith này đụng vào các tế bào thần kinh. Nhờ một dây thần kinh chúng chuyển những tín hiệu về óc và óc sẽ dịch những tín hiệu này ra. Chúng là những sự kích thích có chất điện mà tần số đổi khác tùy theo vị trí của thân hình, đứng hay nằm.

Các y sĩ đặt những con ảnh ương trong một chậu nước có nhiệt độ không thay đổi và chứa dưỡng khí. Sau đó họ gắn một điện cực vào dây

hầu kinh của lỗ tai chúng. Điện cực này liên tục chuyển về cơ quan NASA bằng máy phát thanh những tín hiệu do tế bào của phần bên trong lỗ tai chúng phát ra. Nhờ vậy người ta đo được tần số của những tín hiệu này và người ta dự liệu được, tùy theo sự có hay mất trọng lượng của những con ảnh ương này, thời gian chúng cần có để thích hợp. Dưới đất chúng cũng được trang bị dụng cụ giống như thế để so sánh.

Kết quả của cuộc thí nghiệm giúp cho các kỹ thuật gia tương lai của những trạm quỹ đạo tránh hay vượt qua « chứng bệnh không gian ».

NGUYỄN HOÀI THĂNG LONG

Cười

— Mày có thấy nàng ta nhìn tao và mỉm cười đó không?

— Ồ, có gì lạ đâu; lần đầu tao trông thấy mày là tao cũng đủ phá lên cười đến vỡ bụng.

V.B.

Nhà văn nga và pháp

Bạn có biết sự khác biệt giữa một nhà văn Nga và một nhà văn Pháp như thế nào không? Nhà văn Nga Youli Damel đã trả lời như thế này sau khi ở tù xong:

« Tại Pháp, thường hay xảy ra trường hợp là sau nhiều năm ở tù, một người viết một cuốn sách bán được hàng ngàn vạn cuốn. Tại Nga, thì ngược lại, người ta viết sách trước rồi đi tù sau! »

Chuyện lạ bốn phương

Ngày 15 tháng chạp năm 1913 Dominique Graziani, tên ăn trộm nhà nghề, lên vô xưởng vẽ của họa sĩ Welter Quirice.

Bức tranh đầu tiên sa vào tay hắn là bức họa chân dung vợ hắn, nàng Délicia, khổa thân.

Rao vặt

Trong mục rao vặt của một nhật báo. Người ta thấy một câu như sau.

« Nữ thư ký đánh máy tốc ký không được nhanh lắm, muốn tìm ông chủ nói lắp. »

UYÊN ƯƠNG (ghi)

Đặc tính loài vật

— Con Gazelle (hoàng dương) và con Lama (dê rừng) không bao giờ uống nước.

— Lưỡi con Antilope (sơn dương) có đến 5.000 tế bào vị giác trong khi lưỡi loài người chỉ có 3.000 tế bào vị giác mà thôi.

— Chim le le có thể bay với tốc lực 130km 1giờ, loài ngỗng rừng 80km 1giờ, các loài vịt, quạ từ 72 đến 88 km 1giờ.

— Gà trống gáy vào những giờ hoàn toàn đã định trước đúng 3giờ: khi mặt trời mọc, lúc 9giờ, buổi trưa đúng lúc mặt trời đi ngang kinh tuyến lúc 14giờ, lúc 15giờ và sau cùng là lúc mặt trời lặn.

G.T.B. (ghi)

TUỔI NGỌC

SỐ 70

là một dấu hỏi lớn
với bạn ngọc

TRUYỆN CỔ BỎ TÚI

rượu chè, cờ bạc và thơ phú

● KIẾN CAO CẢNG phóng tác

Ngày xưa, có hai anh em nhà kia, cha mẹ mất sớm để lại gia tài khá lớn. Hai anh em chẳng chịu lo làm ăn gì cả mà chỉ thi nhau ăn chơi phá phách. Người anh thì cờ bạc quanh năm. Ban đêm đi đánh bạc ban ngày về nhà ngủ. Người em, trái lại, suốt ngày uống rượu ngâm thơ hoặc kéo bè bạn về nhà cùng nhau đối ẩm và xướng họa thơ phú. Vì thế nhà càng ngày càng sa sút. Hai anh em mạnh ai nấy đem bán dần các di vật ông bà cha mẹ để lại. Họ bán vườn tược đồ đạc cho đến khi cạn hết không còn gì để bán. Tuy thế cả hai vẫn không hề nghĩ đến chuyện làm ăn, vẫn cứ như thế đấy. Bà con bạn bè dần dà xa lánh.

Một hôm, người anh sau một đêm đổ đên, hôm đó anh ta được bạc nên vui vẻ trở về. Đến nhà thấy người em vừa ngủ dậy cũng đang khề khà bên hũ rượu và ngâm thơ oang oang lên. Người anh cao hứng xuất khẩu vài câu thơ đề « chọc quố đũa em

thi sĩ » chơi. Anh vừa gõ vào cái bát (dùng để úp bạc đánh bong) vừa ngâm :

Một năm mười hai tháng

Một tháng ba mươi ngày

Hũ lớn hết

Hũ nhỏ hết

Say !

Người em đang mơ màng tìm ý thơ, bèn ngược người lên người anh đang đắc ý cười vang. Anh ta tức lắm. Tức vì ông anh dám trêu cợt thơ phú với thi sĩ. Anh bèn họa ngay một bài đề gọi là đáp lễ ông anh. Anh ta đọc to :

Ác lặn xăm xúi đi

Gà gáy xăm xúi về

Quan lớn hết*

Quan nhỏ hết

Ghê !

Người anh nghe đọc xong đôi ngay về mặt đang vui vẻ. Anh hăm hăm cho là thách em quá vô lễ dám ngạo báng anh mình. Sẵn cái bát đang cầm trên tay, anh ném thẳng về phía đũa em. Người em vớ hũ rượu đưa ra đỡ. Dĩ nhiên cái bát vỡ tung ra. Và rồi hai anh em bèn có một màn xô xát dữ dội.

Hàng xóm kéo nhau tới xem. Nhưng không buồn can. Có người ngâm ngùi ngâm một bài thơ, có ý đề hai anh em kia nghe mà dừng tay. Bài thơ như thế này :

Ngó lên, nhà dột nát

Ngó xuống, bát bể rồi

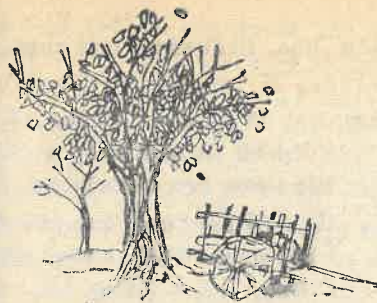
Anh đó

Em đó

Thối !

KIẾN CAO CẢNG

(*) : Tên gọi các đồng tiền, như đồng quan Pháp chang hạn.

TRƯA NÀO, THỜI NÀO

...
DUY NGUYỄN

Cùng với những cơn mưa tháng bảy, nước trở lớn. Con suối làng tôi bình thường chỉ sâu đến ngực, sau vài trận mưa rào rích đột ngột dâng cao đến ngập kín những mảnh vườn nhỏ chung quanh. Nước mênh mông trắng xóa. Đứng trên mô đất cao, bọn nhỏ chúng tôi thích thú thả câu. Trên giòng nước lấp loáng đó, gỗ mục trên miền cao lũ lượt đổ về. Tôi chỉ thấy ngọn trâm giữa giòng, những chiếc lá bám đầy bùn đất, cùng các ngọn tre rũ rượi.

Theo mùa nước lớn, các chú chim bói cá từ đâu bay về thật nhiều. Chúng thật quyến rũ tôi. Với bộ lông xanh mượt, đôi mắt nhanh nhẹn lao liên chờ mồi, khi có động tĩnh dưới nước, chú ta cắm vút xuống, lúc lượn lên đã có một con cá lòng tong trắng bạc. Tôi cho cá, dây dựa một chút đã nằm gọn trong bao tử chàng bói cá. Một lần Cúc, cô bạn nhỏ cùng lớp ba với tôi, nói chim bói cá ác quá, thấy ghét. Trông đẹp dễ như vậy mà ác quá, thấy ghét. Trông đẹp dễ như vậy mà ác hơn thất đức. Có hôm, Cúc thấy chú bói cá tha con cá bay đi, Cúc hỏi nó bay đi đâu. Tôi nói nó mang về cho con nó. Ở đâu vậy? Nó làm tổ ở mấy bụi lau, gốc tre. Cúc chắt lưỡi, coi vậy mà thương con quá hén! Thấy thương ghê. Đó, tuổi nhỏ là thế đó. Chúng tôi sống hồn nhiên, bình dị như thế. Với lòng rộng rãi tình thương.

Có những năm tựu trường sớm, vào mùa nước lớn quả là một điều thú vị. Trường tôi học ở làng bên, cách một giòng suối và một rừng cao su. Đi học sớm, từng bọn năm sáu đứa. Qua những ruộng mơn, ao rau muống với khúc bánh mì trên tay. Vừa đi vừa thò tay vào các giọt sương đọng trên lá môn. Đến cây cầu nhỏ, đi hàng một qua suối. Khi nước lớn, tôi được thêm tiền đi đò. Một đồng cho hai ngày đi về. Ngồi trên thuyền cả chục đứa, thò tay xuống nước đùa giỡn các ngọn lá. Thích thú vì tưởng tượng đang đi trên các cành cây, ruộng đất thường ngày. Qua đoạn đường nước, đến rừng cao su. Chúng tôi chạy băng băng trong đó, len lỏi theo từng gốc cây, chân trần đạp lá. Chạy và gọi nhau vang vang một buổi sáng.

Đến trường lại thở hồng hộc. Rồi chơi giỡn. Học. Buổi sáng mát rượi như ngon lá lấp lánh ngoài trời.

Tự trường được gần tháng thì Trung Thu lò dò đến. Chúng tôi thi nhau làm đèn, môn thủ công tháng tám. Trức thì đã có mọc khắp nơi, sân mủ cao su dân là tuyệt. Đèn ngói sao, đèn kéo quân, đèn cánh bướm. Sáng mười bốn, chúng tôi đem tới trường chấm điểm. Cả bọn tung tăng với chiếc đèn, đi giữa một vùng cây lá, không sách vở bên mình. Thật là sung sướng. Đứa nào được chấm giải nhất, ôi thôi là vui. Được bánh trung thu, sách vở, lại còn có con số 10 để yêu trong sổ. Sau đó lớp ăn liên hoan, ca hát. Con Phụng hát hay ghê. Nhất là khi Phụng, Cúc, Bạch hát « Bóng trắng trắng ngà, có cây đa to, có thằng cuội già, ôm một mối mơ... »,

Đêm trăng rước đèn đi khắp làng. Hầu hết, nhà nào cũng có một bàn thờ ngoài sân, khói hương nghi ngút. Tôi rủ mấy đứa bạn thân đi rước đèn. Đến nhà đứa nào cũng được ăn bánh dẻo, ăn chè. Chúng tôi nắm tay nhau, cầm đèn đi chơi. « Tết trung thu rước đèn đi chơi, em xách đèn đi khắp xóm làng... Trăng đi theo chúng tôi, như một người bạn chân tình.

Trăng là người bạn thân của trẻ thơ, có lẽ. Vì tôi thấy trăng đi theo tôi khắp làng. Đi đâu, cũng thấy bóng trăng cười với mình. Tôi say mê ngắm vàng sáng vàng vặc đó.

Những đêm trăng như thế, người lớn không được rước đèn như bọn tôi. Họ phải gĩa gạo. Hay trải chiếu ngoài sân ngồi nói chuyện, uống trà. Chuyện nỏ dòn như bắp rang, chuyện mùa màng thóc lúa. Còn mấy người phải gĩa gạo xem chừng cũng vui ghê lắm. Đó là mấy cô cậu còn trẻ. Họ gĩa thật rộn rã, chày tư, tiếng gĩa tiếng đệm tạo thành một chuỗi âm thanh rộn rã. Các chị mắt sáng, cười luôn miệng. Các anh cười mỉm chỉ, nhìn liếc các chị. Thỉnh thoảng họ ngừng gĩa, mời nhau ly nước, nhìn nhau, cười vu vơ. Những tiếng động thật dễ yêu dưới trăng vàng. Lũ trẻ chúng tôi khi rước đèn chán chê rồi thì treo đèn lên các nhánh cây, bày trò chơi. Chơi chén chày, ve ve, cút bắt, giấu khăn, chơi thiên đàng. Cười vang rân. Chạy huỳnh huych. Tôi ưa chơi trò thiên đàng, khi mấy trò rượt bắt làm hơi mệt. Chơi trò này, nắm áo nhau đi thông thả, vừa hát.

Đêm thật thần tiên, tưởng như không bao giờ dứt. Càng về khuya, trăng càng sáng rõ. Hương củn các loài hoa đêm tỏa nồng, theo gió cùng trăng, tất cả phối hợp thật dịu dàng. Vì thế, đêm đẹp, đêm thơm như một giòong sữa...

Tôi nỏ đùa đến khuya, và ngủ dưới trăng, trong tiếng chày nhịp nhàng.

Vườn nhà Cúc có một cái ao nhỏ trước nhà. Ao nuôi cá, dưới bóng mát đủ các loại cây. Có một miếng ván bắc ra gần giữa ao, dùng để đứng thả thức ăn cho cá. Chúng tôi hay lấy trứng kiến đến thả xuống ao, để nhìn các chú cá béo tròn tranh nhau ăn. Năm học lớp Nhất, gần Tết có đến

nhà Cúc câu cá. Dịp đó cả nhà đi vắng chỉ có hai chị em Cúc trông nhà. Chúng tôi tổ chức một bữa ăn tự tay làm lấy ngoài vườn.

Hôm đó tôi đến sớm, chực chờ ngoài ngõ. Khi má Cúc vừa ra, tôi chạy vào ngay. Đem theo một lon trứng kiến, hai cần câu tôi và Cúc ra ao. Chúng tôi mọc mồi, thả câu xuống. Hai đứa ngồi trên mảnh ván, thi nhau câu xem đứa nào được nhiều. Dưới bóng mát dịu dịu, loáng thoáng những vạt nắng. Vườn cải bên kia nở vàng, cây cao nghệu, quẹo rũ những chú bướm chập chờn. Tôi hỏi Cúc vu vơ vài chuyện.

Khi giật một chú cá khá to, chẳng biết loay hoay thế nào Cúc làm rớt chiếc guốc gỗ xuống ao. Nó chìm lìm, đợi lúc lâu mới nổi lên, đặt ra giữa giòong. Tôi dùng cần câu mọc vào. Khổ nỗi đầu cần cần yếu xiêu mà guốc lại nặng, nên nó cứ bập bênh mãi. Móc được vào rồi, kéo lên cần lại cong vòng không lên nổi. Tôi run run đưa vào mà mấy chú cá quấy động làm chiếc guốc chực ra xa. Tôi còn vụng về hơn, lơ đãng đến lọt tôm xuống ao. Nước bắn tung tóe. May là chỗ đó cạn, dù bơi chưa thạo tôi vẫn trôi lên được, nín vào mảnh ván. Trèo lên với một bụng nước ao. Cúc lúc đầu sợ hãi, sau đó nhìn tôi cười. Minh mẫy tôi ướt nhẹp, phải chạy về thay. Trèo rào, len lỏi sau nhà kéo mẹ thấy.

Khi quay lại, Cúc đang cắt rau. Cúc hái xà lách bỏ vào rổ, rau xanh tươi mơn mớn. Cúc nhìn tôi cười lém lỉnh. Tôi thấy một chú bướm vàng, cánh điểm lấm tấm trắng thật đẹp, đang vờn trên hoa cải. Rón rén lại, chú ta say mê hút, tôi quơ tay và tóm được. May thật, nếu không tóm được có phải... què không. Chú ta dẫy dụa trong tay, bụi phấn bay lên sặc sụa. Bình thường tôi không ưa loại này vì người lớn dọa bắt bướm sẽ bị ho. Bây giờ thì khác Cúc cũng như mấy đứa con gái khác, chắc thích bướm đẹp lắm. Tôi đưa tặng Cúc. Cúc sáng mắt mừng rỡ. Tôi hỏi đẹp không.

Cánh bướm lần đầu tiên tôi bắt, cho một cô bé, cánh bướm chỏ mùa thu vàng rực rỡ một thời.

Cứ thế thời thơ ấu dịu dàng trôi qua lúc nào chẳng hay.

Khi đã lớn, anh bỏ làng mà đi. Về thăm chỉ một lần, cách đây vài năm.

Cũng vào mùa nước lớn, anh trở về. Khi không còn áo trắng, quần cụt ôm cặp chạy băng trong rừng cao su. Mà rừng cao su cũng chẳng còn, chỉ còn là một bãi hoang cằn cỗi. Con dốc cao nắng chang chang. Bởi vì không còn hàng cây hai bên. Vài tiếng chim lạc lõng, tiếng chim sẻ lạc bầy. Cánh đồng bên dưới, con suối cạn kè. Ruộng lúa xác xơ, con suối gần như không còn bao nhiêu nước. Và bên cạnh, những cọng cỏ bám bùn đất vươn dài ra. Những phiến đá xanh đã mất, một màu vàng ủa muộn phiền. Quá khứ bặt đầu đầu, không âm vang. Một thời đã qua, chìm lẩn.

Về, để nhìn thấy bạn bè cũ đã đi ra. Tiếng trâu bò lùa thưa về gổ nhịp rời rạc. Có một kẻ điên nhìn anh lơ lảo, xong, la hét gào khóc. Rồi mệt, nằm lăn ra đất ngủ, cánh tay vung lên theo giấc mơ. Tiếng xe đạp những người đi cạo mủ buồn buồn vọng lại. Đi, anh ngơ ngẩn giữa một vùng

đất thân yêu đã quên mặt cầu nhà, cây cột, cây ổi sau vườn, lũ gà vịt tíu tít. Đều đã trôi qua, không hẳn lại một dấu vết nơi đây. Anh tưởng tượng lần về như một nhân vật trong « Hoa vòng vang » của Đỗ Tố được lang thang trong vườn rộng thò chân xuống ao, nhìn đàn ngỗng kêu quang quác. Đề nhớ một thời thơ ấu, trong khu vườn.

Cái ao nhà Cúc cạn khô, cỏ mọc lầy lất. Anh đứng nhìn, không tưởng tượng cầu ván ngày nào, vườn cải hoa vàng. Nơi của một thời, « trưa nào thời nào vàng bướm bên ao... »

Những cây ổi khô cằn, ra trái nhỏ cứng ngắc. Vài trái chín hoang, không ai hái. Lũ trẻ không còn đi lũng trong vườn, để những trái ổi chín một mình. Anh hái một trái ổi, ăn và quay về. Nghe chát chát trong miệng. Thời thơ ấu chìm khuất lấp, xa xôi. Đâu còn đêm trăng với tiếng trẻ nô đùa, tiếng chày giã gạo. Trai gái nhìn nhau len lén, tình yêu nở ra dưới trăng.

Anh về với hình ảnh những mùa trăng thơ ấu nguyên vẹn trong đầu.

Đêm tháng tám, đứng trên một cao ốc. Trăng sáng nhưng xa lạ yếu ớt dưới ánh sáng nhiều ngọn đèn. Anh nhìn trăng, thấy tội nghiệp như một món đồ cũ. Lũ trẻ chẳng có đứa nào rước đèn, chúng lui thủi trong nhà. Có bao kẻ ngắm trăng, nuối tiếc một thuở nào đó ?

Trong một lá thư mới nhất, Ngọc Hiền đã kể cho anh nghe thơ ấu của nàng. Thơ ấu của ai cũng đều đẹp. Nói chung quá khứ đều đẹp, vì lẽ dễ hiểu là chúng đã qua. Chúng ta tự mâu thuẫn, ta ghét bỏ hiện tại thế mà khi hiện tại trở thành quá khứ, ta nhớ lại với niềm nhớ tiếc rất đôi êm đầm. Hiền kể lại thuở nhỏ với chuỗi ngày thần tiên. Nàng kể một ngày về thăm. « Về đây với gió hiu hắt lạnh lùng, ổi lãng du quay về điều tàn... »

Hiền viết, nàng mong mỗi một ngày nào đó, chúng tôi sẽ gặp lại nhau nơi miền quê thân yêu cũ. Ồi có ai mà chẳng ngóng trông. Ngày mà chúng ta thấy lại, tìm và bắt gặp ấu thời của mình. Đến đây đủ, dịu dàng với bọn trẻ bây giờ.

Anh nghe như tiếng chày giã gạo vọng lại. Tiếng cười trong trẻo của các thiếu nữ. Chày tư nhịp rộn rã dưới trăng như một bài tình ca...

DUY NGUYỄN

MÙA THU 1972 NGƯỜI TÌM ĐỌC :

TUYỆT HUYẾT CA

thơ

ĐẶNG TẤN TỚI

VẬN ĐỘNG XUẤT BẢN

gánh xiếc • william saroyan

(tiếp theo trang 15)

Ông già Dawson quay sang chúng tôi hỏi :

— Nào bây giờ đến mấy cậu ! Sao vui thích chứ ?

Joey nói :

— Tụi con ăn cơm trưa với họ, cụ ạ !

Ông cụ nói :

— Xem nào. Lần này thì mười sáu hay mười bảy roi nhỉ ?

Joey liến thoắng :

— Dạ đâu có nhiều thế cụ ! Hình như mười một, mười hai gì đó ?

Ông già Dawson nghiêm giọng :

— Tôi chắc chắn một điều : lần này các cậu bị ba chục roi.

Joey cố cãi :

— Con tưởng lần tới mới ba mươi roi chứ ạ.

Cụ Dawson bảo :

— Không có lỗi thôi ! Đôi khi chúng ta nhầm lẫn nhưng lần này tôi chắc chắn trừng phạt đã lên tới ba chục roi. Bây giờ cậu nào chịu đòn trước đây ?

Tôi nói nhỏ nhỏ :

— Thưa cụ con ạ !

— Được rồi Aram, giữ chặt cái ghế, chuẩn bị tinh thần và cố đừng rên la to tiếng.

Tôi năn nỉ :

— Thưa cụ con sẽ cố nhưng ba mươi roi thì nhiều quá.

Nhưng thật là buồn cười ; cụ nện tôi đủ ba chục roi, tôi cũng rên la nhưng nhỏ thôi và đó là lần đầu tiên tôi la nhỏ nhất từ xưa đến nay, bởi vì lần bị đòn này dễ chịu nhất.

Tôi đếm từng roi cho đến khi đủ ba mươi và hình như những roi đòn ấy chẳng làm tôi đau đớn nhiều vì thế tôi không khóc như tôi vẫn e sợ.

Joey bị đòn cũng in như vậy, sau đó chúng tôi đứng lên chờ đợi cụ cho phép về lớp.

Cụ nói :

— Tôi rất hài lòng vì các cậu đã chịu khó không la hét um trời. Tôi không muốn mọi người tưởng tôi đang chọc tiết các cậu.

Chúng tôi muốn cảm ơn cụ vì đã đánh chúng tôi nhẹ tay nhưng không nói được nên lời. Chắc là cụ hiểu được ý nghĩ của chúng tôi vì tôi thấy cụ mỉm cười, nụ cười ấy cho chúng tôi biết là cụ hiểu rồi.

Chúng tôi trở lại lớp học.

Thế là xong, mọi sự sẽ trở lại bình thường ít ra là đến mùa Hội Chợ Tháng Chín.

ĐÌNH NGUYỄN dịch

NHƯ CHIẾC BÓNG CHIỀU NAY

HOÀNG MINH

Buổi chiều ở bệnh viện ra Thảo đi chầm chậm dưới những tàng lá me xanh mượt. Buổi chiều ở đây lúc nào cũng buồn, và Thảo nghĩ nếu phải nằm giam mình giữa bốn bức tường của bệnh viện thì còn buồn nào bằng. Thế mà chị Kha Thùy Miên lại nằm trên chiếc giường sắt trải drap trắng toát và nét mặt chị hao mòn, xanh xao trông đến tội nghiệp. Lúc hai chị em ngồi với nhau, Thảo có hỏi đến anh Thắng thì chị chớp mắt rồi lắc đầu. Nhưng Thảo biết những lá thư anh Thắng gửi chị giữ kỹ hơn bao giờ hết, những lá thư hồi anh Thắng chưa đi Mỹ chị hay lấy ra đọc đề hai chị em cùng cười khúc khích. Thảo cũng không hiểu sao chị lạ thế, thư riêng mà chị lại thích đọc chung cho Thảo nghe và còn kêu Thảo bình phẩm nữa chứ... Nếu là Thảo, cô bé đã nâng niu không để lọt vào tay người thứ hai nào, làm sao cho người khác xem những dòng chữ thân yêu dành riêng mình được nhỉ? Thảo đỏ mặt, ơ hay mình cho ý nghĩ phiêu lưu quá xa rồi... Một chiếc xích-lô chạy ngang, Thảo muốn đưa tay vẫy nhưng lại thôi. Con đường hầy còn quyền rũ Thảo đi bộ một quãng nữa. Hương hoa thoang thoảng đâu đây, Thảo ngược nhìn lên, những cánh hoa vàng li ti nổi bật giữa màu sẫm tối của lá cây. Tiếng động xe cộ như xa xôi lắm nên

Thảo chỉ nghe gió đùa rì rào trên mái tóc, trên móc ngói đỏ phủ rêu xanh.. Và trong giây phút nào, buổi chiều bỗng trở nên êm đềm, Thảo nghe bước chân mình nhẹ thênh thang trên đường vắng. Nền trời cuộn cuộn những dải mây trắng hiền hòa, cái nắng nhẹ nhàng rơi rớt từng phiến nhỏ quanh đầu đó. Như đã là mùa thu, cũng không hẳn thế. Thành phố chỉ mới bàng bạc một màu vàng khời sương, cây lá nằm im cúi đầu lắng nghe buổi chiều đi thăm lặng. Có nỗi buồn vu vơ nào dâng trong lòng. Thảo nhớ tới bài Thu Vàng của Cung Tiến để bồi hồi hình dung ra một chiều lang thang trên đường... Thảo thương chị Miên quá, không khí lạnh lẽo buồn rầu của bệnh viện không hợp với tính tình hiếu động của chị. Đang đấy chị Miên ạ, chị thích những chiều bát phố hơn nằm dài trong cô đơn, vậy mà cơn bệnh nó hại chị, nó làm chị hao hụt, chán chường...

Có lẽ cũng vì anh Thắng... Thảo cảm là thư chị Miên nhờ gửi, chắc toàn những lời trách móc, hơn dỗi như một đứa trẻ con và bất giác Thảo mỉm cười, anh chàng Thắng đi ra nước ngoài cũng không yên được với chị Miên. Nhớ ngày nào anh Thắng con bảo với Thảo:

— Có lẽ thấy tâm ninh nao anh chụp với cô tóc vàng mũi lõ chắc chị Miên dám đuổi anh đi luôn quá... Thảo cười vào mũi anh chàng. Còn lâu, anh sợ chị Miên thấy mơ voi lại anh niền như trái dừa khô, làm sao dám chụp hình chung với đạo nào. Anh Thắng nhân mặt và cốc đầu Thảo nhưng bị Thảo dọa sẽ không làm sư thần mang thông điệp tình yêu cho hai người làm anh xịu xuống ngay, mặt anh lúc đó trông tức cười ghê.

Bưu điện trung ương bữa nay đông nghẹt người. Thảo len lỏi mọi người chạy như bay vào trong. Và anh chàng bị Thảo xô trở mặt ngo cô bé, cặp kính cận lù ngù cư nghếch nghếch ngo lên trời làm Thảo che miệng cười khúc khích. Cho đang kiếp, ai bao đã myope lại cứ chàng rang giữa đường không bị cô nương ngoéo căng té la may.

May qua, Thảo ném lá thư bay gọn lỏn vào trong chiếc bị dòn đầy nhóc thư vừa sắp bị thất gút lại. Người đàn ông vác bị thư lên vai vừa nheo mắt nhìn Thảo cười:

— Cha, cô bé nhanh tay lẹ chân quá há...

Thó ra khoan khoái, Thảo đi trở ra và suýt đụng phải một người con trai từ phòng điện thoại bước ra. Thảo không ngờ lại gặp Linh, em của Thắng. Linh cũng vừa ngừng lên thấy Thảo. Khiếp, hể gặp người ta là đưa tay vén lại mái tóc dù chưa cạo sợi tóc nào vô trật tự hết. Thảo bĩu môi, chắc hẳn anh chàng khoe mái tóc bồng bồng của mình chăng? Linh nhìn Thảo cười cười.

— Thảo đi đâu đây?

Thảo trả lời với đuôi mắt kéo dài.

— Thế Linh đi đâu đây?

Cả hai cùng muốn phá lên cười, chừng đó dám người ta tưởng điên hết hai người. Linh nghĩ thế, nhưng biết mở đầu bằng câu gì bây giờ ngoài cái câu thừa thãi, vô duyên đó... Cô bé này cũng không vừa gì, Linh nhìn

Thảo, Đôi mắt táo tợn như muốn làm đối phương phải chùn bước, như đôi mắt của chị Miên đã sắt anh Thắng ra từng sợi bún mềm xo.

Thảo để tóc cột thành hai trái đào phất phơ hai dải nơ hồng, cô bé trông cao nhõng với chiếc áo sơ mi lụa cổ bẻ màu xanh bỏ trong jupe vàng xếp li hay ngúng nguẩy nhảy nhót theo bước chân cô bé. Linh lắc đầu.

— Trông Thảo mà Linh tưởng cô gái Hippy nào... Gớm, màu sắc cứ loạn cả lên, Thảo đi dự dạ hội hóa trang nào thế?

Thảo nhăn mặt, ông anh thì hiền mà sao Linh lại quá quắt thế này. Người thanh niên đứng trước mặt Thảo chỉ cao hơn Thảo một tý thôi mà xem hần tàng tàng không chịu nổi, nói chuyện lại cứ ưa trêu chọc người ta. Thảo ức đến muốn khóc, cô bé vùng vằng bỏ đi một hơi ra tới cổng ngoài. Buổi chiều ngoài kia đang xuống thấp bãi cỏ xanh trước mặt nằm rục rở dưới ánh nắng vàng. Có tiếng chân bước nhẹ đến bên cạnh, Thảo giả vờ ngó những tấm carte postale nhưng cảm thấy sự hiện diện của người con trai thật gần, bóng hần cao lớn như muốn kéo dài ra đè ép cái bóng của Thảo sang bên. Gió thổi trên hàng cây lao xao, Linh lên tiếng dịu dàng và Thảo dù không muốn nghe cũng phải nhận những tiếng trầm ấm đó rót vào tai.

— Đùa chơi tý mà, đừng hờn nữa nhe cô bé!

Thảo im lặng. Linh lại cười, tiếng cười tinh nghịch.

— Có phải Thảo vừa đi làm sứ mạng thiêng liêng cao cả cho hai nhíp cầu tri âm của chị Miên và anh Thắng đó không?

Tiếng cười kia ơi, mi làm ta bối rối nhiều đó nghe không? Bỗng dưng Thảo sợ ngẩng lên, đừng đừng ngẩng lên Thảo ạ, mày sẽ phải mềm yếu trong một giây phút vì ánh mắt ai đó, nghe không? Thảo đỏ mặt, tại sao có tiếng nói thăm kìa nào nhắc khẽ Thảo như vậy? Những chiếc lá đan trên đầu muốn ngàn đường chỉ rối tơ vò, bầu trời thênh thang và thành phố ồn ào. Không, Thảo chỉ thấy nụ cười Linh. Nhưng chẳng thấy được vì nó gần đó, thân thiết và triu mến, nó làm buổi chiều rung rung trên từng sợi cỏ nhỏ mềm mọng đầy trong công viên Linh lại hỏi thăm chị Miên, Thảo bảo chị đang ca bài tình nhớ trong bệnh viện và anh Thắng lại vui chơi ở phương trời xa thăm nào. Linh bênh anh Thắng, Linh bảo anh Thắng đi học chó có phải đi chơi có phải đi chơi đâu. Linh bênh anh Thắng hết mình, Thảo cũng bênh chị Miên hết mình và hai đứa suýt cãi nhau.

Thảo mỉm cười, phải rồi Linh về phía chị Miên cho có thêm đồng minh. Đề hai anh em hần che chở nhau thì rõ rệt! Linh ngoắc xe dùm, anh chàng ra đường đứng dang chân dang tay như tướng cướp biểu diễn một pha chặn xe xích-lô lại. Thảo bước lên xe ngồi rồi, Linh còn căn dặn Thảo nhớ hôm sinh nhật mình lại chơi. Xem sợ chừng Thảo quên, Linh móc cuốn sổ ra lấy viết ghi ngày tháng tháng hoàng rồi mới dúi vào tay Thảo. Thảo ngồi gọn trong lòng xe, hai tay để ngoan trên đùi và mắt khép lại. Chỉ nghe tiếng chuông kính coong lúc vừa quanh ngang một khúc quẹo.

HOÀNG MINH

truyện dài ĐÌNH TIẾN, LUYỆN

Hiền gọi Chuyên khi nàng đã thôi khóc, hai người siết chặt tay nhau.

— Chuyên à.

— Dạ.

— Mỗi ngày anh đi ngang nhà Chuyên bốn lần, buổi sáng buổi chiều. Có khi cả buổi tối. Anh thấy cái cửa sổ phòng Chuyên rồi.

— Chuyên phải tranh đấu với bố đấy.

— Sao lại phải tranh đấu?

Chuyên « đòi lại » bàn tay của mình, nàng tìm trong ví một tờ giấy mềm ra lau khô đi giọt nước mắt còn đọng lại trong lòng kính, quên đi chuyện so sánh Hiền hao hao giống bố. Anh biết không, Chuyên phải nắn nỉ mãi bố mới chiều Chuyên làm thêm cho Chuyên cái cửa sổ nhỏ đó.

— Trông giống như cái cửa... chuồng chim bồ câu, xinh ghê há.

— Ở dưới đường anh nhìn thấy rõ không?

— Hơi bị khuất bởi đám cây, cái cây già có hoa màu đỏ đó Chuyên?

— Cây hoàng hậu anh ạ.

Nhà trọ anh ở cũng có một cái cửa sổ nhìn ra ngoài trời, nhưng là để nhìn thấy cánh đồng đầy cỏ và bùn lầy lội, thành thử ra đời muốn tho mộng một chút mà cứ phải chạm với thực tế, thực tế là những những hôm trời mưa phải lội nước ngập bàn chân để bước vào nhà.

— Nhà ở mà có một ít cây cối thú vị phải biết, vì có cây cối là có chim chóc tới chơi. Ở thành phố đâu dễ gì được nghe tiếng chim hót.

— Anh Hiền mơ mộng dữ.

Hiền cười :

— Mơ mộng hiền chứ sao lại mơ mộng dữ.

Chuyên cười theo :

— Ai lại hiểu thế bao giờ. Chuyên nghĩ là Chuyên đã hay mơ mộng vơ vẩn, gặp anh có lẽ anh còn ưa mơ mộng hơn.

— Chuyên hay ngồi bên cửa sổ mơ mộng à ?

— Mơ mộng cứ gì phải ngồi bên cửa sổ, nhớ... *vuông vắn nợ thì nhân thì sao.*

Người ta đã mơ mộng thì thế giới càng nhỏ hẹp người ta càng ưa bày vẽ mơ mộng. Chuyên có cái thú là ngồi một mình trong phòng, thật yên lặng. Thoạt tiên cái cô đơn đó Chuyên coi như là một bất hạnh đối với tuổi con gái. Nhưng dần rồi quen, như một thân ái, cái cô đơn ấy mà, nó là người bạn thân nhất của Chuyên. Đó là hình ảnh của cái phòng Chuyên. Anh biết không, tự dưng có những lúc đang ở trên phố hay đang ở trường Chuyên bỗng nhớ nó vô cùng. Nhất là những khi buồn, Chuyên chỉ ước được trở về phòng của mình mà nằm vùi mặt xuống gối. Kỳ lạ thế đó anh, có khi xa nó một vài ngày hay tuần lễ Chuyên nhớ tới nó tưởng như không chịu được. Con gái ở phòng riêng tương tự phòng ở của mình là chuyện thường phải không anh ?

— Thế mà trước anh cứ tưởng các cô đeo kính thì ít mơ mộng lắm chứ, vì họ sẽ bị vướng ngay ở sát mắt.

— Anh lầm to, trái lại là khác. Anh quên rằng khi ánh sáng trắng đi qua, một lăng kính nó sẽ chiếu ra những bảy màu lặn à.

— Đỏ, cam, vàng, xanh, lam, chàm, tím phải không Chuyên ?

— Anh nhớ đó chứ. Mà anh Hiền nè, anh pha màu tím như thế nào nhỉ ?

— Trộn màu xanh với màu đỏ, thêm một chút trắng.

— Bức tường của Chuyên đứng đợi anh mãi.

— Cho anh nợ hơi lâu một chút đi, chắc Chuyên thích màu tím ?

— Hồi trước có một dạo Chuyên ưa viết bút mực tím, bây giờ thôi rồi. Tự dưng hôm qua xem một bức tranh ở bia báo vẽ cô bé ngậm cái hoa cúc vàng, nền màu tím trông dễ thương ghê đi anh ạ.

— Anh sẽ bắt chước, anh vẽ dở lắm nhưng anh có cái tài... bắt chước thiên hạ.

— Em muốn trong tuần tới anh cho em.

— Sao lại là tuần tới ?

Hiền hỏi, Chuyên im lặng. Chuyên cúi xuống nhìn những ngón tay mình đan lấy nhau. Rồi chỉ còn bầu vùi nhau lạnh lẽo mà khóc. Và Chuyên khóc là những giọt nước mắt lặng lẽ lăn xuống. Bây giờ em còn được ngồi khóc bên anh. Rồi mai kia em sẽ ngồi khóc một mình nơi xứ người.

Chuyên khóc, đôi vai gầy so lại, nằng nặc lên. Hiền bối rối, chàng đưa ta nắm chặt lấy cả hai bàn tay nhỏ bé của Chuyên, an ủi, dỗ dành. Chuyên, em đừng khóc nữa Chuyên. Sao ngồi bên anh bây giờ Chuyên hay khóc, chúng ta không vui được khi ngồi với nhau như thế này sao em. Anh sợ, chúng ta như những cọng rơm cọng cỏ bé nhỏ tội nghiệp, cứ bị ám ảnh sẽ bị vùi dập bởi cơn giông cơn bão nào đó. Chúng ta là những cọng rơm cọng cỏ mơ mộng em ạ, có vùi xuống trong nỗi xót xa của ngăn cách, chúng ta vẫn còn mơ được về với nhau, sống hiền hòa như trong thiên đường đường nhỏ dại, ngày nào. Ngày nào khi một thời chia tay với một thời, chúng ta trở về tìm lại với nhau, nhìn thấy nhau chắc là sẽ oà khóc lên vì sung sướng.

— Bố đã lo cho em xong xuôi hết cả rồi anh ạ.

Hiền siết chặt lấy tay Chuyên, như muốn bóp nát bàn tay người con gái nhỏ bé đang khóc nức nở bên chàng :

— Sao em đã không nói gì với anh, cho tôi hôm nay ?

Em muốn đầu anh, tuần tới em đi rồi anh ạ. Mấy tuần lễ nay bố dẫn em đi sắm sửa, đứng trong cửa tiệm nào em cũng nhớ tới anh và chực khóc. Em không muốn anh lo lắng, buồn phiền gì về em cả. Anh biết không, em nghĩ và tự xót thương bọn mình quá. Chúng ta còn thật ngu ngơ khi nắm tay nhau để rời tay nhau. Anh biết không em còn nhớ dạo nào khi xem một cảnh chia tay nhau ở trong phim, hai người ngồi trong quán nước ở sân ga đợi tàu tới, họ nắm tay nhau chuyện to chuyện nhỏ, nước mắt vẫn nước mắt dài. Rồi tiếng còi tàu, tiếng bánh sắt và con tàu tới. Trên màn ảnh họ chỉ chiếu hai bàn tay đặt trên bàn, bàn tay người con gái nằm gọn trong bàn tay người con trai, đôi bàn tay siết nhau thật chặt mà có một giọt nước mắt long lanh, có lẽ của người con gái, vừa rớt xuống. Rồi lại tiếng còi tàu, ắt hẳn báo hiệu con tàu sắp chuyển bánh, hai bàn tay rời nhau, rất chậm, rời nhau từng đốt ngón tay một, ngập ngừng, xót xa, quyến luyến rồi cuối cùng còn những đầu ngón tay chạm nhau và những ngón tay của hai người dời nhau, xa nhau. Anh ạ, lần ấy em đã khóc tội nghiệp cho hai người hay em đã khóc linh cảm cho chính ngày sắp tới của em, của chúng ta.

Hiền lắc mạnh bàn tay Chuyên an ủi, dỗ dành nhưng Chuyên vẫn cứ khóc, những lần sau gặp lại nhau, Chuyên vẫn khóc.

— Em nhận thấy trong hai chúng ta em là kẻ có lỗi anh ạ.

— Không, em không có lỗi chỉ cả. Chúng ta không đứa nào có lỗi, cả bố em, ông cũng có lý do của ông. Bố thương em, bố lo lắng cho tương lai của em.

— Chẳng phải đâu anh Hiền ơi, bố hắt hủi em, bố muốn xa em.

— Em đừng nghĩ nhầm, em đã một lần nói với anh, em muốn lớn lên có một chút gì để mà tự cao cơ mà. Anh nghĩ đây cũng là một dịp để khuyến khích em.

— Em chẳng muốn nghĩ tới gì nữa hết anh ạ.

Và Chuyên lại khóc, khóc sưng cả những ngày còn lại của hai người.

— Trong hai người, người ta bảo người đi là kẻ nhận lấy thiệt thòi phải không anh ?

— Thế người còn lại thì nhận được gì, may mắn ở một nơi nào khác chăng ?

Anh không nghĩ thế, chuyện gì làm như nó cũng được xếp đặt sẵn một phần nào và ta là kẻ ở trong cuộc ta phải chịu đựng. Khi ta sẵn sàng nhận lãnh ta ở trong một trường hợp, hoàn cảnh nào đó, ta sẽ là kẻ được thanh thản, hạnh phúc. Thứ hạnh phúc không phải tìm kiếm, nhẹ công.

Những ngày còn lại của Chuyên và Hiền, ngày nào họ cũng gặp nhau, gặp nhau sáng, gặp nhau chiều. Họ ngồi rất lâu trên hành lang lầu hai của trường, có khi tới tận chiều tối.

— Lát nữa anh về ngang nhà, em nhớ đừng đợi anh ở trên cửa sổ nhé.

— Em sẽ là con chim bồ câu.

Khi Hiền về ngang nhà Chuyên, Hiền ngó lên chiếc cửa sổ nhỏ phòng Chuyên. Chuyên đứng đợi chàng ở đó và vẫy tay với chàng khi chàng ngang qua. Có khi là một ngón tay đặt lên môi họ cười với nhau. Nhưng ngón tay ấy bị cản giữa hai hàng răng khi Chuyên trở lại ngồi trên bàn, Chuyên khóc.

Tôi vừa khóc xong, H. đâu có biết. Buổi chiều lúc anh về ngang nhà (mới buổi sáng chúng tôi gặp nhau, buổi chiều cũng thế, tôi về trước, mới gặp nhau xong tôi lại muốn hẹn đứng ở cửa sổ để đợi anh) tôi còn cười và đặt một ngón tay lên môi. Trở vào tôi ngồi thư ở bàn một lúc lâu khi nghĩ tới, còn một ngày nữa rồi tôi xa anh, tôi bước lên máy bay và bỏ lại thành phố này tất cả những gì yêu dấu. Tôi khóc ngay, khóc tự nhiên. Nước mắt thường khi trào ra từ nỗi đau thương nhưng với tôi có lẽ đã trở thành tự nhiên, bình thường ứa ra từ một nỗi buồn nào, ngọt ngào hay xót xa một chút và lẫn cả những thơ mộng. Tôi vui vùi mặt xuống gối khóc và tôi nhớ H, vô cùng. Chúng tôi mới có một chút gì ràng buộc với nhau, một chút gì thơ mộng của chúng tôi cho nhau, nhưng đồng thời tôi cũng nhận ra, tất cả những gì của chúng tôi cũng chỉ rất mỏng manh. Hôm qua anh chép cho tôi bài thơ, không biết là bài thơ của anh hay anh chép lại bài thơ đó trong một tờ báo nào. Nhưng tôi nghĩ rằng bài thơ đó phải là của tôi, riêng tôi. Bài thơ *Khang cửa nhỏ. Mỗi buổi sáng anh đi ngang đây. Qua nhà lá. Mái ngói đỏ và những bức tường vây bằng vỏ gỗ. Với một khung cửa nhỏ. Xinh thật là xinh. Bé ngồi ôn bài hay ghi lại giấc mơ đêm qua. (Thấy mình là*

Công chúa). Hiền lành như con chim bồ câu. Sưởi nắng ban mai. Mỗi buổi chiều anh về ngang đây. Qua nhà bé. Mái ngói đỏ và những bức tường vây bằng vỏ gỗ. Với một khung cửa nhỏ. Xinh thật là xinh. Bé ngồi hong tóc hay đọc truyện ngày xưa. (Cô Hoàng Tử Công Chúa). Ngoan ngoãn như một con nai. Ngủ quên trong rừng. Bài thơ làm tôi sung sướng đến khóc ngay một cách ngon lành.

Sáng qua bố đã đóng thùng những quần áo và sách vở gửi tàu thủy đi trước cho tôi, hy vọng là khi tôi tới thì cũng vừa nhận được những thứ đó. Trong đó có cả bức tranh nhỏ Hiền tặng tôi, một thứ với tôi là quý giá nhất. Bức tranh vẽ những chùm hoa màu tím. Bức tranh mà tôi chưa kịp treo lên tường thì nó đã phải bước xuống tàu và tôi hy vọng rằng sang bên đó tôi cũng có một cái phòng và một bức tường để thương để tôi sống với nó. Rồi tôi sẽ phải bỏ lại căn phòng thân yêu này từ bao năm nay, người bạn cô đơn của tôi. Rồi tôi sẽ phải sống nơi một thành phố khác, một xứ khác thật xa xôi, thật xa lạ với tất cả mọi người chung quanh. Tôi sẽ là một con chim ngơ ngác trong một cách rừng mới, tôi sẽ tập khóc một mình không có bố, không có H. Và tôi sẽ là con số 1 bơ vơ, cô đơn lạc lõng nơi đất khách quê người. Ai sẽ bảo tôi, đừng khóc nữa em, và ai sẽ thấm những nước mắt cho tôi... H. ơi, em buồn quá.

Mai tôi hẹn gặp H. lần cuối. Rồi chúng tôi chia tay nhau.

Cả hai đã dặn dò nhau nhiều lời, phải cố tránh một cái không khí của tiễn biệt. Hiền hứa sẽ không ra phi trường. Em sợ tiễn biệt lắm, nó là cái có của những điều không may mắn về sau. Hiền tặng Chuyên một cái khăn quàng mà Chuyên cứ nhất định trả cho Hiền một đồng bạc. Tặng khăn xui lắm anh ạ. Ừ xui, nhưng có xui thì cũng chỉ xui bằng chúng ta xa nhau.

— Em ra... điều kiện với bố, bố hứa mỗi năm cho em về nghỉ hè một lần anh ạ.

— Thế là nhất, có ai chiều chuộng con cái hơn bố em.

Chuyên nói thật nhỏ :

— Anh đợi em nhé.

Hiền siết chặt thêm tay Chuyên, nhìn sâu vào mắt Chuyên, khẽ gật đầu.

Anh sẽ đợi mùa hè. Ngày trước anh ưa trêu đùa thằng bạn anh, bây giờ anh lại sửa soạn bắt chước nó. Bao nhiêu kẻ bằng tuổi chúng ta đang đợi mùa hè. Những mùa hè trong đời. Rồi chúng ta sẽ đóng vai những kẻ đợi thư, thư đầu tuần thư cuối tuần. Rồi ta sẽ bỗng dưng biến thành những kẻ vừa can đảm vừa dại dột, những kẻ thương nhau tội nghiệp.

— Anh chỉ sợ thành phố em ở nhiều sương mù, em lạc mất lối về thôi.

— Khó lắm anh ạ, vì em mang kính cận mà.

Hai người đi thật chậm bên nhau từ trên hành lang lầu hai xuống và thật chậm từ sân trường ra đến cổng trường. Nhưng chậm thế nào rồi cũng phải xa nhau. Hiền nắm chặt lấy tay Chuyên, một phút, và cả hai chẳng dám nhìn thẳng vào mắt nhau.

— Em đi bằng an.

— Em sẽ viết thư cho anh ngay khi tới nơi.

Họ rời tay nhau, Chuyên ngồi gọn ghẽ trên xích lô không quay lại nhưng Hiền còn đứng đó chờ cho đến khi chiếc xích lô khuất mất ở ngã rẽ. Thế là chúng ta khuất hình bóng nhau trong một năm, qua một thời gian dài. Đề đợi một mùa hè. Nhưng hồi em, nhớ chúng ta lỡ hẹn nhau trong một mùa hè, rồi chúng ta sẽ còn đợi nhau đến một mùa hè nào trong đời?

Chia tay Chuyên rồi Hiền thấy bứt rứt và mất bình tĩnh rõ rệt. Chẳng không biết phải làm gì khác là ngó ngàng tới ngay bưu điện viết cho Chuyên vài hàng mong rằng nó sẽ đi chuyển máy bay ngày mai và Chuyên tới đó chỉ một vài ngày sau là nhận được những hàng chữ này của Hiền, may ra sẽ an ủi Chuyên được một chút trong những ngày đầu tiên ở xứ đầy sương mù ấy.

Ở Bưu Điện ra rồi Hiền lại quyết định buổi chiều sẽ tới phi trường, dù Hiền đã hứa với Chuyên là không đưa tiễn. Nhưng chỉ là để nhìn sau lưng Chuyên, dáng Chuyên nhỏ bé lẩn trong đám người bước ra sân bay, rồi Hiền trở về, mà Chuyên không hề biết là có Hiền nhìn theo. Hiền đề ý tới bố Chuyên ngồi ở cầu lạc bộ của phi trường với một người đàn bà, chắc là bà Hạnh, người đàn bà mà có lần Chuyên đã kể với Hiền, trong nước mắt.

Cách một ngày, ngày hôm sau nữa, Hiền nhận được một bức điện từ của Chuyên gửi về từ Luân Đôn. Em đã tới nơi bình an, nhớ anh nhiều lắm. Hiền nằng nặc, xót xa thất lòng. Và đề bắt đầu một cuộc tình buồn, tình xa, tình nhớ. Em yêu dấu, anh thương em nhất đời, Minh Chuyên ạ.

đoạn kết

Buổi chiều trời mới qua đây một cơn mưa nhỏ, mưa vừa đủ ướt đất, mưa để nhớ cơn mưa của buổi chiều hôm trước. Mưa để tương tư những cơn mưa đầu mùa đã qua. Uy đưa Hạnh từng bước một qua những lối đi, qua những vũng nước nhỏ. Cây cối trong vườn thỉnh thoảng đùa với gió làm những cơn mưa giả vờ tung nước xuống trên đầu hai người, những hạt nước nhỏ còn sót lại trên các cành lá sau cơn mưa vừa qua. Những cơn mưa giả vờ ấy mỗi lần làm Hạnh lại níu chặt lấy Uy. Không có anh thì chân em đã lội xuống vũng bùn này rồi.

— Thì ra tôi cũng bỏ ích đấy chứ.

Uy trêu Hạnh, anh nhớ có một câu hát bây giờ anh ca lên nghe chắc là thú vị lắm. Bước chân ngày xa xưa sợ lắm trong bùn khi mưa, giờ đã thay một lối về, thay cả vòng tay đón đưa. Hạnh níu chặt lấy cánh tay Uy. Thôi mà anh, chả lẽ lại muốn em đổ mặt bây giờ nữa. Anh hay vậy, anh hay làm em sợ. Uy siết vai Hạnh, đùa vậy mà. Hạnh à, đi với anh là lối về lấy lại cơ cực vậy đó. Nhờ mai em có gặp có lối nào thênh thang thì chắc là phải thay cả vòng tay đón đưa mất thôi. Nói nghe mà xót xa. Uy làm Hạnh giận và nàng suýt khóc được. Hạnh đứng lì lại ở một bờ vũng nước. Uy phải một phen đổ dành nàng.

— Thôi, để anh xắn quần lên cõng em cho chắc ăn. Cái điệu bộ của Uy làm như thật, Hạnh đổ mặt đắm vào cái lưng đang khom khom của Uy một cái:

— Bọn họ đang nhìn mình kia, anh kỳ.

Tiếng cười vang lên từ phía trong nhà:

— Anh chị tình quá làm bọn này thêm mơ mộng muốn chết.

Uy đưa tay lên vẫy Hiền:

— Bạn ta, đầy đủ cả rồi chứ?

Hiền dụi tắt thuốc, đứng lên:

— Có ai đâu mà đầy đủ.

— Trục hần chưa tới à, Uy reo lên, a, hôm nay bạn ta hút thuốc lá một mình nữa chứ.

Một lát sau đó Trục tới với Dung. Dung la oai oái trách móc Trục về cái vụ chàng chạy xe nhanh làm nước bắn đầy lên vạt áo nàng. Anh chạy xe cái kiểu này mất hết niềm của bọn con gái, nếu là cô nào anh không sợ đánh rớt người ta sao. Đạo này anh đỡ chứng ghê, cái nết ga-lăng của anh ném đi đâu mất rồi. Cái áo em mới may không coi ngáy xui ghê.

Hiền nói, đợi các cậu lâu ghê, sợ quên đường rồi chứ. Uy nói, quên thì không quên nhưng cái vườn trồng lạ hần ra, càng ngày càng um tùm cây cối trông như rừng. Hạnh bảo, nhà của bạn anh thật là phát sợ, thả em đi một mình chắc em không dám quá. Trục chêm vào, khu này nhiều ma lắm cô Hạnh ạ. Ma đây nè. Mặc bước ra làm mấy người con gái giật mình. Một ông con trai râu tóc bù xù, thượng cổ thì liệ hần vào lớp người tiền sử, trung cổ gọi hần là... triết gia, hiện đại thì gọi hần là hip-pi có gốc gác.

— Chào tất cả mọi người.

Mặc hỏi mượn cây quạt để châm lửa đốt đèn lên vì trời trong nhà đã tối. Ở đây ra cúp điện luôn, riết rồi quen.

— Mới gặp hần mấy tháng gần đây mà trông hần ghê gớm hần ra, Hiền bảo, hần đang tu đấy.

— Đạo gì?

— Đạo... đất, tối ngày chỉ chơi với đất, nặn tượng.

— Ông hết chơi với đất rồi.

— Chứ đang làm gì?

- Chơi với đồng, với sắt vụn.
- Nghe cậu đang sửa soạn dựng một tác phẩm vĩ đại.
- Ủ, vĩ đại lắm.
- Đến đâu rồi ?

Mạc chỉ ra đồng sắt đen xi đang để nằm mưa nắng ngoài sân, đó là những vỏ đạn, những mảnh bom và sắt vụn.

- Đề tài gì vậy ?
- Hòa bình.
- Chờ, vĩ đại quá, gần xong chưa ?
- Mới bắt đầu thì cái hàn xi hạng bét hỏng mất.
- Định đến bao giờ mới xong ?
- Đợi hòa bình.

Hợp với đề tài quá, cả bọn cười thích thú. Ông nghệ sĩ gàn gàn bướng bướng này mới bán cái xe đi để mua xi măng đồ tượng. Dưới gốc cây trong vườn đây đó các tượng đứng tượng ngồi, có bức cao vượt mấy đầu người. Dung khen Mạc một câu giữa đám đông, sống như anh Mạc cũng thú vị phải biết. Trục nói, biết hẳn thêm còn phải phục hẳn lần quay ra nữa cơ. Dung có nhìn thấy gì không, hẳn ta có mộng làm đồ trường tương lai đó. Đồ trường cái bản đồ hẳn vẽ ấy mà. Hẳn có nguyên một plan mở đồ thị trên một vùng đất mới, con sông Đồng Nai chia làm hai nhánh đây nè. Khu thương mại, kỹ nghệ. Khu dinh thự, cư xá. Khu đại học, văn hóa. Khu giải trí, nghỉ mát... Ồ, lý tưởng lắm, nhà hẳn ở giữa trung tâm thành phố đây nè, thì hẳn sẽ xây dinh và hẳn sẽ là Đồ trường chứ còn ai nữa. Mạc nạt Trục, đừng đùa ta, ta nghiên cứu với không ảnh hưởng hoàng chứ không đùa đâu. Mai một đất này có giá lắm, một tấc đất mười tấc vàng.

Buổi họp mặt ở đây với dăm ba người bạn thân là của Uy, Trục bảo, mai nó hát bài « trả lại em yêu khung trời đại học » rồi. Uy nhún vai, ừ, « đường trần anh đi bao giờ cho tới ». Họ ngồi với nhau ở ngoài sân, trên đám cỏ chưa kịp khô nước của trận mưa nhỏ hồi chiều. Bạn bè thường ngày gặp mặt nhau tưởng hồ hững, tưởng chỉ là những câu đùa, chuyện vặt của vài điệu thuốc hay ly cà-phê. Bạn bè khi ngồi đông đủ gần nhau mới thấm thía như cái bắt tay, rồi đến lúc chia nhau mỗi đứa mỗi ngã. Mỗi người đi có một ngã rẽ, khi lớn lên, trưởng thành, bắt buộc phải bước xuống những tam cấp mới, bắt buộc phải có những thay đổi quan trọng.

Hiền hỏi Uy :

- Cậu buồn không ?
- Chẳng có gì buồn lắm, nghĩ cho kỹ, đó là đến lượt mình.
- Nhưng nhất định là có lo.
- Hẳn rồi, quan trọng lắm chứ. Bước đi một bước lạ hẳn, vô tư sao được.

Trục ôm cây đàn ghi-ta, cây đàn cũ rích mà hẳn mới được ở một xô xính nào nhà Mạc, may mà chỉ đứt có một dây, đề nghị cô Hạnh hát tặng người lên đường một bài. Hạnh lí nhí nói gì đó, dĩ nhiên là nàng không hát. Trục gảy đàn phùng phùng và hát nghêu ngao, mắt nhìn như mơ hồ vào những cây cối chung quanh. Hẳn chàng chẳng có thể thấy một cây me nào trong vườn này, trong đời chàng, trong mắt thơ ngây của Thiên Hương. Ôi ngày xưa ấy đã qua. Tôi đi tìm thơ ấu chân rã rồi mòn. Tôi thêm một chút thơ mộng mà chưa bao giờ được thấy.

Hiền ngồi bên Dung. Dung bút một cọng cỏ may cần ở giữa hai hàng răng, trách móc :

- Anh Hiền tệ thật, tuần lễ rồi giữ miết bạn tôi làm nó quên cả bạn bè.
- Tưởng trước hôm đi Chuyền có đến Dung chứ.
- Được một lần mà vội vàng thật phát ghét, bạn bè thân rồi cuối cùng cũng...

— Tội nghiệp mờ.

— Anh chia rẽ bọn tôi, Dung đập đập cọng cỏ trong tay, kể cũng vui tự dưng rồi bạn bè đến một lúc nào đó hết thân. Anh Hiền đã nhận được thư của Chuyền chưa ?

— Mới sáng nay.

— Mùi dữ.

— Mùi gì, buồn nẫu người.

Hiền đốt một điếu thuốc, nhả một ngậm khói lớn :

— Hồi chiều theo Uy tới Văn khoa tự dưng tôi thêm lên lâu hai quá, Dung biết không, ở đó nó có một cái gì lưu luyến, gọi nhớ khó mà diễn tả được. Văn khoa đẹp quá !

Dung hỏi :

— Đẹp từ bao giờ ?

— Từ hôm Hội Tết.

Dung cười cười. *Lovely things happen when you love somebody*. Ông Hiền ơi, may mắn cho ông lắm đó, ông bắt đầu mơ mộng rồi.

— Chuyền có hẹn là đến bao giờ cô ta về không ?

— Mùa hè

Trục vẫn đàn luôn tay và miệng hát nghêu ngao, giọng trầm giọng bổng đổi từ bài hát này sang bài hát khác. Rồi Mạc cũng phụ họa theo, có những đoạn ca, hai chàng rống vang. Tuy thế ở góc đằng này Uy và Hạnh vẫn chụm đầu bên nhau chuyện to chuyện nhỏ, lời dặn dò lời hẹn hò, tâm sự.

- Hôm qua theo anh về nhà « trình diện », em run muốn chết.
- Anh cũng run đấy chứ bộ.
- Mẹ anh nói sao không ?

— Chả nói sao cả, có nhỏ Quỳnh tấn công anh tới tấp. Dù thế nào thì em cũng được điếm lớn lắm.

— Em lo quá anh ơi, mai mất rồi mình sao hở anh ?

Tiếng đàn, tiếng ca của Trục và Mạc đang ồn ào bỗng im bật. Rồi cả hai tự dưng cất tiếng cười vang. Dung hỏi :

— Gì thế anh Trục ?

Trục đáp lớn :

— Yêu đời quá chứ sao.

Tiếng Trục lạ hoắc. Như cơn gió lạ nào vừa thổi về qua đây làm những người trẻ ngơ ngác một chút, ngó nhau. Hiền nhớ tới Chuyên, tới một lời hẹn của mùa hè. Uy siết tay Hạnh, mừng tượng tới một ngày nào của mai sau. Mạc dụi tắt điếu thuốc đang cháy dở trên khối sắt vụn, mơ tưởng tới gì đâu đâu. Dung cắn nát một ngọn cỏ và nghĩ rằng, rồi tôi sẽ gặp một người. Đời sống sẽ sung sướng khi còn được mộng tưởng. Trong mắt tuổi trẻ có màu xanh, màu xanh ấy còn, mơ mộng còn. Trục ném cây đàn xuống bãi cỏ, chàng đứng lên và bỗng cảm thấy nhớ đôi mắt của Thiên Hương quá đổi.

ĐINH TIẾN LUYỆN

18-9-1972

Đã phát hành :

LỬA RỪNG

Truyện dài của VŨ HẠNH

Một câu chuyện tình đầy khổ đau, một tấm lòng tha thiết với quê hương sâu như rừng thẳm, lớn như núi cao, cuộn cuộn như dòng thác lũ, và hừng hực như đám lửa rừng ngút cháy.

NGUYỄN ĐÌNH VƯỢNG xuất bản

Giá : 358 đ.

một ngày đã qua • đổ thị hồng liên

(tiếp theo trang 6)

tôi sẽ sung sướng biết bao. Ngày tháng sẽ nồng hương yêu dấu, như hương ngát trong vườn mỗi khuya, mỗi sớm, M sẽ chẳng còn ước sao mắt tôi bớt buồn đi một tí, ngày nào đó khi chúng mình như đôi chim khuyển nhảy chuyền trên cây đời hạnh phúc.

Nắng bây giờ rực rỡ trên từng ngọn lá, cành cây. Gió lướt thướt qua hàng cây xôn xao, mỉm cười với bầu trời dịu dàng trên cao. Gió lùa trong tóc, hôn lên tà áo lụa xanh mềm mại, màu xanh nồng nàn đến ngọt mắt vô cùng. Tôi đứng giữa vườn, nhón chân trên một thân cây để nghiêng, tay vịn cành ngọc lan thơm ngát. Từ đây, nhìn xuống dưới chân dốc thật rõ, tôi có thể trông thấy M từ lúc M bắt đầu quẹo vào con đường đất nhỏ đó. Bóng dáng M trở thành quen thuộc vô cùng đến nỗi tôi chả bao giờ lầm lẫn được với khoảng cách thế kia. Con đường nhỏ mới quen thuộc và âu yếm làm sao. Tôi không thể tưởng tượng được đã bao nhiêu lần M đặt bước lên đó. Những bước dài thông thả. Đôi khi lần thân tôi chỉ muốn đặt chân mình lại trên những bước đã qua đó. Nhưng những dấu vết thường mất hút ngay sau khi M bước qua và tôi đắm bừa trên đó, đắm lên những hạt bụi vô tình quá ác đã phủ lấp bước chân người đi. Những buổi chiều mà sách vở đã được dẹp qua một bên giữa nỗi mệt mỏi chán chường tôi lại một mình lang thang nơi đó. Đây là nơi mà M đã từng đi qua, đây là hàng cây, bụi cỏ, những đám hoa vàng rực rỡ mà M đã từng ngó và cười với chúng. Tôi biết M vẫn hay cười một mình, nụ cười làm gương mặt M dễ thương quá đổi. Tôi ghen cả với chúng và bắt đầu hỏi M bằng giọng giận dỗi : Cười cái gì vậy ? M chỉ nhìn tôi cười bằng con mắt đầy ấp thương yêu. Không, không gì cả cô bé ạ. Ừ, M vẫn hay nói chuyện với tôi bằng giọng đó, giống như tôi là một cô bé tí xiu ngày xưa. Chúng tôi suýt soát nhau nhưng M vẫn bảo tôi trông giống như một con mèo nhỏ dễ thương nhất là vào những lúc tôi phụng phịu ngồi co cả hai chân trong chiếc ghế mây rộng rãi. M nói và cười khiến tôi cũng bật cười theo quên cả giận dỗi. Chả phải đâu M ạ, chúng mình đều là những con mèo con xinh xắn cả đấy. Những con mèo trong truyện thần tiên buổi sáng cùng nhỏ nhẹ uống chung nhau một tách sữa, buổi tối cùng khiêu vũ, hát hò và sống những tháng ngày thơ mộng trong lâu đài nào đó. Chúng ta yêu mến nhau, và hiểu nhau, mãi mãi phải không M ?

Lá khô xào xạc dưới chân, reo vui cùng với lòng vừa ngát hương tình diệu vợi. Những ngón tay đan vào nhau e ấp, bầu trời mở ra thênh thang cùng hình bóng quen thuộc bên kia. Tôi cười với mình, cười với nụ cười rạng rỡ của M. Khung rào này, ngõ hẹp này sát gần mãi với bước chân êm. Tôi ngó M, lòng vui và chân sát một chút hương nào đã nồng thơm trên môi, một chút khói nào đã len mờ đôi mắt. Chờ nhau, mãi mãi, để thấy thời gian với vợ, không cùng.

Hoa sứ trắng đã bắt đầu thổi rụng nhưng mùi hương ngày cũ vẫn bay đầy không gian. Mùa thi cũng sắp đến, nặng trĩu trên hai vai những lo âu. Rồi chúng mình sẽ chẳng còn mấy phút gặp nhau. Rồi sẽ cách ngăn với mọi người, những mùa thu đến chắc hẳn phải hiu hắt vô cùng. Tôi không sao làm quen được với ý nghĩ phải xa vắng M suốt cả thời gian dài đằng đẵng, tôi chẳng được nghe tiếng cười êm ái đó. M sắp đi xa. Tôi nhủ lòng và muốn khóc. Không, tôi không thích M vào đó một chút nào. M, sẽ xoay xở làm gì trước sự thay đổi đột ngột như thế? Tôi sợ mất M. Sợ vô cùng dù hiện giờ M đang ngồi đó, ngay bên cạnh tôi dưới tầng lá già cổ quen thuộc. M ngồi đó, vòng tay ra sau gáy ngó lên bầu trời xanh, ở đó, mây trắng bay từng cụm rồi dạt ra muôn phương rồi rã. Mắt M chùng xuống, mộng mơ. Tôi hỏi M, nhẹ nhàng như sợ làm tan giấc mơ nào đó.

— Nghĩ gì vậy?

— Nghĩ là rồi chúng mình cũng sẽ tội nghiệp như những cụm mây kia, bé a.

M nhìn tôi thật lạ.

— Cô bé sẽ hứa là chẳng buồn nhiều lắm chứ?

Tôi mỉm cười lắc đầu.

— Không.

M cười buồn tênh.

— Vẫn luôn luôn cứng đầu như thường nhỉ, thế cô bé sẽ làm gì nào?

Tôi lắc đầu ngó M nghe mắt mình ướt ướt. M nắm lấy tay tôi, ủ nó trong lòng tay ấm áp của M nước mắt mặn mòi. Tôi giận mình hay khóc sao đâu. M lại bảo là tôi giống hệt con nít. Người lớn chẳng bao giờ mau nước mắt đến thế cô nhỏ a. Cười đi. Giọng M êm như ru. Cô bé giận đấy sao? Không. Tôi lại lắc đầu. Lại thấy lòng mình mang nỗi tiếc. Rồi chúng ta sẽ ra sao và sẽ đi tới đâu hở M? M nghiêng đầu nhìn tôi. Cười đi. Đã có gì đâu nào. Cười cho người khác yên lòng đi, cô bé M nhắm mắt trêu tôi. Tôi gượng cười với M, nụ cười hòa lẫn với nước mắt, cười cho yên lòng nhau, cười cho những xót xa đừng trở dậy. Cười cho mắt sáng, môi hồng, cho quanh mình chỉ còn nắng lên rộn rã. Môi tôi ngậm kín nỗi buồn. Giấu hết đi tất cả, như mù sương vây dày vạn vật nửa khuya về sáng. Tôi muốn làm vui lòng hết những điều gì M muốn để giữ, cho mắt M đừng buồn, nụ cười M đừng tắt. Bàn tay tôi vẫn nắm ngoan ngoãn trong tay M. Buổi sáng trôi qua, thầm lặng.

Trở về bằng bước chân quỵn luyến, gửi lại lòng nhau những buồn thương nhốt kín. Tôi tự hỏi lòng mình nghìn lần sao nhớ thương quá đời, sao mãi yếu đuối như một loài cỏ dại. Ôi, những ngày tháng chập chùng nào sẽ ghé bước, những phút giây trống rỗng nào sẽ đi về. Buổi tối lại một mình bên không cửa sổ, chân duỗi dài trên nệm ghế tôi bắt đầu gọi M. Gọi tên con đường nhà M với hàng cây già trước cửa. Cây lá thăm thẳm bên ngoài và lòng tôi xôn xao nơi đây. M ơi. M ơi. Lại bắt đầu một tuần lễ cách chia cho mùa thi sắp đến.

Khi về anh có biết em nhớ gì nhiều nhất, hở M? Nụ cười bỗng không làm con mắt có đuôi. Nụ cười thương mến anh dành riêng cho em đấy, M a.

ĐỖ THỊ HỒNG LIÊN

BÀI NHẬN ĐƯỢC

từ bạn ngọc

văn

Vũ Thị Hải Dương, Lam Thủy, Nguyễn Thị Kim Oanh, Thanh Hằng, Hoàng Tuấn. Đặng Ngọc Tường Chy, Đoàn Như Quê, Mùa Hạ Tóc Dài. Bùi Thị Thu Hương, Nguyễn Miên Thụy, Vê Hát Q., Thoại Huân, Trà Giang, Phương Ngọc, Đinh Trường, Nguyễn Mạnh Sơn, Lê Vũ Hùng, Nguyễn Thị Ngọc Mai, Chu Đá, H. Sơn, TN, Hoài Sơn Thanh, Lê Thị Hoàng Liều, Bùi Thị Minh Hải, Lưu Cẩm Vân, Mặc Thiên, Dũng, Phù Trầm, Hoàng Minh, Anh Thao, Huỳnh Tấn Lộc, Nguyễn Hoàng Thục, Huyền Thoại, Thụy Thụy, Dương Trần Án Lăng, Sơn Trang, Thanh Hằng Xuân Thiệu, Nguyễn Thúy, Sông Bể, C.T.L, Haynê Tấn Lộc, Sương, Nguyễn Minh Phương, Vương Hữu Thái, Phạm Khánh Vũ, Thái Tuyết, Hoàng Thị, T.B, Anh Thao, Giang Thanh Bình, Đoàn Nhã Trúc, Miên Phương, Đỗ Tú Khuyên, Hà Thu Vân, Nguyệt Quế, Thoại Ly, Hoàng Thụy Du Mùa Đông, Lê Thị Vy, Linh, Hồ Tây, Nguyễn Ngà Ca, Trần Tuấn, Nguyễn Nhôm.

thơ

Vũ Thị Hải Dương, Nhật Quang, Đinh Quang Hạ Vũ, Bùi Thị Thu Hà, Hà Phong, Kim Huyền Giao Giao, Hoài Thiên Vũ, Huyền Thương, Nhật Vũ, T. Sơn, Nguyễn Ngọc Nghĩa, Trần Quang Hộ, Hồ Tố, Trần Lê Dũng, Nguyễn Ngọc Vân, Bùi Thị Thu Hương, Tân Hoa, Hoa Vòng Vàng, Vương Đình, Nguyễn Hiền Thiện, Đoàn Kỳ, Trà Giang, Phương Ngọc, Chung Vũ, Thế Thanh, Hồ Miên Tịnh, Duy H., Lê Vũ Hùng, Mélancolie, Lệ Thơ, Nguyễn Hoài Mỹ, Châu Uyên, Phù Sa, Nguyễn Nhật Thanh, Hoài Sơn Thanh, Biên Thùy, Tô Thụy Vũ, Nguyễn Văn Nghiệp, Bùi Thị Minh Hải, Lam Du, L. Quang, Lam Yên, Thanh Liêm, Nguyễn Thị, Lê Thụy Vi, Bảo Lễ, Bùi Hữu Miên, Trần Anh, Chiêu Dương Duy Lan, Phạm Quảng Lan, Đặng Chuyên, Phương Du, Nguyễn Đức Dũng, Lê Hảo Trương Quang Dũng, Nguyễn Thị Đan Hạ, Vũ Việt Thụy Minh, Nguyễn Nhược Tiên, Trà Lý, Nguyễn Thương Hoài, Việt Linh, Nguyễn Thị Hoài Thu, C.T.L., Mất Nâu, Dung Xí, Chef de Gare, Nguyễn Mây Thu, Giang Trầm Kha, Tân Hoa, Đặng Thế Liễn, Nguyễn Hoàng Vũ Lệ, Lê Vũ Thanh Tâm, Bùi Vĩnh Cửu, Khôi Hạnh, Nguyễn Nhật Ánh, Thanh Uyên Vũ, Hùng Vũ, Tạ Văn Sĩ, Nguyễn, Giang Thanh Bình, Trương Thu, Răng Khên, Đỗ Tú Khuyên, Hà Thu Vân, T.N.Quỳnh, Tùng Kha, Du Giang, Trương Q. Dũng, Duy Lan, Nguyễn Mạnh Sơn, Hoài Lăng Du, Huyền Vũ, Thy Miên An, T.Sơn, Trúc Sơn.

duyên anh

Về
Yêu
Hoa
Cúc

